

കണ്ടത്തിൽ

വാഗ്ഗീസുമാപ്പിള

ഗ്രന്ഥകർത്താ :

വിദ്വാൻ ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മ,

എം. ആർ. ഏ. എസ്.

മുഖവുര

ജീവചരിത്രം എഴുതി ഫലിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ട് അക്കാലത്തിൽ ഇറങ്ങി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കുമാത്രമേ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ചരിത്രാംശങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനായി വളരെ ആശയോടുകൂടി നാം സമീപിക്കുന്ന ആളുകളിൽ നിന്ന് തീരെ നിരാശാജനകമായ മറുപടി ആയിരിക്കും പലപ്പോഴും കിട്ടുന്നത്. അസത്യവും അതിശയോക്തിയും കൂട്ടിക്കലർത്തി ചില തൽപരകക്ഷികൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നത് വളരെ സൂക്ഷിച്ചുവേണ്ടിയിരിക്കും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, നിരന്തരമായി പരിശ്രമിക്കാനും വളരെയൊക്കെ സഹിക്കാനും ഒരുക്കമുള്ള ഒരാൾക്കു മാത്രമേ, സത്യത്തിന്റെ ഈരടിച്ചാതയിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കാതെ ഒരു ജീവചരിത്രമെഴുതിത്തീർക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

കണ്ടത്തിൽ വരഗിസ്സുമാപ്പിളയുടെ ജീവചരിത്രമെഴുതുന്നതിനുള്ള എന്റെ ശ്രമത്തിനു മുപ്പതുകൊല്ലത്തോളം പഴക്കമുണ്ട്. കേരളകാളിദാസന്റെയും കേരളപാണിനിയുടേയും ജീവചരിത്രങ്ങൾ — “രണ്ടു സാഹിത്യനായകന്മാർ” — എഴുതുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ വരഗിസ്സുമാപ്പിളയെപ്പറ്റി ഞാൻ അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. മനോരമ ആപ്പിസ്സായിരുന്നു എന്റെ ആദ്യത്തെ അഭ്യസ്ഥാനം. മനോരമയുടെ പഴയ വാളുങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടിയ വെളിച്ചത്തിൽ അനേകം വ്യക്തികളെ കാണേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ട്. സഹായത്തേക്കാൾ ഇച്ഛാഭംഗമാണ് പല സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും ഏനിക്കുനുഭവപ്പെട്ടത്. വളരെക്കാലം വരഗിസ്സുമാപ്പിളയുടെ സന്തതസഹചാരിയായിരുന്ന കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയിൽനിന്ന് ജീവചരിത്രത്തിനു വേണ്ട പല വിവരങ്ങളും കിട്ടുമെന്നു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. പലരും എന്നെ അങ്ങനെ ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതനുസരിച്ച് സഹായമപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഞാനദ്ദേഹത്തിനു പദ്യരൂപത്തിൽ ഒരു കത്തയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ആ കത്തിലെ രണ്ടു പദ്യങ്ങൾ താഴെ ഉദ്ധരിക്കാം :

മനോരമാനായകനായിരുന്ന

മഹാന്റെ നൽജ്ജീവിതസംഗ്രഹത്തെ

മഹത്വമോർത്തൊന്നെഴുന്നതിന്നായ്
മടിക്കു വീടാകിയ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു.

അതിന്നു വേണ്ടുന്ന സഹായമെല്ലാ-
മെന്നിക്കു നൽകുന്നതിനായപേക്ഷ;
അദ്ദേഹവും താങ്കളുമാത്മമിത്ര-
ഭാവത്തിൽ വാണു ചിരമെന്നു കേൾപ്പു.

എനിക്കു പദ്യമെഴുതാനറിയാമെന്നുള്ള വിശ്വാസംകൊണ്ടല്ല, പദ്യരൂപത്തിൽ പരസ്പരം കത്തുകളെഴുതുന്ന പഴയ പാരമ്പര്യത്തിൽപ്പെട്ടു ഒരാളായതുകൊണ്ട് മറുപടി അയയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കൂടുതൽ ഉത്സാഹം തോന്നുമെന്നുള്ള വിചാരംകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ആ സാഹസത്തിനൊരുങ്ങിയത്. “വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ഒരു ജീവചരിത്രം ഉണ്ടാകേണ്ടതുതന്നെയാണു്”; പക്ഷേ, അതിന്നു വേണ്ട വിവരങ്ങളൊന്നും തരാൻ ഞാൻ ശക്തനല്ലെന്നു പറയേണ്ടി വന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു” എന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുരുങ്ങിയ മറുപടി കണ്ടപ്പോൾ ഇച്ഛാഭംഗമോ, വ്യസനമോ, അതൃപ്തമോ, എന്താണു് എനിക്കു കൂടുതലായുണ്ടായതു് എന്നു പറയാൻ പ്രയാസം. മറ്റു ചിലരിൽനിന്നും ഇതുപോലെയുള്ള അനുഭവംതന്നെയാണു് എനിക്കുണ്ടായതു്. എങ്കിലും, പല മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി അഞ്ചെട്ടുകൊല്ലം നിരന്തരമായി നടത്തിയ അന്വേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി ഏകദേശം ഒരു ജീവചരിത്രനിർമ്മാണത്തിന്നു വേണ്ട സാമഗ്രികളെല്ലാം 1104-നു മുൻപുതന്നെ ഞാൻ ശേഖരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്റെ ഉത്സാഹത്തെ മന്ദിഭംഗിപ്പിക്കത്തക്ക ചില സംഭവങ്ങൾ തുടരെത്തുടരെ ഉണ്ടായതിനാൽ ആ നോട്ടുപുസ്തകം പഴയ റിക്കാർട്ടുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടു് അങ്ങനെ കിടന്നുപോയി എന്നു മാത്രം.

1104 ധനുമാസത്തിൽ കോട്ടയ്ക്കൽചെച്ചു നടന്ന സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ തൃതീയ സമ്മേളനത്തിൻ “കേരളത്തിലെ സാഹിത്യകാരന്മാർ” എന്ന പേരിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥപരമ്പര പരിഷത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കുകയും, പല ജീവചരിത്രങ്ങളും പലരേയും എല്ലിച്ച കൂട്ടത്തിൽ കണ്ടത്തിൽ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ജീവചരിത്രമെഴുതുന്നതിനു് മി: കെ. ഇ. ജോബ് ബി. എ.

എൽ. റവി-യെ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അക്കാദമിയിൽ എഴുന്നേക്കാൻ അർഹത എല്ലാംകൊണ്ടും മി: ജോബിനുള്ളതിനാൽ ഒരു നല്ല ജീവചരിത്രം കാണാമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച് ഞാൻ സമാധാനിച്ചു. ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു; പരിഷത്തിന്റെ നാലാം സമ്മേളനമായി. ജീവചരിത്രങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെ പുറത്തുവന്നു കണ്ടില്ല. 1105 ധനുവീൽ നടന്ന പരിഷത്തിന്റെ നാലാം സമ്മേളനം ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ കാര്യത്തെപ്പറ്റി പുനരാലോചന ചെയ്തുമില്ല. ഞാൻ എന്റെ ശ്രമം വീണ്ടും ആരംഭിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ചില പുതിയ വിവരങ്ങൾ സമ്പാദിക്കാനായി അക്കാലം മിഥുനമാസത്തിൽ കോട്ടയത്തുചെന്ന് പി. കെ. കൊച്ചിപ്പൻതരകനെ കണ്ടു. “ഒരു ജീവചരിത്രം എഴുതണമെന്ന് എനിക്കും ഉദ്ദേശമുള്ളതിനാൽ ഇക്കാദമിയിൽ നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്ന് പറയേണ്ടിവന്നതിൽ സങ്കടമുണ്ട്” എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി. അപ്പോഴും ഞാൻ സന്തോഷിക്കുകയാണുണ്ടായത്. വൃദ്ധരെക്കാലം വാഗ്ദീപ്തിമാപ്പിച്ച യൊണിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടിയ മി: തരകൻ ഒരു ജീവചരിത്രം എഴുതുന്നപക്ഷം അതു സർവ്വഥാ നിർദ്ദോഷവും സംപൂർണ്ണമായിരിക്കുമെന്ന് പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ ശുഭപ്രതീക്ഷയോടുകൂടി വീണ്ടും കേരക്കാലം കാത്തിരുന്നു. ഇപ്പോൾ മാത്രമായിരുന്നു ഫലം.

വീണ്ടും ജീവചരിത്രനിർമ്മാണശ്രമം തുടരാനെന്നു തീരുമാനിച്ച കാലത്താണ് ഡോക്ടർ കെ. വി. മാത്യു എൽ. എം. എസ്. എഴുതിയ “കണ്ടത്തിൽ കുടുംബചരിത്രം” എന്ന പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ കേട്ടത്. എന്റെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു പ്രതി സഭയ്ക്കും എനിക്കയച്ചുതന്നു. “വാഗ്ദീപ്തിമാപ്പിച്ചയുടെ ഒരു ജീവചരിത്രംതന്നെ കാലതാമസംകൂടാതെ ഉണ്ടായെഴുതാനിടയുള്ളതാണ്” എന്ന് ആ പുസ്തകത്തിൽ ഒരിടത്തു കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ ഉത്സാഹം വീണ്ടും മന്ദീഭവിച്ചു. ഇങ്ങനെ തുടരുന്നതുടരെയുണ്ടായ വിഷയങ്ങൾ നിമിത്തം എന്റെ മനസ്സു തീരെ നിരുത്സാഹമായിത്തീർന്നു. കാലക്രമത്തിൽ ആ കാര്യം വിസ്മൃതപ്രായമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. മനോരമയുടെ “വജ്രശ്രീബിലിമഹാത്മ്യം”ത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വർത്തമാനമാണ് പിന്നീട് തത്സംബന്ധമായ ഒരു ഉണർവിനു കാരണമായിത്തീർന്നത്. വ

വർഗ്ഗീകരണമാർഗ്ഗം ആരംഭിച്ച മലയാളമനോരമയുടെ വ്യക്തിജീവിതം കൊണ്ടാടുന്ന ഈ അവസരം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രപ്രസിദ്ധീകരണത്തിന് പറ്റിയ ഒരു ശുഭമുഹൂർത്തമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. അങ്ങനെയാണ് ഇപ്പോൾ ഈ പുസ്തകം പുറത്തുവരാൻ ഇടയായത്.

പല അവസരങ്ങളിലായി പലവഴിക്കു കിട്ടിയ അറിവിനെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് ഈ പുസ്തകം എഴുതിയിട്ടുള്ളതെങ്കിലും, സത്യത്തിൽനിന്ന് അങ്ങമാത്രംപോലും അകന്നുപോകാതിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം മനസ്സുരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എഴുതിയിട്ടുള്ള അനവധാനത കൊണ്ടോ, കിട്ടിയ അറിവിന്റെ വികലതകൊണ്ടോ വല്ല പിഴവും പറ്റിപ്പോയിട്ടുണ്ടോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. വായനക്കാർ അങ്ങനെ വല്ലതും കണ്ടുപിടിക്കുന്നപക്ഷം, സദയം എന്നെ അറിയിക്കുന്നത് ഉപകാരമായിരിക്കും. താമസിയാതെ വേണ്ടിവന്നു കൊണ്ടുവന്ന രണ്ടാംപതിപ്പിൽ അതൊക്കെ തിരുത്താൻ എനിക്കു സാധിക്കുമല്ലോ. *

മനോരമയുടെ പഴയ വാളുണ്ടെന്ന് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയിൽ എനിക്ക് ഏറ്റവും സഹായകമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്. ആപ്പിസ്സിൽ ചെന്നിരുന്നും, ചിലപ്പോൾ വിട്ടിട്ടുകൊണ്ടുവന്നും, അവ പരിശോധിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു വേണ്ട ഒത്താശകൾ ചെയ്തതന്ന മനോരമാഭാരവാഹികളുടെ നേരെ ഞാൻ അത്യന്തം കൃതജ്ഞനായിരിക്കുന്നു.

വളരെക്കാലമായി എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരാഗ്രഹം ഇപ്പോഴെങ്കിലും സാധിച്ചതിലുള്ള അപാരമായ കൃതാർത്ഥതയോടുകൂടി, ഈ പുതിയ പുസ്തകം സഹൃദയലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സാദരം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

* അച്ചടിച്ച ഫോറങ്ങൾ കണ്ട ഒരു സഹൃദയൻ ഇപ്പോൾത്തന്നെ എന്നെ അറിയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു, വർഗ്ഗീകരണമാർഗ്ഗം ജനിച്ചത് 1032-ൽ അല്ല 1033-ൽ ആയിരുന്നു എന്ന്.

മാതൃകാപ്രകാരം

	പേജ്
മുഖവുര	1
വലിയ മുതൽപിടിക്കാരൻ	3
ബാലുവു വിദ്യാഭ്യാസവും	7
ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം	12
സാഹിത്യഭിരുചി	15
കേരളമിത്രം	19
മുതൽപിടിക്കാരനായത്	24
മൈസൂർ മുൻഷി	26
മനോരമക്കമ്പിനി	27
മലയാളമനോരമ	31
കവിസമാജം	45
ഭാഷാപോഷിണി	
രണ്ടാം സമ്മേളനം (1067)	62
മൂന്നാം സമ്മേളനം (1069)	72
നാലാം സമ്മേളനം (1070)	80
അഞ്ചാം സമ്മേളനം (1073)	92
ആറാം സമ്മേളനം (1075)	96
ഏഴാം സമ്മേളനം (1079)	97
പ്രോത്സാഹനം	103
ഭാഷാഭിമാനം	119
സാഹിത്യകാരന്റെ നിലയിൽ	131
ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും	147
പൊതുക്കാര്യപ്രസക്തി	153
അച്ചടിപരിഷ്കാരം	163
അവസാനകാലം	170
മരണശേഷം	173
വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ കുടുംബം	180

അനുബന്ധം

1. രഥബന്ധം	i
2. സമസ്തകളും പുരണങ്ങളും	ii
3. മലയാളമച്ചടി	vi
4. കഥാമഞ്ജരി	xviii
5. ഉപകരിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ	xx

കണ്ടത്തിൽ വാഗീസ് മാപ്പിള

കണ്ടത്തിൽ

വറഗീസ് മാപ്പിള

മുഖവുര

മഹാത്മാരിൽ അധികംപേരും ലോകത്തിൽ ചെ
യ്തിട്ടുള്ള ജനോപകാരപ്രദങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളുടെ
മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി ആളുകൾ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കു
ന്നതു് കാലാന്തരത്തിൽ മാത്രമാണു്. “അതിപരിച
യാദവജ്ഞാ” “മറ്റൊരു മല്ലയുക്കു മണമില്ല” എന്നും
മറ്റുമുള്ള ആപ്തവാക്യങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തിൽ ഏറെ
വും അനപർത്ഥങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നു. കാലാന്തര
ത്തിൽ അനേകായിരം ആളുകൾക്കു ഛായാപ്രദാനംചെ
യ്ക്കത്തക്കവിധം ശാഖോപശാഖമായി പടർന്നു വളരുന്ന
വലിയ വടവൃക്ഷം, കടുകിനോളം ചെറുതായ ഒരു വി
ത്തിൽനിന്നാണു് മുളച്ചുണ്ടാകുന്നതു്. മുളയ്ക്കുന്ന അവ
സരത്തിലും അതു ക്ഷുദ്രമായിത്തന്നെ കാണപ്പെടുന്നു.
ജനങ്ങൾ ആ പ്രായത്തിൽ, അതിനെ അത്ര അധികം
വിലമതിക്കുന്നുമില്ല. എന്നാൽ ഒന്നോ രണ്ടോ തലമുറ
കഴിയുമ്പോഴേതെ അവസ്ഥയോ? ചെറിയ വിത്തിൽ
നിന്നു മുളച്ചുവന്ന ആ ചെറിയ തൈ, എത്രയോ ഭീമ
മായ ആകൃതിയിൽ വളർന്നു പടർന്നു, ആതപക്ലാന്ത
രായ അനേകം പാമ്പർക്കു വിശ്രമസൗഖ്യമരുളുന്നതാ
യി നാം കാണുന്നു ഇതുതന്നെയാണു് മഹാത്മാരുടേയും
സ്ഥിതി. അവരിൽനിന്നും ലോകത്തിനുണ്ടാകാനിരി
ക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾ ഏതെല്ലാംതരത്തിലുള്ളവയാണെ
ന്നു് ആദികാലങ്ങളിൽ ആളുകൾ വേണ്ടപോലെ മന

സ്സിലാക്കുന്നില്ല. ജീവിതത്തോടു യാത്രപറഞ്ഞുപോകുമ്പോഴാണ് അശ്രുതരുടെ മാഹാത്മ്യം ഓരോന്നായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്.

ഇതിനു വിചാരിതമായി, ജീവിതകാലത്തുതന്നെ തങ്ങളുടെ മഹത്വം ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു സമ്മതിപ്പിക്കത്തക്കവിധം മാനനീയങ്ങളായ ആദർശങ്ങളെ മുൻനിർത്തി പലതും പ്രവർത്തിച്ച്, ആ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലങ്ങളെ താമസിയാതെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന ഭാഗ്യവാന്മാരും അപൂർവ്വമായി ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാകാറില്ലെന്നില്ല. പരിതഃസ്ഥിതികളിൽനിന്നു രൂപംപ്രാപിക്കുന്നതിനു പകരം, പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കു രൂപംകൊടുക്കുന്ന കർമ്മകൾലൊന്നാണ് അവർ. അങ്ങനെയുള്ളവരെ സമകാലികന്മാർതന്നെ വിലമതിക്കുകയും പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവയിൽ ജാതിമതാദി ചിന്തകൾക്ക് അതീതമായവിധം സമകാലികന്മാരുടെ അഭിനന്ദനത്തിനും അനുമോദനത്തിനും പാത്രമായ ഒരു മഹാനാണ് 'പത്രാധിപർ കണ്ടത്തിൽ വരഗീസ്' മാപ്പിള.' അദ്ദേഹം "കുടിലിൽനിന്നു കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്ക്" യാത്ര ചെയ്തു ഏതെല്ലാം മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിയാണെന്ന്, ഉൽക്കർഷേച്ഛയായ ഓരോരുത്തനും മനസ്സിലാക്കി തിരിയേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്.

അനുഗൃഹീതനാമായായ കണ്ടത്തിൽ വരഗീസ് മാപ്പിള, പ്രത്യേകിച്ചു, ഭാഷാഭിമാനികളും സാഹിത്യപ്രണയികളുമായ കേരളീയരുടെ കൃതജ്ഞയെ ഇന്നത്തേക്കാൾ കൂടുതലായി അർഹിക്കുന്ന ഒരാളാണ്. ഭാഷാഭിമാനത്തെയും സാഹിത്യപ്രണയത്തെയും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്താനുള്ള ഉപായം ഗ്രന്ഥകർത്തൃത്വം മാത്രമല്ലെന്നും, അതിനേക്കാൾ സുഗമങ്ങളും കാർഷ്വകങ്ങളുമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ വേറെയുണ്ടെന്നും, പ്രവൃത്തിരൂപത്തിൽ ഒന്നാ

മതായി കാണിച്ചുകൊടുത്ത കേരളീയൻ വരഗീസ്സുമാ
പ്പിള്ളയാണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ക്രിസ്തുൻസമുദായം
സാഹിത്യപരമായ ഉദ്യമങ്ങളിൽ മറ്റു സമുദായ
ക്കാരെ അപേക്ഷിച്ച് അല്പം പിന്നോക്കം നിന്നിരുന്ന
തെങ്കിലും, പത്തുപതു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ്, ചരിത്ര
നായകൻ ഇതരസമുദായങ്ങൾക്കുപോലും അസൂയതോന്ന
ത്തക്കവിധം പ്രായോഗികങ്ങളായ ഭാഷാപരിഷ്കരണ
ശ്രമങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട വിജയം കൈവരിച്ചതെങ്ങനെ
യാണെന്നറിയുന്നത് അത്യന്തം രസാവഹവും കൂടിയാ
യിരിക്കും.

വലിയ മുതൽപിടിക്കാരൻ

പലവിധത്തിലും പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള
കുണ്ടത്തിൽ കുടുംബത്തിലാണ് വരഗീസ് മാപ്പിളയ
ുടെ ജനനം. (1032) നാനൂറോളം അംഗങ്ങളുള്ള ആ
കുടുംബം ഇന്ന് പല ശാഖകളായി പിരിഞ്ഞിരിക്ക
യാണ്. തിരുവല്ലയിലെ കുറുത്തനല്ലൂർവീട് അതി
ലെ ഒരു ഉപശാഖയത്രെ. “കുറുത്താലിലെ വലിയ മുതൽ
പിടിക്കാരൻ” എന്ന് സാധാരണമായി അറിയപ്പെട്ട
വന്നിരുന്ന ഈപ്പച്ചന്റെ വസതിയായിരുന്നു ആ ഉപ
ശാഖ. ജനസമ്മതനും പൊതുക്കാര്യപ്രസക്തനുമായി
രുന്ന ഈപ്പച്ചൻ മുതൽപിടിക്കാരനായിത്തീർന്ന കഥ
രസാവഹമാണ്. കെ സി മാമ്മൻമാപ്പിള അവർക്കു
ളുടെ വാക്കിൽ അത് ഇവിടെ പകർത്താം:—

“കുറുത്താലം തിരുവല്ലാത്താലൂക്കു മുതൽപിടി ഉദ്യോഗം
വഹിച്ചിരുന്ന എന്റെ പിതാമഹൻ * അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹവു

* ചരിത്രനായകന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരന്മാരിൽ ഒരാളായ കെ. ഐ
ചെറിയാൻമാപ്പിളയുടെ മക്കളിൽ ഒരാളാണ് ഇന്നത്തെ മനോരമാപത്രാധി
പരായ കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള ബി. എ. അവർക്കു. വരഗീസ് മാപ്പി
ളയുടെ പിതാവു് മി: മാമ്മൻമാപ്പിളയുടെ പിതാമഹനായതു് ഇങ്ങനെ
യാണ്.

മായി പരിചയപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും നാട്ടുകാരുടേയും
 ഇടയിൽ നല്ല പേരും പ്രശസ്തിയും സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. മാധവരാ
 യർ ദിവാൻജിയുടെ കാലത്താണ് അദ്ദേഹം ആ ഉദ്യോഗത്തിൽ
 പ്രവേശിച്ചത്. മൺഭ്രാസാസ്ത്രീന്റെ കാലത്ത് ക്രിസ്ത്യാനികൾ
 ക്കു ചില വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങൾ ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. ആ കാലം
 കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതൊക്കെ പഴയപടി ചില ജാതിക്കാരുടെ
 കയ്യാകുകയായിത്തീർന്നു. ഉദ്യോഗസ്ഥലോകത്തിലെ ഈ ഏക
 വർഗ്ഗമേധാവിത്വം മാധവരായർ ദിവാൻജിക്ക് അത്ര ഹിതകര
 മായി തോന്നിയില്ല. ഓരോ താലൂക്കിലും യോഗ്യതയുള്ള ക്രിസ്ത്യാ
 നികളെ കണ്ടുപിടിച്ചു അവർക്കുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങൾ കൊടുക്കണ
 മെന്ന് ഓരോ ഡിവിഷനിലേയും അധികാരികൾക്ക് അദ്ദേഹം
 എഴുതിയയച്ചു. ഈ ഉത്തരവനുസരിച്ചു അന്നു തീരുവല്ലാത്താ
 ലൂക്കിൽ സാമാന്യം പ്രാപ്തിയും പ്രാമാണ്യവുമുള്ള ആളെന്നു കണ
 കക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന എന്റെ പിതാമഹനെ അധികാരികൾ വിളി
 ച്ചുവരുത്തി സംഗതിപറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന് ഉദ്യോഗം കിട്ട
 ണമെന്ന് അത്ര വലിയ താല്പര്യമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. മാത്രമല്ല,
 കുടുംബാംഗങ്ങളായ മറ്റുചിലർക്കും ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥപീഠത്തിൽ
 അനുകൂലാഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും, സർക്കാരുദ്യോ
 ഗത്തെപ്പറ്റി ഹൊതുപേ ഒരാകർഷണം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം.
 ഏതായാലും മുതൽപിടിയുദ്യോഗം സ്വീകരിക്കാമെന്നതന്നെ ഒട്ട
 ചിൽ പിതാമഹൻ സമ്മതിച്ചു. പെട്ടെന്നു ഈ വർത്തമാനം
 നാടൊട്ടുക്കു പരസ്യമായി. എന്നാൽ, അധികാരികൾ പറഞ്ഞി
 രുന്ന അവധി കഴിഞ്ഞിട്ടും നിയമനത്തിനുള്ള ഉത്തരവു വന്നു
 കണ്ടില്ല. അന്വേഷണത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലായതു്, ആ ഉദ്യോ
 ഗം പുളിമുട്ടിൽ ഇട്ടിപ്പൊരിയ എന്ന ആളിനു കൊടുക്കാൻ തീർ
 ച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നാണ്. പുളിമുട്ടിൽ കുടുംബക്കാർ
 അക്കാലത്ത് ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിൽ ചേർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ
 മതംമാറ്റംമൂലം അയൽക്കാരായിരുന്ന യാക്കോബായക്കാർ പലവി

ധത്തിൽ പട്ടിമുട്ടിൽ കുടുംബക്കാരെ ശല്യപ്പെടുത്തിയതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം ആംഗ്ലിക്കൻ മിഷ്യനറിമാർക്ക് ആ കുടുംബക്കാരോടു പ്രത്യേക താല്പര്യമുണ്ടായി. അന്നു കൊല്ലം പേഷ്വാരായിരുന്ന രാമരായർ, മിഷ്യനറിമാരോടു വളരെ മമതയുള്ള ഒരാളായിരുന്നു. അങ്ങനെ മിഷ്യനറിമാരുടെ പ്രത്യേക ശിപാർശയനുസരിച്ചാണ് മുൻനിശ്ചയം ഭേദപ്പെടുത്തി ഇട്ടിച്ചെറിയയെ മുതൽ പിടിച്ചാക്കുവാൻ രാമരായർ തീരുമാനിച്ചത്.

വിളിച്ചുണർത്തി അത്താഴമില്ലെന്നു പറയുന്നമട്ടിലുള്ള അധികാരികളുടെ ഈ പെരുമാറ്റം പീതാമഹനും മറ്റു കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും അപമാനകരവും അഭിമാനഭഞ്ജകവുമായിത്തീർന്നി. എന്തെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടാലും, എത്രയെല്ലാം കഷ്ടപ്പെട്ടാലും, ആ ഉദ്യോഗം കരസ്ഥമാക്കണമെന്ന കാര്യത്തിൽ കുടുംബാംഗങ്ങളെല്ലാം ഏകാഭിപ്രായക്കാരായി. പീതാമഹന്റെ ഇളയ സഹോദരനും ആറു സഹോദരന്മാരിൽവെച്ച് അരിശവും വാശിയും കൂടുതലുണ്ടായിരുന്ന ആളുമായ പോത്തൻമാപ്പിള ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥീകരണത്തെ ആദ്യം എതിർത്തിരുന്ന ആളാണെങ്കിലും, അപമാനം നിമിത്തം ഉദ്യോഗലാഭത്തിനുവേണ്ടി സർവസ്വവും നഷ്ടപ്പെടുത്താൻപോലും ഒരുങ്ങിക്കൊണ്ട് മുന്നോട്ടുവന്നു. സഹോദരന്മാരുടേയും മറ്റും നിർബന്ധംനിമിത്തം പീതാമഹൻ നേരെ തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി താമസിച്ചു, പല പരിശ്രമങ്ങളും നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എങ്കിലും ഉദ്യോഗലബ്ധിയിക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും തെളിഞ്ഞുകണ്ടില്ല.

അങ്ങിനെയിരിക്കേ, ഭാഗ്യവശാൽ ഒരു സൗകര്യം ലഭിച്ചു. കൃഷീസമ്പ്രദായം പരിഷ്കരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ദത്തശ്രദ്ധനായിരുന്ന മാധവരായർ, കരിമ്പാട്ടി നിരേടുക്കുന്നതിന് അതുവരെ ഈ നാട്ടിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന മരച്ചുക്കിനുപകരം ഇരുമ്പു ചുക്കുകൾ നടപ്പിൽവരുത്തണമെന്നാഗ്രഹിക്കുകയും, ഏതാ

നും ഇരുമ്പുചക്കകൾ വരുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പക്ഷേ, അവ ഉപയോഗിക്കാൻ തയ്യാറുള്ള കൃഷിക്കാരെ കാണാതെ ദിവാൻ വിഷമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ അവസരത്തിലാണ് തിരുവല്ലായിൽ കണ്ടത്തിൽ ഇഴപ്പൻ എന്ന ഒരു വലിയ കരിമ്പു കൃഷിക്കാരനാണെന്നും, ആ ആൾ ഇപ്പോൾ തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞാൽ കാര്യം എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുമെന്നും, ആരോ ദിവാൻജിയെ അറിയിച്ചത്. ഉടനേതന്നെ മാധവരായർ ആളയച്ചു പിതാമഹനെ വരുത്തുകയും കരിമ്പുകൃഷിയേയും യന്ത്രച്ചുക്കിനേയും കുറിച്ചു പലതും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ, തൽകാലം തിരുവനന്തപുരത്തെത്തിയ തെന്തിനാണെന്നു കശലപ്രശ്നങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ദിവാൻ ചോദിച്ചു. പിതാമഹൻ നടന്ന സംഭവമെല്ലാം വിശദമായി പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. മുൻ തിരുമാനം ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതിന് കാരണമായിത്തീർന്ന മിഷ്യനറിമാരുടെ ശിപാർശയുടെ കാര്യവും വിട്ടുകളഞ്ഞില്ല. ഉടൻതന്നെ ദിവാൻജി ഒരു ഹർജി എഴുതിവാങ്ങിക്കയും മുതൽപിടിയിായി നിയമിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവു നേരിട്ടു പിതാമഹനെ എല്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

പുതിയ ക്രിസ്ത്യാൻ മുതൽപിടി ഇടംപ്രഥമമായി കച്ചേരിയിലേക്കു കടന്നുചെന്ന അവസരത്തിൽ, തട്ടക്കിലിരുന്നു മുന്തിലിട്ടിരുന്ന പെട്ടിപ്പുറത്തു കടലാസ്സുവെച്ച് എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഹൈന്ദവഗുരുക്കന്മാരിൽ പലരും "തൊട്ടു ശുദ്ധംമാറിപ്പോകാതിരിക്കാൻ" പെട്ട പാട് ഒന്നും പറയാനില്ല. എങ്കിലും, സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യംകൊണ്ടും നയചാതുര്യംകൊണ്ടും എന്താനും മാസങ്ങൾക്കകം പിതാമഹൻ പൊതുവേ എല്ലാവർക്കും സമ്മതനായിത്തീർന്നു. കുറെക്കാലം ഉദ്യോഗംചാരിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും വാശിയെല്ലാം തീർന്നു. ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചു പഴയപടി കൃഷിജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം മരിക്കുന്നതുവരെ "കണ്ടത്തിൽ

ഈപ്പൻ മുതൽപിടിക്കാരൻ" എന്ന പേരിലാണ് പൊതുവേ അറിയപ്പെട്ടുവന്നിരുന്നത്." *

ബാല്യവും വിദ്യാഭ്യാസവും

ഈ മുതൽപിടിക്കാരന്റെ കനിഷ്ഠപുത്രനായിരുന്നു 'വറീച്ചൻ'. (ഇതായിരുന്നു ചരിത്രനായകന്റെ ഭാമനപ്പേര്.) കെ. ഐ. മാത്തുള്ള, കെ. ഐ. ചെറിയൻ, കെ. ഐ. ഈപ്പൻ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ജ്യേഷ്ഠന്മാർ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. കനിഷ്ഠപുത്രനായതുകൊണ്ട് മാതാപിതാക്കൾക്ക് വറീച്ചൻ പ്രത്യേകിച്ചും വാത്സല്യപാത്രമായിത്തീർന്നു.

പണ്ഡിതനായ ഒരു കുഞ്ഞനാശാന്റെ അടുക്കലാണ് ചരിത്രനായകൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രഥമപാഠങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചത്. നിലത്തെഴുത്തു, അമരക്കോശം, സിദ്ധരൂപം, ശ്രീരാമോദന്തം, കൃഷ്ണവിലാസം—എന്ന രീതിയിലായിരുന്നു അന്ന് നാട്ടാശാസ്ത്രങ്ങളെ അഭ്യസനരീതി. യാഥാസ്ഥിതികന്മാരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഈ രീതിയെ വെറുത്തിരുന്നു. ഹൈന്ദവപുരാണങ്ങൾ മത്രമല്ല, ഹൈന്ദവകാവ്യങ്ങൾപോലും പഠിക്കുന്നത് നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. മതവിശ്വാസത്തിനു ശൈഥില്യം സംഭവിച്ചേക്കുമെന്നുള്ള ഭയമായിരുന്നു ഇതിനു കാരണം. ആദ്യമായി കേരളത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങിയകാലത്തു ഹിന്ദുക്കൾക്കുമുണ്ടായിരുന്നു ഈ ഭയം. തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ക്രിസ്തുമതത്തലങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ഇംഗ്ലീഷ് പാഠശാലകൾ എർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് എന്നായിരുന്നു ഹി

* 'കുണ്ടത്തിൽ കുടുംബചരിത്രം' എന്ന പേരിൽ ഡോക്ടർ കെ. വി. മാത്യു എഴുതിയിട്ടുള്ള പുസ്തകത്തിലും ഈ കഥ സംക്ഷേപിച്ചു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

ന്ദുക്കളുടെ വിചാരം. അതുകൊണ്ട് ആദ്യകാലങ്ങളിൽ കട്ടികളെ ഇംഗ്ലീഷ് പാഠശാലകളിലേക്കയയ്ക്കാൻ ഹിന്ദുക്കൾ വിസമ്മതം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. “സ്കൂളുകളിൽ പഠിപ്പിച്ചുവന്നിരുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ ചിലത് ഹിന്ദുമതത്തിന് വിപരീതമായിരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റുമുള്ള മൂഡവിശ്വാസത്തിൻപേരിൽ വൈക്കം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ കട്ടികളെ സ്കൂളിൽ അയയ്ക്കാതെ ഇരുന്നു. ഈ വർത്തമാനം കേട്ട ഉടൻ മാധവരായർ ആവക പ്രദേശങ്ങളിൽ സർക്കിട്ടായി ചെന്നു് അവിടങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെ വിളിച്ചുകൂട്ടി അവരെ വേണ്ടപോലെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു് അവരുടെ ഇടയിൽ കടന്നുകൂടിയിരുന്ന മൂഡവിശ്വാസത്തെ മാറ്റി, അവിടങ്ങളിലെ സ്കൂളുകളെ നല്ല സ്ഥിതിയിൽ വരുത്തുന്നതിനു് വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു് എന്നു് ദിവാൻ മാധവരായരുടെ ചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നു.

ഹിന്ദുക്കളുടെ വൈമനസ്സും വെറും തെറ്ററിദ്ധാരണയിൽനിന്നു ജനിച്ചതായതുകൊണ്ടു് അതു് ഏഴുപ്പത്തിൽ ഉന്മൂലനംചെയ്യാൻ സാധിച്ചു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നില അതായിരുന്നില്ല. മതപരമായ ഒരു നിയമമെന്നുള്ള നിലയിലാണു്, ഹൈന്ദവസാഹിത്യം അവരുടെ ഇടയിൽ നിർബുദ്ധപൂർവ്വം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. 1600-ൽ എഴുതപ്പെട്ട ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസ്സിന്റെ കാനോനുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഹൈന്ദവസാഹിത്യ പാരായണത്തെനിരോധിക്കുന്ന അതിവ്രധനമായ ഒരു ഭാഗമുണ്ടു്. സാഹിത്യത്തെ മാത്രമല്ല, ആ നിയമം നിരോധിക്കുന്നതു്. ഹിന്ദുക്കളായ ഗുരുനാഥന്മാരുടെ അടുക്കൽ ക്രൈസ്തവബാലന്മാരെ ഒരു നിവൃത്തിയുള്ള പക്ഷം പഠിക്കാനയയ്ക്കരുതു് എന്നുപോലും അതനുശാസിക്കുന്നു. മറ്റു നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഘട്ട

ങ്ങളിൽ, ഒരു ആ പലർമ്മമെന്ന നിലയിൽ; വേണമെങ്കിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു എന്നു ഇല്ല. ഒരു ഭാഗം നോക്കുക:-

“യാതൊരു വസ്തുവും ചെറുപ്പത്തിൽ പഠിച്ചാൽ ആയതിനെ മറക്കുവാൻ അരിമയായിരിക്കും. (1) എന്നതിനെക്കൊണ്ട് പണ്ടു നസ്രാണികൾ ആരും മാർഗ്ഗമല്ലാത്ത (2) ആശാമ്പാരോടും ഗുരുക്കന്മാരോടും പഠിക്കരുത് എന്നു വെലക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കാവ്യരുടെ (3) എടയിൽ മലങ്കര നസ്രാണികൾ അകപ്പെട്ടതിനാൽ (4) അതിൽ ചിലരോടു വേണ്ടുന്നതു പഠിക്കരുതു എന്നു വരുന്നതു വെഴുതും (5) എല്ലാം. എന്നാൽ നമുക്കു വേണ്ടുന്നതു അതുവരോടു പഠിക്കിലും അവരുടെ പരതേവരെ കമ്പിടുകയും മറ്റും മാർഗ്ഗത്തിൽ അടാതെ (6) യുള്ള കൃത്യം ഒന്നുചെയ്യാതെ തന്റെ തന്റെ ആശാമ്പാരെത്തന്നെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു പഠിച്ചുകൊള്ളുകയേ ആവൂ. വിശേഷിച്ചു പരതേവരെ കമ്പിടുകയും മറ്റും മാർഗ്ഗത്തിൽ അടാത്ത കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തെ മതിയാവൂ എന്നു നമ്മുടെ കിടാങ്ങളോടു മുടിക്കുന്ന (7) ആശാമ്പാരോടു നമ്മുടെ കിടാങ്ങളാലും പഠിക്കരുതെന്നു വെലക്കുകയും വേണം. വെലക്ക കടന്നുപോകുന്ന കിടാങ്ങളുടെ കാരണവരെ മഹറോന്നം ചൊല്ലി (8) കുറ്റപ്പെടുകയും വേണം.”

ഇതിന്റെ അർത്ഥം സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. 350 കൊല്ലം മുൻപുണ്ടായ ഒരു നിയമമാണിത് എന്നു പ്രത്യേകം കാർക്കുണ്ടുതുണ്ട്. യാഥാസ്ഥിതികത്വം അതിന്റെ സർവ്വ ശക്തികളോടുംകൂടി നടമാടിയിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. ക്രിസ്ത്യാനികളെല്ലാം അടുത്തകാലം

(1) പ്രയാസമായിരിക്കും. (2) അക്രൈസ്തവരായ. (3) അവിശ്വാസികളുടെ. (4) അകപ്പെട്ട (ഉൾപ്പെട്ട) പോയതുകൊണ്ട്. (5) വിഷമം. (6) യോജിക്കാതെ. (7) നിർബന്ധിക്കുന്ന. (8) സഭാഭൃഷ്ട് കല്പിച്ചു.

വരെ ഇവക നിയമങ്ങളെ വളരെ നിഷ്കർഷയോടുകൂടി പാലിച്ചുപോന്നിരുന്നു. ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങളെ അവർ തിരിഞ്ഞുനോക്കുകപോലും ചെയ്തിരുന്നില്ല. പൂർണകഥകൾ മാത്രമല്ല, വെറും സാരോപദേശകഥകളടങ്ങിയ പഞ്ചതന്ത്രം മുതലായ കൃതികൾപോലും ക്രിസ്ത്യാനികൾ സാധാരണമായി പഠിച്ചിരുന്നില്ലെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. അഥവാ, എന്തിനതൊക്കെ പറയുന്നു? വിഷ്ണുവന്റെ പത്നിയുടെയായ രാമേശ്വര്യയും ഹരിശ്വര്യയും മറ്റും ഉദ്യമിടേണ്ടതായി വരുമെന്നുള്ളതിനാൽ, ക്രിസ്ത്യാനികളാൽ “സിലഭൂപം” പഠിച്ചുപോകരുതെന്നു വരാപ്പഴയിലെ മിഷ്യനറിമാർ നിരോധിച്ചിരുന്ന വിവരം തനിക്കു നേരിട്ടറിയാമെന്ന് സത്യനാദം പത്രാധിപരായ വന്ദ്യവയോധികൻ മി: പി. സി. വർക്കി ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനോടു പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

“വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പ്രസംഗം” ത്തിൽ ഗീവരഗീസ് പാതിരി (റവ: ജോർജ്ജ് മാത്തൻ) ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകാണുന്നു:—“പിന്നെ പഞ്ചതന്ത്രം മുതലായ ചില കിളിപ്പാട്ടുകളും പൈതങ്ങളെ അപൂർവ്വമായിട്ടു പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അവ മിക്കവാറും ഹിന്ദുക്കളുടെ കഥകൾതന്നെ എന്നുവരികിലും മനോരസംവരുത്തുന്നവയാകുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, ഭാഷാഗ്രാഹ്യത്തിന് അവ നല്ലവണ്ണം ഉതകുന്നതാകുകൊണ്ട് അവയെ തള്ളേണ്ടതല്ല. പ്രത്യേകം, പഞ്ചതന്ത്രം സൽക്കഥാകഥനം എന്ന മാർഗ്ഗത്തു് വിശേഷവിജ്ഞാനങ്ങളെ ചൊല്ലിത്തരുന്നതാകുകൊണ്ട് അതിനെ പൈതങ്ങളുൾക്കു വിരോധിച്ചാൽ അതൊരു ദ്രോഹംതന്നെയായിരിക്കും.”

ഇങ്ങനെ മതപരമായ നിയമംവഴി ഹൈന്ദവസാഹിത്യപഠനം നിരോധിക്കപ്പെടുകയും മിക്കവാറും

ഈ നിയമത്തെ കണ്ണടച്ച് അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന എങ്കിലും, ഉൽപതിക്കുവായ ഈപ്പച്ചൻ അതൊന്നും അത്ര വകവെച്ചിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് കഞ്ഞനാശാന്റെ കീഴിലുള്ള മകന്റെ കാവ്യപഠനം നിർവിഘ്നം മുന്നോട്ടു പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നത്.

അന്നു മലയാളഭാഷയിൽ പറയത്തക്ക പുസ്തകങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും വല്ലപ്പോഴും വല്ല പുസ്തകങ്ങളും കൈയിൽ കിട്ടിയാൽ വറിച്ചുൻ അത് ആരംഭംമുതൽ അവസാനംവരെ ചായിക്കാതെ വിടാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമ്പ്യാരുടെ തുള്ളലിലെ പല വരികളും കഞ്ഞനാശാനിൽനിന്നു കേട്ടുപഠിക്കാനുള്ള സൗകര്യവും കിട്ടിയിരുന്നു. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി ചരിത്രനായകൻ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ഒരുവിധം പദപ്രചനയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. വരഗീസ്സ് മാപ്പിളയുടെ ബാല്യത്തെപ്പറ്റി പി. കെ. കൊച്ചിപ്പൻ തരകൻ ഒരിടത്തു ഇങ്ങിനെ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു:—

“വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് ‘ഇച്ഛപോലുദിതമാം സ്വപ്നപാട്ടുകൾ’ കവിതയായി പരിണമിച്ചിരുന്നു. അതിൽ ഒരു പാദം എനിക്കറിയാം.

കാക്കം കാക്കം കാക്കത്തമ്പുരാട്ടി
കാലാം ഞാലിയും പന്നിപ്പുള്ളിയും

ഇതാണ് മാതൃക. ഇങ്ങനെ പക്ഷികളുടെ അനേകം പേരുകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു പാട്ടായി ചൊല്ലിക്കൊണ്ട് ഓടിനടക്കുന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന് അധികം സന്തോഷപ്രദമായ ബാല്യവിനോദമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരികൾ പറഞ്ഞു ഞാൻ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാർപ്പ് മണിമലെ ആറരതിരത്തായിരുന്നതുകൊണ്ട്

കുളി എത്രനേരമെന്നു കണക്കില്ല. രണ്ടുനേരം നിശ്ചയമായും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഒരുദിവസം തണ്ടുവലിച്ചു പാട്ടുപാടി ഒരോടി വള്ളം താഴത്തേയ്ക്കു വന്നു. എട്ടുപത്തു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള നമ്മുടെ ഉണ്ണിക്കുടി പാട്ടുകേട്ടു വെള്ളത്തിൽ തലമുയർത്തിനിന്നു. വള്ളക്കാരുടെ പാട്ടും തണ്ടുവലിയും അദ്ദേഹത്തിനു അത്ര രസിച്ചില്ല. ഉടനെ അവരെ ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടു് ആ കുട്ടി ഇങ്ങനെ ഉച്ചത്തിൽ പാടി:

കോട്ടേത്തിനു പോകല്ലെടാ പാട്ടിങ്ങനെ പാടല്ലെടാ
തണ്ടിട്ടു പിഴക്കല്ലെടാ തായപ്പിഴ കാട്ടല്ലെടാ

തണ്ടുകാർക്കു് 'തായംവലിക്ക' എന്നൊരു ചടങ്ങുണ്ടു്. അതു പിഴപ്പിച്ചതു് ഒട്ടും രസിക്കായ്ക്കയാലാണു് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പാടിയതു്. വള്ളക്കാർക്കു വല്ലാതായി. എങ്കിലും, 'എടാ, അതു കുറത്താലിലെ കടവാണു്; പാടിയതു് മുതൽപിടിക്കാരന്റെ കഞ്ഞുമാണു്; മീണ്ടിപ്പോകരുതു്' എന്നു് വളപുരയ്ക്കുകത്തു നിന്നുമുണ്ടായ ശാസനനിമിത്തം കുട്ടിയെ ശകാരിക്കാതെ കടന്നുപോവുകയാണുണ്ടായതു്."

ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം

നാട്ടാശാന്റെ കീഴിലുള്ള കാവുപാറം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കവേയാണു് ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കാനുള്ള പരിതഃസ്ഥിതി ഒത്തുവന്നതു്. അക്കാലത്തു് സി. എം. എസ്സ്. മിഷ്യനറിമാർ തിരുവിതാംകൂറിലെത്തി കോട്ടയം അവരുടെ പ്രധാനമായ കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. കോട്ടയം കൂടാതെ മറ്റുചില സ്ഥലങ്ങളിലും അവർ മിഷ്യനറിപ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. അങ്ങനെയുള്ള ഉപകേന്ദ്രങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു തിരുവല്ലയ്ക്കു സമീപമുള്ള "തോലശ്ശേരി" എന്ന സ്ഥലം. അവിടെ ഒരു ബംഗ്ലാവും ഒന്നോ രണ്ടോ ക്ലാസ്സുണ്ടായിരുന്നു.

ന്ന ഒരു ചെറിയ ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളി കൂടവും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, കുട്ടികൾ വളരെ കുറവായിരുന്നു. യാക്കോബായക്കാരിൽ ആരുമെന്ന തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ആ പള്ളി കൂടത്തിലയച്ചിരുന്നില്ല. ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിൽ ഓരോ ജോലികൾ നടത്തി മിഷ്യനെ സേവിക്കുന്നതിന് ഒരുക്കമുള്ളവർക്കു മാത്രമേ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ ആവശ്യമുള്ളൂ എന്ന ഒരു ഭാവമാണ് അന്നു സുറിയാനിക്കാർക്കുണ്ടായിരുന്നത്. അതിനാലുപമ, യാക്കോബായ സുറിയാനികളെ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിലേയ്ക്കു മാനസാന്തരപ്പെടുത്താനുള്ള ഒരുപായമാണ് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ പ്രചരണമെന്നുള്ള ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയും നാട്ടിൽ പരന്നിരുന്നു. ഈ തെറ്റിദ്ധാരണ നീക്കുന്നതിനു മിഷ്യനറിമാർ വളരെ പ്രയത്നിക്കേണ്ടിവന്നു. ചരിത്രനായകന്റെ പിതാവ് അന്നത്തെ സ്ഥിതിക്ക് അല്പം ഉൽപതിഷ്ഠവായിരുന്നു എന്ന് സംസ്കൃതപഠനത്തിന് അനുമതിനൽകിയതിൽനിന്ന് നമുക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ഉൽപതിഷ്ഠതപം ആംഗലഭാഷാഭ്യാസനവിഷയത്തിലും അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ഐക്യത്തിൽ ഗീവരഗീസ് പാതിരിയുടെ പ്രേരണയും സാധനശക്തി ചെലുത്തിയതായിട്ടാണ്, പാതിരിയുടെ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഡയറിക്കുറിപ്പിൽനിന്ന് അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. “ഇന്നു കണ്ടത്തിൽ ഈപ്പൻ അളിയനെ കണ്ടു. മക്കളുടെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചു. ലൗകികമായ ഉൽകർഷത്തിനും ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനും കുഞ്ഞുങ്ങൾ ദൈവഭക്തിയോടുകൂടി വളർന്നുവരുന്നതിനും അവരെ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണെന്നു ഞാൻ അളിയനെ നിർബന്ധിച്ചു. കുട്ടികളെ തോലുറ്റേറ്റിപ്പള്ളി കൂടത്തിൽ അയയ്ക്കാമെന്ന് അളിയൻ

സമ്മതിച്ചു." വലിയ മുതൽപിടിക്കാരനെ അനുകരിക്കാൻ അച്ഛർവും ചിലരുണ്ടായി. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മൂന്നുനാലു കൂട്ടുകാരോടുകൂടി 'വറീച്ചൻ' തോലശ്ശേരി പള്ളിശ്ശുടത്തിൽ ചേർന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചുതുടങ്ങി. 'കണ്ടത്തിൽ ഈപ്പൻ മുതൽപിടിക്കാരൻ' കാണിച്ച ഈ ഡയറിയുമാണ്, പിന്നീട് ആ കടംബത്തിൽ അന്നു വധി ബിരുദധാരികളുണ്ടാകാൻ അടിത്തറയായിത്തീർന്നത്.

തോലശ്ശേരിപള്ളിശ്ശുടത്തിലെ പഠിപ്പവസാനി ചുപ്പോൾ ചരിത്രനായകനും സഹോദരൻ ഈപ്പനും കോട്ടയം സി. എം. എസ്സ്. ഹൈസ്കൂളിൽ ചെന്നു ചേർന്നു. ഇടയ്ക്കു പിടിപെട്ട സുഖക്കേടനിമിത്തം സഹോദരൻ പഠിപ്പ നിർത്തേണ്ടിവന്നു. വീട്ടിലിരുന്നു സ്വയം നിയമപുസ്തകങ്ങൾ നോക്കിപ്പഠിച്ച് ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ഒരു നല്ല വക്കീലായിത്തീർന്നു. അതാണ് കെ. ഐ. ഈപ്പൻവക്കീൽ. ചരിത്രനായകൻ കോട്ടയത്തു പഠിച്ച് മടിക്കലേഷൻ പാസ്സായി. മറ്റു വിഷയങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് മലയാളത്തിൽ കൂടുതൽ മാർക്കു കിട്ടിയിരുന്നു. ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ മാർക്കു കിട്ടിയിരുന്നതു കണക്കിലുമായിരുന്നു.

ഹൈസ്കൂളിലെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന പരീക്ഷ പാസ്സായ മകനെ കോളേജിൽ എഫ്. എ. പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിക്കുന്നതിനായി പിതാവ് തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു യച്ചു. അന്ന് അദ്ദേഹം ഒരുവിധം പദ്ധതികളെഴുതിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഭാഷയിലും സാഹിത്യത്തിലും പരിശ്രമിക്കുന്നവരെ അനുഗ്രഹിച്ച പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കത്തക്ക നൗമുശ്ശീലമല്ല പരീക്ഷകൾക്കുള്ളതെന്ന് കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, ഒടുവിൽ കണ്ണുകൃഷ്ണമേനോൻ, സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ മുതലായവരുടെ അനുഭവം

വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ അനുഭവംതന്നെയാണ് ചരിത്രനായകനും ഉണ്ടായത്. പദ്യങ്ങൾ ധാരാളം എഴുതുന്നതുകണ്ട് സഹപാഠികളും ചില ഗുരുനാഥന്മാരും “കവിതക്കാരൻ” എന്നു വിളിച്ചു അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദിച്ചുവെങ്കിലും, പരീക്ഷകളിൽ പരാജയഭേദവതയാണ് അദ്ദേഹത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചത്. കവിതയിലുള്ള ആസക്തി മാത്രമല്ല, കണക്കുവിഷയത്തിലുള്ള അശക്തിയും ഇതിനു കാരണമായിത്തീർന്നു. രണ്ടുതവണ പരീക്ഷയിൽ തോറ്റപ്പോൾ അദ്ദേഹം പഠിച്ചുപഠിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. ചിലപ്പോൾ മനുഷ്യർക്കുണ്ടാകുന്ന പരാജയങ്ങൾ ഭാവിയിൽ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രയോജനകരങ്ങളായിത്തീരാനുണ്ടെന്നുള്ളതിന് വരഗീസ് മാപ്പിളയുടെ ജീവചരിത്രം ഒരു നല്ല തെളിവാകുന്നു. അന്ന് അദ്ദേഹം പഠിച്ചു ബി. എ. പാസ്സായിരുന്നുവെന്നുവരികിൽ ഹജൂരിലെങ്ങനും ഒരു ക്ലാർക്കുപോലാത്തതിൽ പ്രവേശിച്ചു, കൂടിയപക്ഷം ഒരു ഒന്നാംക്ലാസ് മജിസ്ട്രേറ്റായി പെൻഷൻപാറി പിരിയേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഈശ്വരനിശ്ചയം അങ്ങനെയായിരുന്നില്ല.

സാഹിത്യാഭിരുചി

വരഗീസ് മാപ്പിള തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു വീട്ടിൽവന്നു താമസമായി. പിതാവിനെപ്പോലെ കൃഷിപ്പണി നടത്തിക്കുന്നതിനുള്ള പരിചയം അദ്ദേഹത്തിനില്ല. ഉദ്യോഗത്തിനു വേണ്ടിടത്തോളം പരീക്ഷാ യോഗ്യതയുമില്ല. സ്വസ്ഥമായി അടങ്ങിയൊതുങ്ങി ഇരിക്കുന്ന സ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തിനൊട്ടില്ലതാനും. ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ മങ്ങിയെടുക്കിയിട്ടുള്ള സാഹിത്യാഭിരുചിക്ക് പതുക്കെ തലയുയർത്താൻ ഇതു

പറിയെ ഒരുവസരമായിത്തീർന്നു. ഹൈസ്കൂളിലും കോളേജിലും പഠിച്ചിരുന്ന അവസരത്തിൽ പാഠപുസ്തകങ്ങളായിരുന്നത്, ഹൈന്ദവകഥാപ്രതിപാദകങ്ങളും സംസ്കൃതപദബഹുലങ്ങളുമായ കൃതികളായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഭാഷയിലെമ്പോഴും പുരാണകഥകളിലും ചരിത്രനായകന് ഒരുവിധം നല്ല ചരിചയം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇത് അദ്ദേഹത്തിന് കാലാന്തരത്തിൽ വളരെ പ്രയോജനപ്പെടുകയുംചെയ്തു. സാഹിത്യപ്രഭാവിയെ തട്ടിയുണർത്താൻ പ്രത്യേകം ഇതു പ്രയോജനപ്പെട്ടു. വിലപട്ടത്തു രാഘവൻ നമ്പ്യാരുടെ അടുക്കൽ അപ്പകാലത്തെയും ഞായ സംസ്കൃതാഭ്യസനം പ്രത്യേകിച്ചും ഇതിനു സഹായകമായിത്തീരുകയുംചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനികൾ പൊതുവേ ഹൈന്ദവപുരാണകഥകളോട് അത്ര വലിയപ്രതിപത്തി ഇന്നും പ്രദർശിപ്പിക്കാറില്ലല്ലോ. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി അതാണെങ്കിൽ പത്തൊഴുപത്തഞ്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പുള്ള കഥയെപ്പറ്റി പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല. സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളെല്ലാം ശൃംഗാരസമ്പ്രദാനങ്ങളായതുകൊണ്ട് അവ പഠിക്കുന്നതു സന്മാർഗ്ഗബോധത്തിനു പ്രതിബന്ധമായിത്തീരുമെന്ന് അവർ വിചാരിച്ചിരുന്നു. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ മതപരമായ ശാസന അതിനുപുറമേയും വലിയ ഒരു പ്രതിബന്ധമായി നിന്നിരുന്നു. ഇങ്ങനെ, മലയാളഭാഷയിലുള്ള നല്ല കൃതികളും മലയാളഭാഷാജ്ഞാനത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന സംസ്കൃതകൃതികളും ഒരുപോലെ പുറന്തള്ളിക്കളഞ്ഞതുകൊണ്ട് ആ സമുദായക്കാർ പൊതുവേ സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിൽ വളരെ പിന്നോക്കനിലക്കാൻ നിർബന്ധിതരായിത്തീർന്നു. അപൂർവ്വം വല്ലവരും ഭാഷാവിഷയകമായി എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവർ

സംസ്കൃതത്തിൽ സ്ഥൂലമാതിരിയെങ്കിലും ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചവരായിരുന്നു. ഇന്ന് സംസ്കൃതത്തിന്റെ സഹായംകൂടാതെതന്നെ മലയാളഭാഷ കൈകാര്യംചെയ്യത്തക്കവിധം ഭാഷയിൽ പലതരത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഹൈന്ദവകുമാപ്രതിപാദകങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങളെ നിശ്ശേഷം നീക്കിവെച്ചാലും, വായിക്കേണ്ട പുസ്തകങ്ങൾ പിന്നെയും ധാരാളം കാണും. അന്നത്തെ സ്ഥിതി അതായിരുന്നില്ല. പുസ്തകങ്ങളുടെ സംഖ്യതന്നെ വളരെ കുറവ്; ഉള്ളവയിൽ ഒട്ടുമിക്കാലും ഹൈന്ദവകുമാപ്രതിപാദകങ്ങളും. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരുക്കാലത്തു് ക്രിസ്ത്യാനികളധികംപേരും സാഹിത്യചരിത്രമന്ത്രിൽ താരതമ്യേന അല്പം പിന്നോക്കമായിപ്പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ സാമുദായികനിബന്ധനകളാണു് അതിനുത്തരവാദികൾ. ഇന്നു് ക്രിസ്ത്യാനിസമുദായത്തിൽ സാഹിത്യകാരന്മാരായി പേരുകേട്ടിട്ടുള്ളവരെല്ലാം ഈവക നിബന്ധനകളെ വകവെക്കാതെ സ്വതന്ത്രതയോടുകൂടി ഭാഷയും സാഹിത്യവും പഠിച്ചവരാണെന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. വരഗീസ് മാപ്പിളയുടെ ഭാവിജീവിതത്തെ വിജയശ്രീലാളിതമാക്കിത്തീർത്തതും ഇത്തരത്തിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യംതന്നെയാക്കുന്നു. ചരിത്രനായകന്റെ ഉത്തമസുഹൃത്തായിരുന്ന മൂലർ എസ്സ്. പത്മനാഭപുണിക്കർ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം ശ്രദ്ധേയമാണു്.

“ഹൈന്ദവകുമാപ്രതിപാദകങ്ങളായ കീളിപ്പാട്ടുകളും തുള്ളൽപ്പാട്ടുകളും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചു് ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ സംഹിതസൗഹിത്യം അനുഭവിച്ച സഹോദയാഗ്രേസരനായിരുന്നു വരഗീസ് മാപ്പിളയവർകൾ. അനുഗ്രഹിതകവിയായ തുഞ്ചത്തു തുങ്കനാഥന്റെ ശ്രുതിസുഖദങ്ങായ പാട്ടുകളും സരസസരസനായ

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ തുളുലുകളും, ശ്രീവിവർമ്മൻതമ്പി, കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ, വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ, ഉണ്ണായിവാരീയർ മുതലായ കലാവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ ഹൃദയാവർജ്ജകങ്ങളായ ആട്ടക്കഥകളും കേൾക്കുകയും കാണുകയും ചെയ്തതെന്നു സാഹസകൃത്യത്തിൽ നിന്നു രസികനായ വരഗീസ്സ് മാപ്പിള അവർകളെ നിരോധിക്കുന്നതിന്നു മതദ്രാന്തിക്കു തെല്ലും പശ്ചാത്തയ്യുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ഒരൊന്നാന്തരം ആട്ടക്കഥയുണ്ടാക്കിയതു്.”

വീട്ടിൽ സ്വസ്ഥനായിരുന്ന കാലത്തുണ്ടാക്കിയ “ദർപ്പവിച്ഛേദം” ആട്ടക്കഥയെപ്പറ്റിയാണ് മൂലർ ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മാലിയിൽ നാരായണപ്പണിക്കർ മുതലായവരുൾപ്പെട്ട തിരുവല്ലായിലെ കഥകളിയോഗക്കാർ ദർപ്പവിച്ഛേദം കഥ “തോന്നിക്കുക”യും ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ വാസസ്ഥലത്തുവെച്ചു് ഒരിക്കൽ അഭിനയിക്കുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുകൂടി മൂലർ പറയുന്നുണ്ടു്. “ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു സംഗതി പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു യാഥാസ്ഥിതിക യാക്കോബായകുടുംബത്തിലെ അംഗമായ വരഗീസ്സ് മാപ്പിള, തികച്ചും ഹൈന്ദവരീതിയിലുള്ള ഒരു ഭരതകാവ്യം എഴുതി, ദേവന്ദ്രനെയും അസുരന്ദ്രനെയും മറ്റും വേഷംകെട്ടിച്ചു് ചെണ്ട-മറ്റുള്ളവാദ്യോദികൾ കലർത്തി ഒരു അരങ്ങേറ്റം നടത്തുന്നതിന്നു് അക്കാലസ്ഥിതിക്കു് അനുചരിക്കണമെന്നുവരികിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു് എത്രത്തോളം വിജ്ഞാനശൂന്യനും വിശാലഹൃദയതപവും മനസ്സംസ്കാരവും തികഞ്ഞ ഒരു ഉൽപതിക്കുവാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു് ഏകദേശം ഒന്നു് അനുമാനിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്.” *

* കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള ബി. എ.

കേരളമിത്രം

കോവൂർ കുടുംബാംഗവും വരഗീസ്സ് മാപ്പിളയുടെ സതീർത്ഥപുനരായിരുന്ന കൊച്ചുവർക്കി എന്ന ഒരാൾക്ക് അന്നു കൊച്ചി പോസ്റ്റാഫീസിൽ എന്തോ ജോലിയുണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചിയിലെ ഒരു വ്യാപാരിയായിരുന്ന ദേവജി ഭീമജി എന്ന ഗുജറാത്തിക്ക് മലയാളത്തിൽ ഒരു വർത്തമാനപ്പത്രം തുടങ്ങിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു വിചാരമുണ്ടെന്നും അതിനു നല്ല ഒരു പത്രാധിപരെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണെന്നും മനസ്സിലാക്കിയ കൊച്ചുവർക്കി, വിദ്യാർത്ഥിജീവിതകാലത്തുതന്നെ 'കവിതക്കാരൻ' എന്നു പേരുകേട്ടിരുന്ന വരഗീസ്സ് മാപ്പിള അതിനുപററിയ അളുതാണെന്നു കരുതി വിവരം അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. അങ്ങനെയാണു് വരഗീസ് മാപ്പിള പത്രാധിപതവും സ്വീകരിച്ചു കൊച്ചി കുടുംബാകാന്നിടയായതു്. 1881 ജനുവരി 1-ാംനൂ മുതൽ "കേരളമിത്രം" എന്ന പേരിൽ ഒരു പ്രതിവാരപത്രം ചരിത്രനായകന്റെ പത്രാധിപതപത്തിൽ പുറപ്പെട്ടു തുടങ്ങി.

അന്നു് ഒരു പത്രം നടത്തുക എന്നതു് അത്ര സുകരമായ ഒരു കൃത്യമായിരുന്നില്ല. ലേഖകന്മാരെ കിട്ടാൻ വളരെ പ്രയാസം; പേരിനു വല്ലവരേയും കിട്ടിയാൽ തന്നെ അവർ എഴുതി അയയ്ക്കുന്ന 'സാധനം' അലകുപിടിയും മാറ്റി ശരിപ്പെടുത്തിയാൽ മാത്രമേ പത്രത്തിൽ ചേർക്കാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. പത്രം വായിക്കുന്നവർ വളരെ ചുരുക്കം. അശുഭർ ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുകയും ചെയ്യും. പത്രപ്രവർത്തനവിഷയത്തിൽ ധാരാളം പഴക്കവും തഴക്കവുമുണ്ടായിരുന്ന സി. കുഞ്ഞുരാമമേനോൻ ബി. എ. അന്നത്തെ സ്ഥിതി

തിയെപ്പറി “വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനം” എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ ഈ വിധം എഴുതിക്കുന്നു:—

“എന്റെ കേരളപത്രിക എന്ന പത്രം മലയാളജില്ലയിൽ ഭാഷയിലെ ഒന്നാമത്തെ പത്രമാണ്. കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിലും അതിനു മുൻപ് ഒന്നോ രണ്ടോ മലയാളപത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അവയെ മലയാളജില്ലക്കാർ എത്രയോ ചുരുക്കമേ വരുത്തി വായിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ആ കാലത്തു പത്രവായനയിലുള്ള അഭിരുചി എത്രയോ ചുരുക്കം ആളുകൾക്കു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചവർക്കു് ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങൾ വായിച്ചു ശീലമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരിൽ ചിലർക്കു പത്രംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഗുണം നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കെന്നുവേണ്ട, സംസ്കൃതത്തിലും നാട്ടഭാഷയിലും ഒരു വിധം പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നവർക്കുകൂടി വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളെ കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഉപകാരം എന്താണെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു പത്രിക ആരംഭിച്ച ആദ്യകാലത്തു് എന്നിക്കും എന്റെ സഹപ്രവർത്തകന്മാർക്കും ഉണ്ടായ ബുദ്ധിമുട്ടു് അല്പമൊന്നുമല്ലായിരുന്നു. മാനുന്മാരായ ചില സ്റ്റോറീതന്മാരുടെ ഉത്സാഹംകൊണ്ടു കുറെ വരിക്കാരുണ്ടായി. നാട്ടുവൃന്ദങ്ങളിൽനിന്നു വർത്തമാനങ്ങളും ലേഖനങ്ങളും എഴുതുവാൻതക്ക ആളുകളെ കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടാണു് അധികം ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായതു്. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചവരിൽ ചിലർക്കു നാട്ടഭാഷയിലുള്ള പത്രങ്ങൾ വായിക്കുന്നതും അവകളിലേക്കു വല്ലതും എഴുതുന്നതും തങ്ങളുടെ അവസ്ഥയ്ക്കു കറവാണെന്നുള്ള വിചാരംകൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ചിലർ നാട്ടഭാഷയിൽ എന്തെങ്കിലും എഴുതുവാൻ ശീലമില്ലാത്തവരും ആയിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കാത്തവരും നാട്ടഭാഷയിലോ സംസ്കൃതത്തിലോ സാമാന്യം അറിവുള്ളവരുമായ ആളുകൾ—കോടതികളിൽ ശീലിച്ചവരും ആധാരമഴുത്തുകാരുമൊഴികെ—കവിത

കൾ, എന്നുവെച്ചാൽ പദ്യരൂപമായ കവിതകൾ, മാത്രം ശീലിച്ചുവരായിരുന്നതിനാൽ ഗദ്യമെഴുതാൻ ഒട്ടുതന്നെ ശീലമുള്ളവരായിരുന്നില്ല. കോടതിക്കാരുടെ വാചകരീതി പത്രങ്ങളിലേയ്ക്ക് വളരെ പാഠിയതുമായിരുന്നില്ല. ഈവക കാരണങ്ങളാൽ ആദ്യകാലത്തു ലേഖകരെഴുതലഭ്യംകൊണ്ടും ലേഖനരെഴുതലഭ്യംകൊണ്ടും ഞാൻ സാമാന്യം ബുദ്ധിമുട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ നാട്ടുപുറങ്ങളിൽനിന്നു വന്നിരുന്ന വർത്തമാനക്കത്തുകളേയും ലേഖനങ്ങളേയും സാധാരണ മലയാളത്തിലാക്കേണ്ടതിന്നു മാറ്റി എഴുതേണ്ടിയും വന്നിട്ടുണ്ട്. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഗ്ലോകരൂപത്തിലുള്ള വർത്തമാനക്കത്തു കളും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണ്ടിവന്നിട്ടില്ലെന്നില്ല.”

മലയാളത്തിലെ പത്രപ്രവർത്തനരീതി ഇത്രമാത്രം വികലമായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് വറഗീസ് മാപ്പിള “കേരളമിത്രം” നടത്തിത്തുടങ്ങിയത് എന്നോർക്കുമ്പോൾ ആ മഹാന്റെ ആത്മവിശ്വാസത്തിലും സ്വപ്രയത്നസ്ഥിതിയിലും ആർക്കാണ് വിസ്തരം ജനിക്കാത്തത്? പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സഞ്ചരിച്ച യഥാർത്ഥമായ വർത്തമാനങ്ങൾ ശേഖരിച്ച്, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പ്രീതിയോ അപ്രീതിയോ വകവെക്കാതെ അന്ന് അദ്ദേഹം ആ പത്രം നടത്തിയിരുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഇന്നും പലരും പുകഴ്ത്തിപ്പറയുന്നുണ്ട്. അന്ന് “ഏതെങ്കിലും ഒരു ദിക്കിലെ പ്രമാണിയുടേയോ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റേയോ അഭിപ്രായത്തിനനുസരിച്ചായിരുന്നു ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായവും നിന്നിരുന്നത്. പ്രമാണികളുടേയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു വിപരീതമായ അഭിപ്രായം ആലോചിച്ചുണ്ടാക്കുവാനുള്ള സ്വതന്ത്ര ചിന്താശീലം അധികമാളുകൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല ചുരുക്കം ചിലർക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽത്തന്നെ അതു വെളിയിൽ പറയുവാൻ അവർക്കു ധൈര്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.” കാലസ്ഥിതി ഇത്തരം

ത്തിലായിരുന്നതുകൊണ്ട് മനസ്സാക്ഷിക്കനുസരണമായ അഭിപ്രായപ്രകടനം നിമിത്തം വരഗീസ്സുമാപ്പിള ചിലരുടെ അപ്രീതിക്ക് പാത്രീഭവിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതേസമയത്തു് അനവധി ആളുകളുടെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾക്കു അദ്ദേഹം പാത്രമായിത്തീർന്നു എന്നുള്ളതും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല.

രാജപ്രകാശ്യങ്ങളെ വിമർശിക്കുന്നതിലാണ് കേരളമിത്രം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിച്ചിരുന്നത്. വാർത്തകൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിനായി വരഗീസ്സുമാപ്പിള കൂടക്കൂടെ എറണാകുളത്തേയ്ക്കു പോകാറുണ്ടായിരുന്നു. ഈ യാത്രകൾ അദ്ദേഹത്തിനു ധാരാളം പരിചയക്കാരെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു. ഭാഷയിൽ ഒരുവിധം പാണ്ഡിത്യമുള്ളവരായി ആരെങ്കിലും കണ്ടുമുട്ടിയാൽ “കേരളമിത്രം” ത്തിലേയ്ക്കു് എന്തെങ്കിലും എഴുതിഅയയ്ക്കാൻ പത്രാധിപർ അവരെ നിർബ്ബന്ധിക്കുകയായി. ഇങ്ങനെ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ട് മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ അന്നു ലേഖനമെഴുതിത്തുടങ്ങിയ പലരും ഒടുവിൽ ഒന്നാന്തരം എഴുത്തുകാരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. പിന്നീടു് ‘മലയാളമനോരമ’ നടത്തിത്തുടങ്ങിയകാലത്തും കൊച്ചിരാജപ്രഭുക്കന്മാരുടെ സംബന്ധമായ പല രഹസ്യങ്ങളും ചരിത്രനായകനെ അറിയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് ഈ “എറണാകുളം ലേഖകന്മാ”രായിരുന്നു.

തെറ്റുകൾ തിരുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും സദുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ് വരഗീസ്സുമാപ്പിള രാജപ്രഭുക്കന്മാരുടെ വിമർശിച്ചിരുന്നത്. ദേവജ്ഞാധിയോടുകൂടിക്കർക്കശ്ശപരത്തിൽ ചെയ്യുന്ന നിരൂപണം അന്നത്തെ നിലയ്ക്കു് ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്ക് ഉതകുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പക്ഷപാതം വിപരീതഫലത്തെ ഉണ്ടാക്കിയേയ്ക്കുമെന്നു

അദ്ദേഹത്തിനു നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നു. അതിനാൽ രാജകാര്യങ്ങളേയോ ഉദ്യോഗസ്ഥപ്പെയ്ക്കികളേയോ വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് ആരെങ്കിലും ലേഖനമയച്ചുകൊടുത്താൽ, ആപാദപുഡം പരിശോധിച്ച് വേണ്ട ഭേദഗതികൾ വരുത്തിയതിനുശേഷം മാത്രമേ അദ്ദേഹം അത് അച്ചുനിറത്തുകാരുടെ അടുക്കലേയ്ക്കുയച്ചിരുന്നുള്ളൂ. “ലേഖകന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു പത്രാധിപർ ഉത്തരവാദിയല്ല” എന്ന മുദ്രാവാക്യത്തിന്റെ തണലിൽനിന്നുകൊണ്ട് മറുളളവരേ മര്യാദവിട്ടു ശകാരിക്കുന്നത് ആ പത്രാധിപർക്ക് ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. ഇവക കാരണങ്ങളാൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പത്രജനങ്ങളും കേരള മിത്രത്തെ ഒരുപോലെ ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു.

ഭാഷാവിഷയകമായ ലേഖനങ്ങൾ ചേർക്കുന്ന വിഷയത്തിലും കേരളമിത്രം പ്രത്യേകശ്രദ്ധ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ മുതലായ പലരുടേയും കവിതകൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ആ പത്രത്തിൽ കാണാമായിരുന്നു. പുസ്തകനിരൂപണങ്ങളും ഒട്ടും കുറവായിരുന്നില്ല. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ പേർ ഒന്നാമതായി കേട്ടത് ‘കേരളമിത്രം പത്രാധിപർ’ എന്ന നിലയ്ക്കാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാകുന്തളം പരിഭാഷയുടെ ഒന്നാംപതിപ്പ് അതിന് അല്പംമുമ്പു പുറത്തുവന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ പുസ്തകത്തെ സമഗ്രമായിവിമർശിച്ചുകൊണ്ടും അതിലെ സംസ്കൃതപദബാഹുല്യം പ്രത്യേകം എടുത്തുകാണിച്ചുകൊണ്ടും ദീർഘമായ ഒരു നിരൂപണം ഒരിക്കൽ വരഗീസ്സുമാപ്പിള കേരളമിത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. അതുവഴിക്കാണ് കേരളവർമ്മ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കാനിടയായത്. പത്രാധിപരും കേരളകാളിദാസനും തമ്മിലുണ്ടായ ഈ വേഴ്ച,

മനോരമയിൽ കൂടി പടർന്നുവളർന്നു എന്തെല്ലാം സൽ ഫലങ്ങളെ പ്രദാനം ചെയ്തുവെന്നു നമുക്കു പിന്നീട് മനസ്സിലാകും.

ഏകദേശം ഒരു കൊല്ലത്തോളം മാത്രമേ, വരഗീസ്സു മാപ്പിള കേരളമിത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപരായിരുന്നുള്ളൂ. തിരുവല്ലായിൽനിന്നു വേമ്പനാട്ടുകായലിൽ കൂടി കൂടക്കൂടെ കൊച്ചിയിലേയ്ക്കു വളളത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടി വന്ന യാത്ര അപകടം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു തിരുവല്ലായിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട “വറീച്ചൻ” കൊച്ചിയിലെത്തിയ വിവരത്തിനു എഴുത്തുകിട്ടുന്നതുവരെ വീട്ടുകാർ—പ്രത്യേകിച്ചു വാത്സലപുനിധിയായ മാതാവ്—വളരെ വിഷമിച്ചാണ് കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നത്. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പത്രാധിപരുടെ ജോലി ഉപേക്ഷിക്കാൻ അമ്മ നിർബ്ബന്ധിച്ചു തുടങ്ങി. പത്രാധിപരുടെ നിലയിൽ കിട്ടിയിരുന്ന മിതമായ പ്രതിഫലം ഭാര്യയേയും മറ്റും കൊച്ചിയിൽ കൊണ്ടുപോയി താമസിപ്പിക്കുന്നതിനു മതിയാകാതെയും വന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള പല കാരണങ്ങളാൽ കേരളമിത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപരും ഉപേക്ഷിച്ചു വരഗീസ്സുമാപ്പിള വീണ്ടും വീട്ടിൽവന്നു താമസമായി.

മുതൽപിടിക്കാരനായത്

ഇങ്ങനെ പറയത്തക്ക ജോലിയൊന്നുമില്ലാതെ ചരിത്രനായകൻ വീട്ടിൽ സ്വസ്ഥമായിരിക്കുന്ന കാലത്തു് ചെങ്ങന്നൂർ താലൂക്കിൽ മുതൽപിടി ഉദ്യോഗം ഒഴിവുവന്നു. മകൻ ആ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു കാണാൻ പിതാവായ ഇപ്പൻ വളരെ ആഗ്രഹിച്ചു തന്റെ അഭിരുചിക്കു പറ്റാത്ത ആ പണമെണ്ണുന്ന ജോലി സ്വീകരിക്കുന്നതിനു വരഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു തീരെ

ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ, പിതാവിന്റെ നിർബ്ബന്ധനിമിത്തം ഒടുവിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അതു സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. കാവ്യരചന, ഗ്രന്ഥപാരായണം മുതലായ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളിൽനിന്ന് ആ ഉദ്യോഗക്കാലത്തും അദ്ദേഹം വിമുക്തനായിരുന്നില്ല. തീരെ നീരസമായിത്തോന്നിയ മുതൽപിടിജോലിയിൽ ദിനംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവന്ന വിരക്തിയെ അല്പമൊന്നു ശമിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പായംകൂടിയിരുന്ന ഈ സാഹിത്യപരിശ്രമം.

ചെങ്ങന്നൂർചെന്നു രണ്ടായിരമതിലധികം രൂപയും ജാമ്യമേകി-
ട്ടുണ്ടെന്നുമാരരങ്ങളെത്തനിശമൊരു കരിക്കച്ചയും സഞ്ചിതോരം
എങ്ങുന്നോവന്ന നാനാവകയിലൊരുപണം ചെപ്പടിക്കോപ്പുകാട്ടി
ത്തങ്ങുന്ന മാസമേതാകിലുമൊരു പതിനഞ്ചരൂ നാണകെടുത്തി.

എന്നും മറ്റും അക്കാലത്തു് ചില സ്നേഹിതന്മാർക്കെഴുതിയയച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്ന് ആ “സർക്കാർ ജോലി” അദ്ദേഹത്തിന് അത്ര പത്മ്യമായിട്ടല്ല തോന്നിയിരുന്നതെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിനു പുറമേ, സാമുദായികങ്ങളായ ചില ശ്രമങ്ങളിലും അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹം ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതായി കാണുന്നു ചെങ്ങന്നൂർ, പുത്തൻകാവു് മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനിയുവാക്കളെ ഒരുമിച്ചുചേർത്തു് “സദാചാരസഹോദരസംഘം” എന്ന പേരിൽ ഒരു സമിതി ഏർപ്പെടുത്തി പ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയതു് അക്കാലത്താണ്. ആത്മീയവും ലൗകികവുമായ അഭിവൃദ്ധിക്കുതക്കുന്ന പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തു എന്നുള്ളതായിരുന്നു സമിതിയുടെ പ്രധാന പരിപാടികളിൽ ഒന്ന്. അധികം താമസിയാതെ സംഘത്തിന്റെ വകയായി ഒരു ചെറിയ കെട്ടിടമുണ്ടാകയും ആ കെട്ടിടത്തിൽ

ചെറിയതോതിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. അതാണ് പില്ലാലത്തു് ചെങ്ങന്നൂർ സർക്കാർ ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളായി പരിണമിച്ചതു്. സാചാരസഹോദരസംഘത്തിലെ അംഗങ്ങളെല്ലാം സ്വന്തം പേരോടുകൂടി 'മാപ്പിള' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുംകൂടി ചേർക്കണമെന്നു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അന്നുമുതലാണ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ 'മാപ്പിള' എന്ന പേരുപയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം സാധാരണമായിത്തീർന്നതു്.

ഹൈസ്കൂൾ മുൻഷി

തന്റെ മനസ്സിനിണങ്ങാത്ത മുതൽപിടിജോലിയിൽ ചരിത്രനായകൻ അധികംകാലം ഇരുന്നില്ല. കോട്ടയം സി. എം. എസ്സ്. ഹൈസ്കൂളിൽ ഒരു അസിസ്റ്റൻറ് മലയാളം മുൻഷിപ്പണി ഒഴിവുവരികയും അധികൃതന്മാർ വരഗീസ് മാപ്പിളയുടെ സേവനം ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ സർക്കാർ ജോലി രാജിവെച്ചു് അദ്ദേഹം കോട്ടയത്തേയ്ക്കു പോയി. സ്വന്തമായി ഒരു പത്രം തുടങ്ങണമെന്ന ഒരു വിചാരം കൊച്ചിയിൽനിന്നു മടങ്ങിവന്നതുമുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ അങ്കുരിച്ചിരുന്നു. കോട്ടയത്തെ താമസം ആ ഉദ്ദേശസിദ്ധി ക്ഷതകിയേയ്ക്കുമെന്നു തോന്നിയതുകൊണ്ടുംകൂടിയാണ് വരഗീസ് മാപ്പിള മുൻഷിപ്പണി സ്വീകരിച്ചതു്. 15 രൂപ മാത്രമായിരുന്നു ശമ്പളം. സി. എൻ. ഐ. യിലെ പ്രിൻസിപ്പാളായിരുന്ന തോംസൺ എന്ന ധാരയെ ആഴ്ചയിൽ രണ്ടു മണിക്കൂർ മലയാളം പഠിപ്പിക്കുന്നവയ്ക്കു പത്തു രൂപ പുറമേയും കിട്ടിയിരുന്നു.

വരഗീസ് മാപ്പിള പേരിനുവേണ്ടി മുൻഷിപ്പണി നോക്കിയിരുന്നു എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരം മുഴുവൻ പത്രപ്രവർത്തനത്തെ സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു.

കോട്ടയത്തെ താമസം ഇതിനനുക്രമമായിത്തീർന്നു. പത്രം തുടങ്ങുന്നതിനു ചലയം അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ചിലർ വരികൊരെ ഉണ്ടാക്കാമെന്നോർ. ലേഖകനാറെ സമ്പാദിക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്ന് വേറേ ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. സ്വന്തമായി ഒരു പ്രസ്സുണ്ടാകുന്നപക്ഷം സാമ്പത്തികമായ ക്ലേശങ്ങൾക്കു വളരെ കുറവുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ, പ്രസ്സ് സ്ഥാപിക്കുവാനാണ് ഒന്നാമതായി ശ്രമിക്കേണ്ടതെന്ന് ഏതാനും സ്റ്റേഫിതന്മാർ ഉപദേശിച്ചു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം യഥാശക്തി ധനസഹായം ചെയ്യാമെന്നു മാർചിലർ വാഗ്ദാനംചെയ്തു. ഈവിധം തന്റെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു പററിയ പരിതഃസ്ഥിതി ഒത്തുകിട്ടി എന്നുള്ളതാണ് മുൻചിപ്പണി സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ട് വരഗീസ്സുമാപ്പിച്ചയ്ക്കുണ്ടായ വലിയ ലാഭം.

മന്ദാരമക്കമ്പിനി

പതിനായിരം രൂപ മൂലധനത്തിൽ ഒരു കമ്പിനി സ്ഥാപിച്ചാൽ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുകൂടാതെ ഓഹരിവില്പ്താൻ സാധിക്കുമെന്നു കണ്ടതിനാൽ ആ വഴിക്കു ശ്രമിക്കാനാണ് ചരിത്രനായകൻ അവസാനമായി തീരുമാനിച്ചത്. ഇതിനെപ്പറ്റി തന്റെ സഹോദരന്മാരുമായി ആലോചിച്ചതിൽ അവരെല്ലാം പൂർണ്ണമായി യോജിച്ചു. പിതാവിന്റെ അനുമതികിട്ടുന്നതിനായിരുന്നു പ്രയാസം. ഈപ്പച്ചൻ അന്നത്തെ കാലസ്ഥിതിക്കു തിരുവല്ലത്താലുള്ളിൽ സാമാന്യം ധനികനാണെന്നു കണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എങ്കിലും പതിനായിരം രൂപ എന്നു പാഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹം വിസമ്മതിച്ചേക്കുമെന്നു പുത്രന്മാർക്കു തോന്നിയിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് പിതാവിന്റെ സ്റ്റേഫിതനായിരുന്ന ഒരു ജോൺ വകീലിനേയും സഹോദരീഭർത്താവായ കുറുക്കുഴിയിൽ കുരുവിള

എഞ്ചിനീയറേയും കൂട്ടപിടിച്ചു അവരെക്കൊണ്ടാണ് ഈ വർത്തമാനം പിതാവിനോടു പറയിച്ചത്. 'വറീച്ചൻ' എന്നെന്നും പതിനഞ്ചുരൂപയ്ക്കു ജോലിനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് പോരായ്മയാണെന്നും ഭാവിയിൽ ഉൽക്കർഷത്തിനു വഴിയുള്ള എന്തെങ്കിലും ജോലിയിൽ അയാളെ ഏർപ്പെടുത്തുന്നത് നന്നായിരിക്കുമെന്നും മറ്റു മുള്ള മുഖവുരയോടുകൂടി ആരംഭിച്ച ഈ സംഭാഷണം ആയിട്ട പുനലൂർ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പേപ്പർ മില്ലിനെ സ്പർശിച്ചു, അതുപോലെ ഒരു "ചെറിയ കമ്പിനി" സ്ഥാപിക്കുന്ന വിഷയത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു.

"പുനലൂർ പേപ്പർമിൽകമ്പിനി"യെപ്പറ്റി ഈപ്പച്ചൻ നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നു. ക്യാമറോൺ എന്ന ധന തിരുവിതാംകൂർ ഗവർണ്മെന്റിന്റെ സഹായസഹകരണങ്ങളോടുകൂടി കടലാസ്സുണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സ്ഥാപിച്ച ഒരു കമ്പനിയിായിരുന്നു അത്. ടി വാന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് ഈപ്പച്ചൻ 500 ക. കൊടുത്ത് ആ കമ്പനിയിൽ ഒരോഹരി എട്ടക്കയും രണ്ടു സഹോദരന്മാരെക്കൊണ്ടു് ഓരോ ഓഹരി എട്ടപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ കമ്പിനി ജോലിചെയ്യാതെ ഒടുവിൽ നാമാവശേഷമായിപ്പോയി എങ്കിലും, തിരുവിതാംകൂറിനു് അതു വലിയ ഒരുപകാരംചെയ്തു. ഈ നാട്ടിൽ ആദ്യമായി കമ്പിനി ആക്ട് നടപ്പിൽവരുത്തുന്നതിനു കാരണമായിത്തീർന്നതു പ്രസ്തുത പേപ്പർമില്ലാണ്. ക്യാമറോൺധന ബ്രിട്ടീഷിൻഡ്യയിലെ കമ്പിനീനിയമം നിസ്സാരമായ ചില ഭേദഗതികളോടുകൂടി പകർത്തി ഒരു തിരുവെഴുത്തുമൂലം തിരുവിതാംകൂറിൽ നടപ്പിൽവരുത്തിച്ചിരുന്നു. കമ്പിനിയിൽ അംഗങ്ങളായി ചേർന്നവർക്കെല്ലാം കൂട്ടനിബന്ധനകളുടേയും കൂട്ടയാദാസ്തിന്റേയും ഓരോ കോപ്പി അയച്ചുകു

ട്ടത്തിൽ ഈപ്പച്ചനും അതു കിട്ടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങിനെ കൂട്ടുകമ്പിനികളെപ്പറ്റി സാമാന്യമായി മനസ്സിലാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാലും ജാമാതാവിന്റേയും സ്നേഹിതന്റേയും നിർബ്ബന്ധം മൂലവും, പുത്രനു മനസാ മംഗളംനേർന്നുകൊണ്ടു്, ഈപ്പച്ചൻ കമ്പിനിയെപ്പറ്റിയുള്ള ആലോചനയ്ക്കു് സമ്മതം മുട്ടി.

പുനലൂർ കമ്പിനിയുടെ നിയമാവലി മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനംചെയ്തു് ഓഹരിയുടെ സംഖ്യ, കമ്പിനിയുടെ പേരു്, ഡയറക്ടർമാരുടെ വിവരം മുതലായവ മാത്രം ആചരപ്പാനസരണം വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി “മലയാളമനോരമകമ്പിനി” രജിസ്റ്റർചെയ്യിക്കുവാൻ വറഗീസ് മാപ്പിള ചെയ്തതു്. പതിനായിരം രൂപയായിരുന്നു മുലധനം. ചരിത്രനായകന്റെ ഗുണകാംക്ഷികളായിരുന്ന പലരും ഓഹരികളെടുത്തു. “കണ്ടത്തിൽ കുടുംബയോഗം വകയ്ക്കു്” പിതാവുതന്നെ ആറോഹരി എടുത്തു് പുത്രനെ അനുഗ്രഹിച്ചു. മാർ ദിവന്വാസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, മറിയപ്പിള്ളി വലിയതമ്പുരാൻ മുതലായവരൊക്കെ ഓഹരിയെടുത്തു ചരിത്രനായകനെ സഹായിച്ചുകൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവരാണ്. 1064 കുംഭത്തിൽ കമ്പിനി രജിസ്ട്രാക്കുപ്പെട്ടു.

പലരുംകൂടിപ്പേർന്നു് ചെറിയ സംഖ്യകൾമുടക്കി വലിയ തുക പിരിച്ചെടുത്തു വ്യവസായാദികൾ നടത്തുന്ന സമ്പ്രദായം അന്നു നാട്ടുകാർക്കു പരിചിതമായിരുന്നില്ല. നാട്ടുകാർ തുടങ്ങിയ ഒന്നാമത്തെ കമ്പനിയായിരുന്നിട്ടും ഓഹരികൾ വിറ്റു പിരിയുന്നതിനു് അധികം പ്രയാസപ്പെടേണ്ടിവന്നില്ല. “ആദ്യത്തെ നാട്ടുകമ്പിനിയായിരുന്നിട്ടും ഓഹരി ഒട്ടുമുക്കാലും എളുപ്പത്തിൽ വിറ്റുതീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇനി 14 ഓഹരി

മാത്രമെ ബാക്കിയുള്ളൂ” എന്ന് 66-ലെ മനോരമയിലും “മനോരമകവീനിവക ഓഹരികളെല്ലാം വിറ്റതിൽ നിന്നിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും പലരും ഓഹരിക്കുവേണ്ടി ആ വശപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ, വാങ്ങിയ ഓഹരി വിലക്കാൻ മനസ്സുള്ളവർ വിവരം ആപ്പീസിൽ അറിയിക്കണമെന്നുപക്ഷ” എന്ന 67-ലെ മനോരമയിലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകാണുന്നതിൽനിന്ന് വരഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു കവീനിയുടെ കാര്യത്തിൽ അത്രവളരെയൊന്നും ക്ലേശിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടു നില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. 66 തുലാത്തിൽ “മലയാളമനോരമകവീനി” എന്ന പേരിൽ മനോരമയിലെഴുതിക്കാണുന്ന മുഖപ്രസംഗത്തിൽനിന്ന് ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കാം.

“തിരുവിതാംകൂറിൽ പ്രജാക്ഷേമത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു കൂട്ടുകച്ചവടയോഗം റഗുലേഷൻ ഈ സംസ്ഥാനത്തു നടപ്പിലാക്കിയ ദിവാൻ രാമരായരവർക്കുളുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഒന്നാമത്തെ ഫലമായി പുറപ്പെട്ടതു പുനലൂർ സ്ഥാപിച്ചു നടത്തിവരുന്ന തിരുവിതാംകൂർ കടലാസ്സു യന്ത്രകവീനിയും രണ്ടാമത്തേതു മലയാളമനോരമകവീനിയുമാകുന്നു. കടലാസ്സുകവീനി, കവീനി ഏർപ്പാടുകളിൽ ധാരാളം പരിചയവും ഉത്സാഹവുമുള്ള ചെളുക്കാരായ ചില കച്ചവടക്കാരുണ്ടാക്കിയതും സംഗതിയുടെ ഗൗരവംകൊണ്ടും മറ്റും ഇതേവരെ വേല നടപ്പായിട്ടില്ലാത്തതുമാണ്. നമ്മുടെ കവീനിക്കു നാട്ടുകാർ സ്വയമായി ഏർപ്പെടുത്തിയതിൽ ഒന്നാമത്തേതാണെന്നുള്ള ഒരു യോഗ്യതയോടുകൂടി, നമ്മുടെ ഓഹരിക്കാരുടേയും യോഗ്യന്മാരായ മറ്റു ചില ആളുകളുടേയും പ്രബലമായ സഹായത്താൽ, രണ്ടാമതു റജിസ്ട്രേഷനു ചെലുത്തുതാണെങ്കിലും ഒന്നാമതു വേലനടപ്പായിത്തുടങ്ങിയതാ

ണെന്നുകൂടി ഒരു വിശേഷത സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതിനെ കുറിച്ചു നമുക്കു സാമാന്യത്തിലധികം കൃതാർത്ഥതയ്ക്കു വകാശമുണ്ട്.”

മലയാളമനോരമ

കമ്പിനി റജിസ്ട്രേഷനോടുകൂടിത്തന്നെ പ്രസ്തുത വാങ്ങുന്നതിനും പത്രം തുടങ്ങുന്നതിനും വേണ്ട ആലോചന ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ അഭിപ്രായമാണ് ചരിത്രനായകൻ അക്കാശ്വത്തിൽ ആദ്യമായി ആരാഞ്ഞത്. കമ്പിനിക്കും പത്രത്തിനും “മലയാളമനോരമ” എന്ന പേരു നിർദ്ദേശിച്ചു തന്നെ കോയിത്തമ്പുരാനാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. പത്രത്തിന്റെ നയത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഭാഷാവിഷയകമായി സ്വീകരിക്കേണ്ട പരിഷ്കാരത്തെപ്പറ്റിയും മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ കേരളകാളിഭാസന്റെ ഉപദേശം വരഗീസ് മാപ്പിള ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. കേരളമിത്രത്തിൽനിന്നുണ്ടായ അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം നല്ല ലേഖകന്മാരെ ഓരോ ദിക്കിൽ മുൻകൂട്ടി ഏർപ്പാടാക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം അമാന്തിച്ചില്ല. അന്നത്തെ നിലയ്ക്കു ചെയ്യാവുന്നതൊക്കെ ചെയ്യാനേ നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സി. കുഞ്ഞുരാമമേനോൻ വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ വിവരിച്ചുനിലയിൽനിന്നു പത്രപ്രവർത്തനരീതി പറയത്തക്കവണ്ണം അന്നും പുരോഗമിച്ചിരുന്നില്ല. പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കുകീഴ്പ്പെട്ട് അതനുസരിച്ചു ജീവിക്കുക എന്നത് ആർക്കും ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമാണ്. അതിൽ അതൂതാവഹമായോ സ്തുതപ്രഹമായോ ഒന്നുംതന്നെയില്ല. നേരേമറിച്ചു, സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു പരിതഃസ്ഥിതികളെ തന്നി

ക്കുറുപ്പിലായവിധം രൂപപ്പെടുത്തുകയെന്നത് കൃഷ്ണാ
സാധുവും പ്രശംസാർഹവുമത്രേ. ഈ പറഞ്ഞ രണ്ടാം
തരത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളായിരുന്നു വരഗീസ്സുമാപ്പിള. അ
തുകൊണ്ട് പരിതഃസ്ഥിതികളെ തൽക്കാലനിലയ്ക്ക്
സാധിക്കുന്നിടത്തോളം ശരിപ്പെടുത്തുകയും മേലാൽ
വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ അപ്പഴപ്പോൾ ചെയ്യുന്നതിനു
ദൃഢനിശ്ചയം കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തതിനുശേഷം പ
ത്രം ആരംഭിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളൊക്കെ ചെ
യ്തു. ഒരു ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ, 1065 മീനം 10-ാം നൂ, 'മലയാളമനോരമ'യുടെ ഒന്നാം ലക്കം പുറത്തുവന്നു. ഇ
ന്നും മനോരമയിൽ നാം കാണുന്ന മുഖമുദ്ര മഹാരാജാവി
ന്റെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള അനുമതിയോടുകൂടി അന്നു വരഗീ
സ്സുമാപ്പിള ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയതാണ്. സുപ്രസി
ദ്ധപണ്ഡിതനായ കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരീയർ അന്നു
മനോരമയ്ക്കുയച്ച മംഗളാശംസാപദ്യങ്ങളിൽ ഒന്ന്
ആ മുഖമുദ്രയെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതത്രെ:-

യാ സ്വാഭീയാനലിപിമദ്ധ്യഗതാം ബിഭർത്തി
ചേതോഹരാമുദയതോ ഗജശംഖമുദ്രാം
സാ പത്രികാഭ്യ മലയാളമനോരമേയം
ജേജീയതാം ജഗതി സർവ്വഗുണൈരഭാരാ

നട്ടുക "മലയാള മനോരമ" എന്നുള്ള പത്രനാമ
ധേയം ശരിക്കു വരത്തക്കവിധത്തിലുള്ള,

മഹാൻ വഞ്ചിശസുത്രാമാ വലകാലന്ദാരധി
കൃപയാലിജനോദ്യോഗം സുമംഗളമതാക്കണം.

എന്ന രഥബന്ധപദ്യവും * അതിനു മുകളിലും അടി
യിലുമായി,

* "അനുബന്ധം ഒന്ന്" നോക്കുക.

മലയാളവുമിഹിഷം പല വൈചിത്ര്യമോടുകൂടി
നലമായച്ചുടിച്ചിട്ടും മലയാളമനോരമ

മലയാളത്തിലേയ്ക്കൊരം വില തുണയ്ക്കു പത്രിക
വിലസിട്ടു വീഖൊരാ മലയാളമനോരമ

എന്ന രണ്ടു പട്ടുങ്ങളും ഒന്നാംപേജിൽത്തന്നെ മുഖാലങ്കാരമായുണിഞ്ഞു പുറപ്പെട്ട മലയാളമനോരമയുടെ ഒന്നാംലക്കം കേരളത്തിലെ വൃത്താന്തപത്രചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായം ആരംഭിക്കയാണുചെയ്തത്. ആ ലക്കത്തിൽ പത്രാധിപർ എഴുതിച്ചേർത്തിരുന്ന “പ്രസ്താവന” ഇന്നത്തെ വായനക്കാർക്കു രസാവഹമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു:—

“ആതനമായി പുറപ്പെടുന്ന ഓരോ വർത്തമാനപത്രികയും തങ്ങൾ തങ്ങളുടെ അവതാരത്തിനു സമാധാനം പറയാതിരുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ മലയാളത്തിൽ, പ്രത്യേകം തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തു്, ഈവക അത്ര പെരുപ്പമായിപ്പോയി എന്ന് ആരും വിചാരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഈ പ്രസ്താവനയ്ക്കു് എന്തോ വേറെ ഉദ്ദേശമുണ്ടെന്നു് ഒരന്തരം ശങ്കിക്കേണ്ട. വല്ലതും ഒരു തിരചിടിച്ചു് ഒന്നു ഭാവിക്കാതെ പെട്ടെന്നു് അരങ്ങത്തു ചാടിവിഴുവാനുള്ള ശങ്ക പോകുന്നതിനായി കാണിക്കുന്ന ഗോഷ്ടി എന്നേയുള്ളു. മുരക്കുമായി ചില ചൊല്ലിയാട്ടത്തിനു സംഗതിയില്ലെന്നുമില്ല.

ഒന്നാമതു് തന്നത്താൻ വർണ്ണിക്കുയാണല്ലോ വേണ്ടതു്. എന്നാൽ കാലഗതിക്കു തക്കവണ്ണം വിദഗ്ദ്ധാഭ്യാസവും, ഇതിൽനിന്നു മനുഷ്യരുടെ ഐഹികകാലക്ഷേപത്തിനു് അധികമധികമായ സൗകര്യത്തെ കൊടുക്കുന്ന ഓരോ പരിഷ്കാരനടപടികളും, പണ്ടുതന്നെ പരിഷ്കൃതമെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ഈ പരസ്പരമക്ഷേത്രത്തിലും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനുള്ളവിവിധലക്ഷ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായ വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾ ഇവിടെ അത്ര പെരുപ്പമായിപ്പോ

യിട്ടില്ലെന്നും മേൽപറഞ്ഞതുപോലെ തന്നെ കേവലം ചുരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ.

എന്തെന്നാൽ നാളതുവരെ മലയാളം ഒട്ടുക്ക് ആഴ്ചതോറുമുള്ള 3-ം, മാസത്തിൽ മൂന്നുതവണയായുള്ളവ 2-ം, മാസത്തിൽ രണ്ടുതവണയായുള്ളവ 3-ം, മാസംതോറുമുള്ളവ 4-ം കൂടി ആകെ 12 വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾ ഉള്ളതായി കാണുന്നു.

ഇതിനാൽ മലയാളത്തിൽ വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾ ഒട്ടു ധാരാളമെന്നു ചിലർക്കു തോന്നിപ്പോകാമെങ്കിലും, തിരുവിതാംകൂടു് ഇപ്പോൾ മാസത്തിൽ രണ്ടുതവണയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന രണ്ടും, മാസംതോറുമുള്ള ഒന്നുംകൂടി ആകെ മൂന്നു പത്രങ്ങളേയുള്ളൂ എന്നും ഈ മൂന്നും ഓരോ മതാധികാരികളുടെ വകയാണെന്നുള്ള വാസ്തവംകൊണ്ടു് കൊച്ചിസ്റ്റീമിയോടുപോലും ഈ വിഷയത്തിൽ തിരുവിതാംകൂടിനു സമത്വം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നു.

വീശ്വരതാവായ വിദ്യാഭ്യാസാചാര്യവർത്തിനി തിരുമനസ്സിലെ വിശിഷ്ടരാജപുരോഹിത കല്പകവൃക്ഷത്തിൽ വിളയുന്ന വിവിധഫലങ്ങളെ അപ്പഴപ്പോൾ തന്റെ പ്രജകളെ അസാധാരണമാധുര്യത്തോടുകൂടി ആസ്വദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പാൻ തന്നെ മൂലമാകുന്ന തിരുനാളിൽ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയും, അവിടത്തെ ആജ്ഞാവാഹിയായി പ്രജാക്ഷേമമെകതർപ്പാനായിരിക്കുന്ന ഈ രാമരായരുദിവാൻജിഅവർകളുടേയും കാലത്തു് തങ്ങളാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന രാജാതിർത്തിയിൽ എങ്ങും യഥോചിതമായ ഒരു വർത്തമാനപ്പത്രം ഇല്ലാതെയിരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അല്പമെങ്കിലും ആലോചിക്കുന്നവരിൽ ആർക്കാണു് അല്പമല്ലാത്ത ലജ്ജതോന്നാതിരിക്കുന്നതു്?

പലർക്കും ഇതു് തോന്നിയിരിക്കാമെങ്കിലും, ഇത്രമേൽ ഗൗരവാവഹമായ ഒരു സംഗതിയിൽ ചെട്ടെന്ന് എടുത്തുചാടുവാൻ ചേരേണ്ടതുമുണ്ടായില്ലെന്നുള്ളതു് എന്നു വിചാരിക്കണം. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെ യുള്ള ചാട്ടങ്ങളുടെ അവസാനഫലം പല ദുഷ്ടാന്തങ്ങളാ

ലും അനുഭവസിദ്ധമായീരിക്കേ എന്തിനു വെറുതേ ഏറെയൊരാളു കളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നു എന്ന് ആരും ചോദിക്കും. ഇതിനു നമ്മുടെ ആയുസ്സുതന്നെ മതിയായ മരപടിയായിത്തീരുവാൻ അവരും പ്രാർത്ഥിക്കട്ടെ.

എന്നാൽ ഈ പൊതുവർത്തമാനപ്പത്രീകളു വേണ്ടുന്ന വിവിധ കൃത്യങ്ങളെ ഒട്ടൊഴിയാതെ നിറവേറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കാമെന്ന് ഇപ്പോഴേ ഉടമ്പടിചെയ്യാനും നമുക്കു ധൈര്യംപോരാ; എങ്കിലും, കഴിയുന്നിടത്തോളം അകൃത്യങ്ങളിൽ അകപ്പെടാതിരിപ്പാൻ കർത്തിക്കൊള്ളാമെന്ന് അത്ര വലിയ ഭയംകൂടാതെതന്നെ കരാർ ചെയ്യാമെന്നു തോന്നുന്നു.

ഇതിലധികമൊന്നും ഇപ്പോൾ പറയാനുണ്ടെന്നു വീചാരിക്കുന്നില്ല. ചിലതെല്ലാംകൂടിയുണ്ടായിരുന്നാലും, ഈ പ്രസ്താവനയിൽ അത്ര ഉചിതമായിരിക്കുകയില്ല. അവസരവും ആവശ്യവുംപോലെ മേലാൽ അപ്പഴപ്പോൾ പറയാവുന്നതുമാണല്ലോ.

ആകയാൽ, ഈ കേരളരംഗത്തിൽ ചുറ്റിയിരിക്കുന്ന സരസ്വതാരായ മാനുസദസ്യന്മാരുടെ മുമ്പിലേയ്ക്കും, മിത്രംമുതൽ പത്രിക വരെയുള്ള നടീനടന്മാരുടെ നടുവിലേയ്ക്കും ഏറ്റവും താന്നുനിന്നു പുറപ്പെട്ടുകൊള്ളുന്ന ഈ മലയാളമനോരമ തന്റെ നാമധേയത്തെ അർത്ഥവത്താക്കിച്ചെയ്യട്ടെ."

മനോരമയുടെ ഉത്ഭവചരിത്രം മുഴുവൻ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ട് വയസ്സുര ആയുസ്സ് നാരായണൻമുസ്സ് ആയിട്ട നിർമ്മിച്ച ഒരു ചെറിയ നാടകമാണ് "മലയാളമനോരമാവിജയം." മാണിക്യവാചകർ, രാമണീയകൻ, വൈരവീരൻ, അച്ചുകൂടി, പത്രസേനൻ, മനോരമ മുതലായവരാണ് അതിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ. മാണിക്യവാചകർ വരഗീസ്സുമാപ്പിളതന്നെയാണത്രെ. 'അച്ചുകൂടി' അച്ചുകൂടംതന്നെ. 'മനോരമ'യാണ് നാടകത്തിലെ നായിക. സാക്ഷാൽ സരസ്വതി 'മനോരമ'

യുടെ വേഷത്തിൽ ഭൂമിയിൽ വന്നവതരിക്കുന്നതായി
 ടാണ് കഥ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒരു നാദീപദ്യവും
 ഭരതവാക്യവും ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:—

കെല്പിൽകാട്ടുനിറഞ്ഞകംപുറമൊരുപ്പോലൊത്തൊരിക്കോട്ടയം
 നല്ലോടാതു പരിഷ്കരിപ്പതിനുടൻ കാൽവെച്ചു മുൻകാലമേ
 എപ്പോഴും വലുതാം പ്രയത്നമിവിടെച്ചെയ്യുന്ന മിഷോനറി-
 സ്സായുന്മാർക്കു സലാംകൊടുക്കണമഹോ പൊയ്യല്ലൊരയ്യായിരം.

മനോരമാവിജയവിലോകനോൽകരാ—
 യനാരതം ഭൂവിവരതം ഭവിക്കണം;
 മനോഹരംപെരുകിന് ലോകരീതി കനി—
 ഞ്ഞോപമം സുഖമരുളേണമീശ്വരൻ.

ഈ ഭരതവാക്യം മലയാളമനോരമ വളരെക്കാലം മുഖാ
 ലങ്കാരമായി അണിഞ്ഞിരുന്നു എന്ന് എല്ലാവർക്കും അ
 റിയാമല്ലോ.

ഒന്നാംലക്കംമുതൽക്കുതന്നെ ഭാഷാകവികൾക്കുവേ
 ണ്ടി മനോരമയിൽ ഒരു പംക്തി പ്രത്യേകം നീക്കിവെ
 ച്ചിരുന്നു. 'കേരളമിത്ര'ത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽനി
 നുണ്ടായ അനുഭവമാണ് ചരിത്രനായകനെ ഇതിനു
 പ്രേരിപ്പിച്ചത്. പേരിനുവേണ്ടിയെങ്കിലും ഭാഷാവി
 ഷയകമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരായി അന്ന് ആരെങ്കി
 ലും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവർ, കവികൾ മാത്രമാ
 യിരുന്നു. അവരെക്കൂടി മാറ്റിനിർത്തുന്നപക്ഷം, പത്ര
 പ്രവർത്തനം തീരെ അസാദ്ധ്യമായിത്തീരുമെന്നു വര
 തീസ്സുമാപ്പിള കരുതിയിരുന്നിരിക്കണം. എങ്ങനെ
 യായാലും മിക്കവാറും മനോരമയിലെ ഒരു പേജുമുഴു
 വൻതന്നെ ഭാഷാകവികളുടെ സൈപ്രവിഹാരത്തിനാ
 യി പത്രാധിപർ ഒന്നാംലക്കംമുതൽക്കുതന്നെ നീക്കിവെ
 ച്ചിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. ആ പംക്തിയിലേയ്ക്കു

കവികളുടെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ട് ഒന്നാംലക്കത്തിൽ ഒരു കുറിപ്പും ചേർത്തുകാണുന്നു:—

“ഭാഷാകവിതയ്ക്കു പ്രസിദ്ധനാരിൽ ഒരുവനായ തിരുവല്ലാ വിലപട്ടത്തു രാഘവൻനമ്പ്യാരവർകൾ മനോരമയെക്കുറിച്ചു സന്തോഷിച്ചുണ്ടാക്കി അയച്ചുതന്ന മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഒന്നാംഭാഗത്തു പരസ്യഖണ്ഡത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ഒരു രഥബന്ധം ഒഴികെയുള്ള ഒരു രഥബന്ധവും വേറൊരു പദ്യവും മറുചില വിഭാഗങ്ങളുടെ അനുഗ്രഹശ്ലോകങ്ങളോടുകൂടി നാലാംഭാഗത്തു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി തങ്ങളുടെ വാസനാചെയ്ത സൗസമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന കവികൾ അവിഹിതമല്ലാത്ത ഏതെങ്കിലും പ്രകൃതത്തെക്കുറിച്ച് ഉണ്ടാക്കി അയയ്ക്കുന്ന ഒരോ ശ്ലോകങ്ങളും സമസ്തകൾ മുതലായവയും അപ്പഴപ്പോൾ നോക്കി യുക്തംപോലെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനായി, വേണ്ടിവന്നാൽ ഒരു പ്രത്യേക പംക്തിതന്നെ വിട്ടുകൊടുക്കാവുന്നതാണ്. ഈ ലക്കത്തിൽ നാലാംപേജിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള മൂന്നു സമസ്തകളിലേയ്ക്കു കവികളുടെ ശ്രദ്ധ പ്രത്യേകം ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു,”

1 വാക്കിൽതോറാവരില്ല മുക്കിനകമേ പോയോരു—

[മില്ലോർക്കണം.

2 നാഴിക്കുകഞ്ഞാരിതനാഴി കടന്നപോലെ

3 മലയാളമനോരമ

ഇവയാണ് ആദ്യലക്കത്തിൽ ചേർത്തിരുന്ന ആ മൂന്നു സമസ്തകൾ. * പിന്നെ കുറെക്കാലത്തേക്കു എല്ലാലക്കങ്ങളിലും സമസ്തകളും പുരണങ്ങളും പതിവായി ചേർക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. തർജ്ജമയ്ക്കുള്ള പദ്യങ്ങളുംകൂടി

* “അനുബന്ധം രണ്ടു” നോക്കുക.

ചേർത്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അതു ഒന്നരാടൻ ആഴ്ചയിലായിത്തീർന്നു. കാലക്രമത്തിൽ കവിതാപംക്തിയിൽ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്തിയതായിക്കാണുന്നുണ്ട്. അക്കാലത്തു് കവികൾ പരസ്പരം കത്തുകളെഴുതിയിരുന്നതു പോലും പദ്യരൂപത്തിലായിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽപെട്ട അനവധി കത്തുകൾ മനോരമയിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. പഴയ പാരമ്പര്യം വിട്ടു് നിസ്സാരങ്ങളായ സാധാരണ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പുതിയരീതിയിൽ കവിത എഴുതുന്നതിനു പശ്ചാത്തലമൊരുക്കിയതും മനോരമതന്നെയാണ്. 1070-ൽ ഈതരത്തിലുള്ള കവിതാസമ്പ്രദായം നടപ്പിൽവരുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി അഭിപ്രായംചോദിച്ചുകൊണ്ട് കെ. സി. കേശവപിള്ളയ്ക്കയച്ച ഒരു കത്തു കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

കൊല്ലം

1070 കന്നി 27

“ഞാൻ ഇന്നലെ ഉച്ചയ്ക്കു തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു് പുറപ്പെട്ടു് ഇന്നു രാവിലെ ഇവിടെ എത്തി. നിങ്ങളെ പിന്നെ കാണാൻ ഇടയാകാത്തതുകൊണ്ടു് ഇച്ഛാഭംഗമുണ്ടു്. പകലായിരുന്നാവകിൽ പറവൂരു് അന്വേഷിക്കുമായിരുന്നു.

വിശേഷിച്ചു് മനോരമയിൽ ഇനി ഒരുവക പുതിയതരം ഭാഷാകവിത തുടങ്ങണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ചിലവിഷയങ്ങളെ പറയാം. തിരുവനന്തപുരം കാഴ്ചബംഗ്ലാവു്, തേവള്ളിക്കൊട്ടാരം, ചാന്നാങ്കരത്തോടു്, അഞ്ചുതെങ്ങുകര, കൊല്ലം നെലാപ്പിസ്, മുതലപ്പെഴാഴി, കിഴക്കെ കോട്ടവാതിൽ—ഇങ്ങനെ പലതും ആകാം. ഓരോ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു് അഞ്ചിൽ കുറയാതെയും പ്രത്തിൽ അധികപ്പെടാതെയും പദ്യങ്ങൾ, ഓരോ കവിയുടെമാത്രം, ഓരോ പത്രത്തിൽ വേണമെന്നാണു് വിചാരിക്കുന്നതു്. വെറും വിവരണമെഴുതുന്നതുപോലെ കണ്ണിൽ കണ്ടതെല്ലാം പറയുകയല്ല വേണ്ടതു്.

അനുഭവവേദ്യമായ ചില സംഗതികളെക്കുറിച്ച് ചില കവികൾ പറഞ്ഞാൽ, 'ഇത് എനിക്കു തോന്നിയില്ലല്ലോ' എന്ന് ആർക്കു തോന്നും. ഇതിനെക്കുറിച്ച് നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഏതാനും ഗ്ലോക്കുകൾ കഴി യുണവേഗത്തിൽ അയച്ചുതരണമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു. വൃത്തം അത്ര വലുതായിരിക്കരുത്. കഷ്ടിച്ചാൽ പതിന്നാലക്ഷരം. പലവൃത്തങ്ങളും കൂട്ടിക്കലർത്തുന്നതു നന്നല്ല. ശേഷം പിന്നാലെ.

എന്ന്, സ്വന്തം വരഗീസ്സുമാപ്പിള

കെ സി. ഇതിനു മറുപടി അയച്ചുവോ എന്ന് നിശ്ചയമില്ല. ഈ കത്തെഴുതിയതിനുശേഷമുള്ള മൂന്നു നാലുമാസത്തെ മനോരമയിൽ പത്രാധിപർ നിർദ്ദേശിച്ചതുപോലുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ പറ്റി കെ. സി. യുടെ വകയായി ഒരു കവിതയും കാണാത്തതിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം ഇക്കാര്യം അഗണ്യമായി കരുതിക്കളഞ്ഞു എന്ന്വേണം വിചാരിക്കാൻ. പക്ഷേ, പത്രാധിപർ അതുകൊണ്ടു ഭഗ്നാശനായി പിൻ തിരിഞ്ഞതായി കാണുന്നില്ല. കെ. സി. യ്ക്കു യച്ചതുപോലുള്ള ഒരു കത്തു് അദ്ദേഹം നടുവത്തച്ഛൻ നമ്പൂതിരി കൈഴരി. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് "ചാലക്കുടിച്ചു" യെപ്പറ്റി വസന്തതിലകവൃത്തത്തിലുള്ള പത്തു ഗ്ലോക്കുകൾ താമസിയാതെ "മനോരമ"യിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്.

മനോരമപ്പത്രം അന്നുചെയ്ത പൊതുജനസേവനം ഒരിക്കലും വിസ്തരിക്കത്തക്കതല്ല. ഗവർണ്മെണ്ടിനും ജനങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ പ്രയോജനകരമായ ഒരു നയമാണ് അന്നു പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ വരഗീസ്സുമാപ്പിള അംഗീകരിച്ചതു്. കാര്യങ്ങളെ വളരെ ശക്തിയോടുകൂടി

വിമർശിക്കുന്ന അവസരത്തിൽപ്പോലും വ്യക്തികളെ സ്പർശിക്കാതിരിക്കാൻ പത്രാധിപർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. മനോരമയുടെ നിരൂപണത്തിന് വിഷയീഭവിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെപ്പറ്റി ഗവർണ്മെണ്ടു വേണ്ട പോലെ അന്വേഷണം നടത്തുകയും കുറക്കാരെ മാത്രം കാര്യോഗ്യമായവിയും ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. മാനുഷമായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു വേണ്ട പ്രോത്സാഹനവും മനോരമയിൽനിന്നു കിട്ടിയിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂറിലെ ഒരു പത്രം ഏതോ വ്യക്തിവിദ്വേഷം ഉള്ളിൽപ്പെട്ട് ഉയർന്നനിലയിലുള്ള മാനുഷനായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ മുഖത്തു കരിതേക്കാൻ ശ്രമിച്ച അവസരത്തിൽ, ആ സംഭവത്തിന്റെ ഉള്ളുകളികളെല്ലാം വലിച്ചു പുറത്തിട്ട് മനോരമ ആ പത്രത്തിന്റെ 'ചെമ്പു പുറത്താക്കിയ' കഥ പലർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. അടുത്ത പത്രത്തിൽ "പത്രധർമ്മ"ത്തെ പുരസ്കരിച്ച് ഒരു നീണ്ട മുഖപ്രസംഗമെഴുതി, പത്രങ്ങൾ വ്യക്തിവിദ്വേഷം ഉള്ളിൽപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ആക്ഷേപിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നത് പത്രങ്ങളെപ്പറ്റി പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വെറുപ്പുളവാക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ, ആ ഭ്രഷ്ടിച്ച സമ്പ്രദായം പത്രലോകത്തിന്റെ ഭാവിയെത്തന്നെ സാരമായ സ്പർശിക്കുമെന്നും, അതിനാൽ സ്വന്തം താല്പര്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയെങ്കിലും അത്തരം വഴിപിഴച്ചു നടപടിയിൽനിന്നു പത്രക്കാർ പിൻവാങ്ങണമെന്നും, ശക്തിയായ ഭാഷയിൽ വരഗീസ്സുമാപ്പിള ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി.

മനോരമയ്ക്ക് ഒരുവയസ്സു പൂർത്തിയായ അവസരത്തിൽ ദിവാൻപേഷ്വാർ രാജാരാമരായരുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ യോഗത്തിൽപ്പെട്ട് മാണിക്കത്തനാർ

ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നത്, അക്കാലത്തു മനോരമയെപ്പറ്റി ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന മതിപ്പ് എത്രമാത്രമായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായകമായിരിക്കും.

“ഈ നാട്ടിൽ വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലെന്ന പ്രായേണ ജനങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായം മനോരമകൊണ്ട് അശേഷം നിർത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ കാരണം, സംഗതികളുടെ സത്യാസത്യങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം അന്വേഷിച്ചു പത്രത്തിൽ ചേർക്കുന്നതാണ്. മനോരമമുഖാന്തരം സ്വദേശികൾക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ ഗുണങ്ങളെയുംപറ്റി പറയുന്നതിന് അവസരമില്ലായ്മയാൽ, ചിലതുമാത്രം പറയാം.

ഈ പത്രം മനോരമക്കമ്പിനി എന്നു പേരായ ഒരു കമ്പിനി വകയാണ്. യൂറോപ്യന്മാർക്കല്ലാതെ ശരിയായി നടത്തുവാൻ പാടില്ലെന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്ന കമ്പിനി എന്നതു് നാട്ടുകാർക്കും കഴിയുമെന്നുള്ളതിനു മനോരമക്കമ്പിനി ഒരു ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. മലയാളഭാഷയ്ക്കു് ഈ പത്രമുഖാന്തരം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധി സാമാന്യമല്ല. യൂറോപ്യരാജ്യത്തിൽ പണം അധികമുള്ള ആളുകൾക്കുടി ബേങ്കുകൾ ഏർപ്പെടുത്തി ഇല്ലാത്തവർക്കു കൊടുത്തു തങ്ങൾക്കും അവർക്കും ആദായമുണ്ടാക്കുന്നതുപോലെ, മലയാളത്തു നാനാദേശങ്ങളിലായി ഇപ്പോഴുള്ള പല മഹാവിദ്വാന്മാരും അവർക്കുള്ള കവിതാവാസന മുതലായവയെ മനോരമയിൽ പ്രയോഗിച്ചു് അല്പജ്ഞന്മാർക്കു് ഉപയോഗമാക്കിത്തീർക്കുന്നു എന്നുള്ളതു് പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

പത്രങ്ങൾ ക്രമോൽകർഷമായി നടത്തുന്നതിൽ ആരും സന്തോഷിക്കുകയേയുള്ളു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുൾപ്പെട്ട പലരുടേയും നടപടിത്തരകളേയും മററുംകുറിച്ചു മനോരമ പലതും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ആരും മുഷിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. വാസ്തവാനുസരണമായും മൗഢിയെ അതിക്രമിക്കാതെയും നടത്തുന്ന പത്രം

ങ്ങൾക്ക് ഈ സ്ഥിതി ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത് ഒട്ടും അതീശയമല്ല. വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ വായനക്കാർക്കു പിതാവിന്റേയും പുത്രന്റേയും ഭാര്യയുടേയും രാജാവിന്റേയും സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇരിക്കേണ്ടതാണ്. മനോരമ ഈ ധർമ്മങ്ങളെയെല്ലാം തൃപ്തികരമായി നിവർത്തിച്ചുവരുന്നതായി കാണുന്നത് ഏറ്റവും ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമായിരിക്കുന്നു. രാജധർമ്മത്തിൽ മനോരമ നളനെപ്പോലെ മീത്രജിത്തായും അമീത്രജിത്തായും ചാരദക്കായും വിചാരദക്കായും ആണ് കാണപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇതിന്റെയെല്ലാം സൂത്രധാരനായ വരഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകളെ മലയാളികൾ എത്ര അഭിനന്ദിച്ചാലാണ് മതിയാവുക? ”

പരമാർത്ഥം പറഞ്ഞാൽ, ഹിന്ദുക്കൾക്കാണ് മനോരമ അന്നു കൂടുതൽ ഗുണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. മനോരമയുടെ ആരംഭകാലത്തു് തിരുവിതാംകൂറിൽ എത്ര പത്രങ്ങളാണുണ്ടായിരുന്നതെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആകെ ഉണ്ടായിരുന്ന മൂന്നു പത്രങ്ങളും ഓരോ മതാധികാരികളുടെവകയും മതകാര്യങ്ങളെ പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നവയും ആയിരുന്നു. തന്നിമിത്തം ഹിന്ദുക്കളിൽ ആരും ആ പത്രങ്ങൾ വായിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. മതവിഷയകങ്ങളാണെന്നുള്ള കാരണം മാത്രമല്ല, അതിനേക്കാൾ പ്രധാനമായ മറ്റൊരു കാരണം കൂടി ഈ പത്രബഹിഷ്കരണത്തിനു പ്രേരകമായിത്തീർന്നിരുന്നു. അതു് അവയിലെ വികൃതമായ ഭാഷയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ഭാഷാഭിപ്രായിക്കുവേണ്ടി ശ്രമിക്കേണ്ട ഒരു കടമ തങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നുള്ള ബോധം പത്രപ്രവർത്തകന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതിരിക്കട്ടെ ; സാധാരണമായി പത്രത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷ നിർദ്ദോഷമാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പോലും അവർ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. വരഗീസ്സുമാപ്പിള ആ പത്രാധിപന്മാരുടെ ഈ വൈകല്യം കുറെക്കാലത്തേക്കു സഹിച്ചുകൊ

ണ്ടിരുന്നു. ഒട്ടവിൽ അതസഹ്യമായിത്തീർന്നപ്പോൾ,
“മലയാളവർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളെപ്പറ്റി ചില സംഗതി
കൾ” എന്നപേരിൽ നീണ്ട ഒരു മുഖപ്രസംഗമെഴുതി
ആ കൂട്ടരെ കണക്കിനു കളിയാക്കുകയുണ്ടായി. അതിൽ
ഭാഷാവൈകല്യത്തെപ്പറ്റി പറയുന്ന ഭാഗം ഇതാണ്:-

“കേരളം ഒട്ടക” അന്യോന്യം അല്ലാലും ഭേദപ്പെട്ട ആചാരാ
ദികളോടുകൂടിയ ആരോ എട്ടോ ക്രിസ്ത്യാനിസഭകളുണ്ട്. ഈ ആഴ്ച
യിൽ പുറപ്പെട്ട “മലങ്കരസഭാതാരക”യോടുകൂടി ഇവയിൽ ആറുസ
ഭകൾക്കും ഓരോതരം പേരുകളോടും ഭാവങ്ങളോടും കൂടിയ ഓരോ
പത്രങ്ങളുമുണ്ട്.....ഇങ്ങനെ പാഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ കുറെ
അധികം പറയാനുള്ളതുകൊണ്ട് ഈവക പത്രങ്ങളുടെ ഭാഷാരീതി
യെക്കുറിച്ചുകൂടി രണ്ടുവാക്കുപറഞ്ഞു” ഇതവസാനിപ്പിച്ചുപോകാം.
ഇതുകൂടി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന മലയാളവാചകങ്ങൾ സാധാ
രണ മലയാളഭാഷമാത്രം അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു മനസ്സിലാകുന്ന
വയല്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ, ഒരുക്കൂട്ടക്കാർക്കു ബോധിപ്പിക്ക
മെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷ്, സുറിയാനി, ലാറ്റിൻ, ഈ ഭാഷ
കളിൽക്കൂടി പരിചയം ഉണ്ടായാലും പോര, കോട്ടയത്തും അടുത്ത
സ്ഥലങ്ങളിലും നസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ മാത്രം നടപ്പുള്ള ചില
ദേശഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളും നല്ലവണ്ണം വശമാക്കിട്ടുള്ളവർക്കല്ലാതെ
ഇതുകൂടി ഓരോ എഴുത്തുകാർ പ്രയോഗിക്കുന്ന പൊടിക്കൈകൾ
എന്നുവെണ്ടു തടിക്കൈകൾപോലും മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസം.
ഈവകയിൽ അപ്പഴപ്പോൾ കാണുന്ന ചില പദങ്ങളുടെ താല്പര്യം
മനസ്സിലാക്കാൻ സാക്ഷാൽ സരസ്വതികൂടി പ്രയാസപ്പെടും . . . ”

ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയായ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു തന്നെ
ആക്ഷേപാർഹമായിത്തോന്നിയ ആവക പത്രങ്ങളിലെ
ഭാഷാരീതി ഉയർന്ന ഹിന്ദുക്കളെ വെറുപ്പിച്ചതിൽ
അതുഭൂതത്തിന്നവകാശമില്ല. ഈവക കാരണങ്ങളാൽ

അവർ അന്നു മിക്കവാറും പത്രപരായണവിമുഖന്മാരായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നത്. മനോരമയുടെ ആചിർഭാവം അത്തരക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു പുതിയ പരിതഃസ്ഥിതിയെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഈ മാറ്റത്തിനു പ്രധാനമായ കാരണം “കവിതാപംക്തി”യായിരുന്നു. ക്രൈസ്തവമതാഭ്യർത്ഥനാരുടെ വകയായിട്ടല്ലാതെ അതുവരെ തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു പത്രവും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും, കോട്ടയത്തെ ക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിൽ തെക്കുംഭാഗക്കാരെന്നും വടക്കുംഭാഗക്കാരെന്നും രണ്ടുവിഭാഗമുണ്ടായിരുന്നതിൽ, വടക്കുംഭാഗക്കാർക്കു വേറെ പത്രമൊന്നും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും, മനോരമക്കുന്ദിനരജിസ്ട്രേഷനായിരുന്നതിനുംകാരണം മാർ ദീവനപ്രാസാദാസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ആത്മാർത്ഥമായി സഹകരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും, വടക്കുംഭാഗക്കാരിൽപെട്ട വരഗീസ്സുമാപ്പിള മനോരമ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അതും മതവിഷയകമായ ഒരു പത്രമായിരിക്കുമെന്നാണ് ഹിന്ദുക്കൾ സ്വാഭാവികമായി വിചാരിച്ചുപോയത്. ആ വിചാരം വേദം തെറ്റിദ്ധാരണയുടെ ഫലമാണെന്ന് താമസിയാതെ അവർക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. ആദ്യമൊക്കെ കവിതാപംക്തിവായിക്കുന്നതിനുള്ള കൗതുകംകൊണ്ടാണ് അവരിൽ പലരും മനോരമ നോക്കിത്തുടങ്ങിയത്. പത്രക്കെടുത്തുകൊണ്ട് സ്വദേശവാർത്തയും വിദേശവാർത്തയും വായിച്ചുതുടങ്ങി. ക്രമത്തിൽ പത്രം മുഴുവൻ വായിക്കുപതിവായി. ഇങ്ങനെയാണ് കടുത്ത യാഥാസ്ഥിതികന്മാരായിരുന്ന ഉയർന്നജാതി ഹിന്ദുക്കളിൽ പലരും മനോരമയെ സ്നേഹിച്ചുതുടങ്ങിയത്. പത്രം നാലഞ്ചുകൊല്ലം നടന്നുകഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഒരിക്കൽ ഏഴുതിയ മുഖപ്രസംഗത്തിൽ വരഗീസ്സുമാപ്പിള ഈവിധം പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു: -

“മലയാളമനോരമ ആരംഭിച്ചിട്ട് ഇപ്പോൾ ആറാംകൊല്ലമാകുന്നു. ഒരു നല്ലതരം വർത്തമാനപ്പത്രംകൊണ്ടു വരുത്താവുന്ന ഫലങ്ങളെല്ലാം വരുത്തക്കുറവു് ഇതിനെ നടത്തിക്കാണെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തെ നിറവേറ്റുവാൻ ഭാരവാഹികൾ കഴിയുന്ന ശ്രമംചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നാണു് അവരുടെ ബോധം. ഇടയ്ക്കിടെ വീഴ്ചകളും താഴ്ചകളും പലതും വന്നിരിക്കാം; എങ്കിലും, ആരംഭമുതൽ മലയാളപത്രങ്ങളിൽ കേരളപത്രിക മുതലായവയേയും ചില ഇംഗ്ലീഷു പത്രങ്ങളേയുമാണു് ഇവിടെ ആദർശമായി കൈക്കൊണ്ടതു്. അതിനെക്കുറിച്ച് ഇതുവരെ പശ്ചാത്താപത്തിനു സംഗതിവന്നിട്ടുമില്ല. ആരംഭമുതൽ പത്രത്തിൽ കവികൾക്കായി ഒരു പംക്തി തിരിക്കിവെച്ചതു് മറ്റൊന്നിന്റെ രീതി കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും, ഇതുകൊണ്ടു് ഭാഷാകവിതയ്ക്കു് ഒരു പുനരുജ്ജീവനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു മഹാമാർ സ്മരിക്കുകയും, ഈ ദിക്കുകളിലെ ഉത്കൃഷ്ടജാതി ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ പത്രങ്ങളെക്കുറിച്ച് പൊതുവേയുണ്ടായിരുന്ന മേൽപ്പതവിചാരം അശേഷം നീങ്ങുകയും, “ഭാഷയിൽ ഒന്നുമില്ല” നുവെച്ചിരുന്ന ശുദ്ധസംസ്കൃതക്കാരും പച്ച ഇംഗ്ലീഷുകാരും “മലയാളപത്രങ്ങളും നോക്കേണ്ടവയാണെന്നു സമ്മതിക്കമാത്രമല്ല, അതിനായി ആഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യാൻ ഇത്രയും കാലംകൊണ്ടു് ഈ പത്രം ഇടയാക്കിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള കാർമ്മയിൽ ഭാരവാഹികൾക്കു് അനല്പമായ ചാരിതാർത്ഥ്യമുണ്ടു്.”

കവിസമാജം

മനോരമയിലെ കവിതാപംക്തിയിൽ ധാരാളമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കവികളെയെല്ലാം ഒരിടത്തുവെച്ച് ഒന്നിച്ചുകാണാൻ സാധിക്കുന്നത് ഒരു നല്ല കാര്യമായിരിക്കുമെന്നും, ആ കവികൾതമ്മിൽ കണ്ടുപരിചയപ്പെടുന്നതു പലതുകൊണ്ടും പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമെന്നും പത്രാധിപർക്കു തോന്നി. മനോരമ

യുടെ ഗുണകാംക്ഷികളും ഭാഷാഭിമാനികളുമായ ചില സഹൃദയന്മാരോട് ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാൻ പിന്നെ അധികസമയം വേണ്ടിവന്നില്ല. കുമാരമംഗലസ്സു നീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ തുലികയിൽക്കൂടി ഈ ആശയം ഒരു ലേഖനത്തിന്റെ രൂപം കൈക്കൊണ്ടു. “ഭാഷാകവിസമാജം” എന്ന തലക്കെട്ടിൽ 1066 ഇടവം 32-ാംനമ്പരിലെ മനോരമയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ആ ലേഖനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ് താഴെ പകർത്തുന്നത്:—

“കേരളത്തിൽ ആകപ്പാടെ ഇപ്പോൾ അസംഖ്യം ഭാഷാകവികൾ ഉണ്ടെന്നു മനോരമകൊണ്ടുതന്നെ വെളിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവരുടെവാസസ്ഥലങ്ങളുടേയും പരിചയങ്ങളുടേയും വ്യത്യാസംകൊണ്ടു കവിതകൾതമ്മിൽ ഈഷലീഷൽ സമ്പ്രദായഭേദങ്ങൾ കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഈഭേദം ഗദ്യരൂപമായ വാചകങ്ങളിൽ ഇതിലും അധികമാണ്. ദേശഭാഷകൾ എന്നും കാരോവിധത്തിൽതന്നെ ഇരിക്കുമെങ്കിലും, ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഏകരീതിതന്നെ വരേണ്ടതും പരിശ്രമത്താൽ കാലക്രമേണ വരുത്താവുന്നതുമാണല്ലോ. അതിനാൽ കഴിയുന്നിടത്തോളം കവികൾ ഒരു സമാജമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട കാരോ കാലാവധികളിൽ കൂടുന്നപക്ഷം, ഇപ്പോൾ പത്രം വഴിയായി മാത്രം ഇവർ തമ്മിലുള്ള സംസർഗ്ഗം നിമിത്തം അവർക്കും മറ്റു ജനങ്ങൾക്കും ഉണ്ടാകുന്നതായി കാണുന്ന ഗുണാനുഭവപരിണമകളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും എല്ലാവർക്കും വളരെ സന്തോഷപ്രദമായും ഭാഷാപരിഷ്കരണത്തിനു കാരണമായും തീരുന്നതിനും ഇടയുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു....”

ഇക്കാര്യത്തിൽ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ, കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ മുതലായ ഭാഷാഭിമാനികളുടെ അഭി

പ്രായം ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടാണ് ലേഖനം ഉപസംഹരിച്ചിരുന്നത്. പലരും നമ്പൂരിപ്പാടിന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചുകൊണ്ടു മനോരമയിൽ ലേഖനങ്ങളെഴുതി. വരഗ്ഗീസ് മാപ്പിള മുൻകൈയെടുത്തു പ്രവർത്തിച്ചാൽ മാത്രമേ കാര്യം സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ അതിനുവേണ്ടി നിരന്തരം പ്രേരണ ചെലുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ പ്രസ്തുത കാര്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതിനായി 1067 ചിങ്ങമാസത്തിൽ മറിയപ്പിള്ളി വലിയതമ്പുരാന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ മനോരമയാപ്പീസ്സിൽ ഒരു യോഗം കൂടി; കവിസമാജം നടത്തണമെന്നു തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. സമാജത്തിന്റെ ശാശ്വതമായ നിലനില്പിനായി ആയിരംരൂപാ, മൂലധനമെന്ന നിലയിൽ പിരിച്ചെടുക്കേണ്ടതാണെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. മറിയപ്പിള്ളി വലിയതമ്പുരാൻ (അദ്ധ്യക്ഷൻ), അന്ന് കോട്ടയം റെയിഞ്ചിലെ മലയാളം ചീഫ് ഇൻസ്പെക്ടറായിരുന്ന സി. കൃഷ്ണപിള്ള ബി. ഏ (കാർട്ടർശി), വരഗ്ഗീസ് മാപ്പിള (സഹകാർട്ടർശി), ചീരട്ടമൺമുസ്സ്, നിധിയരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ, കോട്ടയത്തുതമ്പുരാൻ മുതലായവരുടങ്ങിയ ഒരു പ്രവർത്തകസമിതിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തതും സമാജത്തിന്റെ പ്രഥമയോഗം വൈകുന്നേരം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ നടത്തേണ്ടതാണെന്നു തീരുമാനിച്ചതും ഈ യോഗത്തിൽ വെച്ചായിരുന്നു.

പ്രധാന കാർട്ടർശിസ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് വരഗ്ഗീസ് മാപ്പിളയുടെ പേരാണ് ആദ്യം നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടത്. അദ്ദേഹം അതു സ്വീകരിച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, സി. കൃഷ്ണപിള്ളയെപ്പോലെ ജനസമ്മതനായ യോഗ്യനാണ് ആ സ്ഥാനത്തു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടേണ്ടതെന്നു ബലമായി വാദിക്കുകയു ചെയ്തു. പത്രാധിപരുടെ അഭി

പ്രായം ഏകകണ്ഠമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെയാണ് സി. കൃഷ്ണപിള്ള കാര്യദർശിയായത്. ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് ആരെ തിരഞ്ഞെടുത്താലും ജോലി മുഴുവൻ ചെയ്യേണ്ടതു താൻതന്നെയായിരിക്കുമെന്നു വരഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്ക് നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. സി. കൃഷ്ണപിള്ളയെ സിക്രട്ടറിയായി തിരഞ്ഞെടുത്താൽ, അതുവഴി, അദ്ധ്യാപകലോകത്തിന്റേയും ഹൈന്ദവസമുദായത്തിന്റേയും ആനുകൂല്യം കൂടുതലായി കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ അത് ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്ക് അത്പരം പ്രയോജനീഭവിക്കുമല്ലോ എന്നുള്ള വിചാരംകൊണ്ടാണ് നയശാലിയായ വരഗീസ്സുമാപ്പിള സഹകാര്യദർശിസ്ഥാനംമാത്രം തനിക്കു മതി എന്ന് വാദിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ അനുമാനം അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതല്ലായിരുന്നു എന്ന് പിന്നീടുള്ള അനുഭവം തെളിയിക്കുകയുണ്ടായത്.

മൂലധനത്തിനുവേണ്ട പിരിവ് ആലോചനായോഗത്തിൽ വെച്ചുതന്നെ തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നീട് കാര്യദർശിമാരുടെ നിരന്തരപരിശ്രമം അതിനെ തപരിതപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായത്. വലിയ കൊട്ടാരത്തിൽ നിന്ന് പ്രസ്തുത ഫണ്ടിലേയ്ക്ക് ഏകദേശം സംഭാവന ചെയ്തു; അശ്വതിതിരുന്നാൾ തമ്പുരാൻ ബി. ഏ. 20 കയും. ഒടുവിൽ കവിസമാജം ഭാഷാപാഷിണിസഭയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടപ്പോൾ ഈവക സംഭാവനകളെല്ലാം ഭാ: പോ: സഭയിലേയ്ക്ക് ചേർക്കുകയാണുണ്ടായത്. 1067 കുംഭംവരെ 573 ക. 8 ണ. ഈ ഫണ്ടിലേയ്ക്ക് ആകെ പിരിഞ്ഞുകിട്ടിയതായി കാണുന്നു.

കവിസമാജംവകയായി ഭൂതകവിതാപരീക്ഷയും മറ്റും നടത്തണമെന്നുള്ള ഒരഭിപ്രായം ആലോചനയ്ക്കു വന്നു. വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള അനു-

മതിയോടുകൂടി വരഗീസ്സുമാപ്പിളതന്നെയാണ് ഇതവ തരിപ്പിച്ചത്; പക്ഷേ, ചിലർക്ക് ഈ പുറപ്പാട് അത്ര പിടിച്ചില്ല. വയസ്സു മൂന്ന് അതിനെ എതിർത്തു. ഭൂതകവനത്തിൽ ആളുകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നത് ഭാഷയ്ക്കു ഭാഷകരമാണെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ഭൂരിപക്ഷം വരഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്ക് അനു കൂലമായി വന്നതിനാൽ കവിതാപരീക്ഷയുംമറ്റും നടത്തണമെന്നതന്നെ തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു.

ഈ തീരുമാനം കഴിഞ്ഞതുമുതൽ കവിസമാജസമ്മേളനം അവസാനിക്കുന്നതുവരെ വരഗീസ്സുമാപ്പിള എത്ര തടേകതാനതയോടുകൂടിയാണ് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പ്രയാസം. സമാജത്തെ പറ്റിയുള്ള വിചാരമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ എപ്പോഴും മുനിട്ടുനിന്നിരുന്നത്. നടുവത്തച്ഛൻനമ്പൂതിരി ആയിടയ്ക്ക് മനോരമയിൽ മൂന്നുമാസത്തിനിടയ്ക്കായി രണ്ടു സമസ്യകൾ ചേർത്തിരുന്നു. “ചാരത്തു ചാരുസ്തിതരുചി വിതറിക്കൊണ്ടു കണ്ടീടണം മേ” എന്നും, “മമ സംഭവിക്കണമതിന്നുറത്താരിലതപാഗ്രഹം” എന്നും ആയിരുന്നു ആ സമസ്യകൾ. “ഒരുത്തനെത്തന്നെ നിനച്ചിരുന്നാൽ വരുന്നതെല്ലാമവനെന്നു തോന്നും” എന്ന പ്രമാണമനുസരിച്ച്, തന്റെ ആലോചനയിലിരിക്കുന്ന കവിസമാജത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിനനു കൂലമായ ഒരാശയമാണ് പത്രാധിപർ ആ സമസ്യകളിൽ കണ്ടത്. ആ രണ്ടു സമസ്യകളും ‘മലയാളമനോരമ’യുടെ പേരുവെച്ച് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പൂരിപ്പിച്ചു:—

സാരംചേരും സമസ്യാപ്രഭൃതി പലതരം പദ്യചിരയുഷ്മെന്നും
വാരികോരിച്ചോരിഞ്ഞെൻ മുഖമതിലണിയിച്ചുണ്ടുമിണ്ടും—

[വസീകരം

ധീരതപഃചേർന്ന വിദപൽകലമൊരു നഭയായ് ചേർന്നുനന്നായ്—
[തെളിഞ്ഞെ—
ല്ലാതും “ചാരത്തു ചാരസ്തീതരുചി വിതറിക്കൊണ്ടുകണ്ടിടണം മേ.”

അന്നന്നെനീലതീവ വത്സലതയാ മേളിച്ചു ലാളിച്ചുകൊ—
ണ്ടിന്നങ്ങൊക്കെയിരുന്നിടം കവികലോത്തംസങ്ങളേ! നിങ്ങളേ
കന്നായ് ചേർന്നിഹ വൃശ്ചികത്തിലിവിടെക്കണ്ടൊന്നുകൊണ്ടാട്ട—
സന്ദർഭം “മമ സംഭവിക്കണമതിന്നുതൊഴിലതാഗ്രഹം” [ചാൻ

ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തെ സമസ്യ നീലകണ്ഠൻനമ്പൂ
തിരിപ്പാടിന്റെ ആദ്യത്തെ ലേഖനം പ്രസിദ്ധപ്പെടു
ത്തിയ ഉടനേയും, രണ്ടാമത്തേതു് സമാജത്തിനുള്ള
തിയ്യതി നിശ്ചയിച്ചുകഴിഞ്ഞതിനുശേഷവുമാണു് പത്ര
ത്തിൽ വന്നതു്. അതതു സന്ദർഭത്തിനു യോജിച്ച
വിധത്തിൽ പത്രാധിപർ ഒരുചിത്രപൂർവ്വം അവ പൂരി
പ്പിക്കുകയുചെയ്തു. സമസ്യകളുടെ പ്രയോജകനായ നടു
വത്തച്ഛൻ ഈ ആശയം സ്വപ്നത്തിൽപോലും കാർത്തി
രുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമസ്യാപൂരണങ്ങൾ
കൂടി വായിച്ചുനോക്കിയാൽ മാത്രമേ, വരഗീസ്സുമാപ്പിള
കാണിച്ച മനോധർമ്മവിലാസം മുഴുവൻ നമുക്കു മന
സ്സിലാവുകയുള്ളൂ.

പാരിൽ പാരംപരന്നിടുന്ന ദനുജകലം പോരിൽവെന്നിട്ടുടൻ - ഭൂ
ഭാരം തീർത്തിട്ടുവാനാ യദുപുരിയിലുദിച്ചുള്ള വൈകുണ്ഠരൂപം
നേരേ പാതാശ്ചമോരോതരമരമുരചെയ്തുകൻ വന്നടുക്ക—
ന്നേരം “ചാരത്തു ചാരസ്തീതരുചി വിതറിക്കൊണ്ടുകണ്ടിടണം മേ.”

കാമൽപ്പന്തു തീരിഞ്ഞടിച്ചു മദനാരാതിക്കുകപ്പുവതിൽ
കാമഭ്രാന്തുളവാക്കിയോരു പരദൈവത്തിൻ പദാംഭോരുഹം
സാമോദം സകലാർത്ഥസിലിയതിനായ് ചേർത്തൊർത്തു പാർ—
[തീർത്തവൻ
സാമർത്ഥ്യം “മമ സംഭവിക്കണമതിന്നുതൊഴിലതാഗ്രഹം.”

1067 വൃശ്ചികം 11, 12, 13 എന്നീ തീയതികളിലായി 'കവിസമാജം' വളരെ ഭംഗത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു. മനോരമയിലെ കവിപംക്തിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നവരും അല്ലാത്തവരുമായി അനവധി സാഹിത്യകാരന്മാർ അതിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഇത്രയധികം സഹൃദയന്മാർ ഒന്നിച്ചുകൂടിയ ഒരു സാഹിത്യസമ്മേളനം അതിനുമുമ്പു കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല. അഭിമുഖസന്ദർശനത്തിന് അവസരം സിദ്ധിക്കാത്തവരും, എന്നാൽ മനോരമയിലെ കവിപംക്തിവഴി ധാരാളം കേട്ടു പരിചയമുള്ളവരുമായ അനവധി കവികളേയും സാഹിത്യകാരന്മാരേയും നേരിട്ടു കാണുക എന്നതു് അന്നത്തെ സ്ഥിതിക്കു് എല്ലാവർക്കും ഒരു മഹോത്സവംതന്നെയായിരുന്നു. "കവിസമാജം"കൊണ്ടു് വരഗിസ്സുമാപ്പിച്ച പ്രധാനമായി ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതും ഇതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. അന്നു് അഭിമുഖസന്ദർശനം വഴി പരിചയപ്പെട്ട പലരും ആജീവനാന്തം ആത്മസുഹൃത്തുക്കളായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നു എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല.

പാരം ഭൂത്തിൽവാണം, പുതുമധുരീമ കോരിച്ചൊരിക്കുന്ന പദ്യം നേരോടനേറാൻമാ ഹൃദയവഴി വഴിപോലോതിയും പ്രീതിയോടേ ചാതശ്രീചേർന്നുവാഴും കവികളെയൊരുസംഘത്തിലായിപ്രകാരം നേരേകാണാനണഞ്ഞുള്ളൊരു നിരപമമാം പുണ്യമേ പുണ്യം—
[മോർത്താൽ.

എന്നു 'കവിസമാജയാത്രാശതക'ത്തിൽ കെ. സി. കേശവപിള്ള പ്രസ്താവിച്ചതു് പതിരില്ലാത്ത ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണു്.

കവികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു് അന്നു് പലതരം പരീക്ഷകൾ, നടത്തുകയുണ്ടായി. നാടകനിർമ്മാണം, ഘടികാവിശദി, കവിതാമാതൃക എന്നിങ്ങനെ മൂന്നിന

മായി തിരിച്ചാണ് അതു നടത്തിയത്. കവിതാചാതുര്യപരീക്ഷയ്ക്ക് ഗദ്യം, പദ്യം, സമസ്താചാരണം, ഭാഷാന്തരം എന്ന നാല് ഉപവിഭാഗങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. “ഗംഗാവതരണം കഥ” നാലങ്കത്തിലായി, നൂറിൽ കുറയാതെ പദ്യങ്ങളുൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട്, അഞ്ചുമണി ശുഭകരകൂടിയയിൽ, ഒരു നാടികാരുപത്തിൽ നിർമ്മിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു ഒന്നാമത്തെ പരീക്ഷയ്ക്കുള്ള ചോദ്യം. പരീക്ഷകന്മാരെപ്പോലും അതുഭൂതപരതന്ത്രരാക്കുമാറ് കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ പ്രസ്തുത പരീക്ഷയിൽ പ്രഥമസമ്മാനത്തിന് അർഹനായിത്തീർന്നു. സഭാചാരത്തെപ്പറ്റി സ്രദ്ധരാവുത്തത്തിൽ ഒരുമണിക്കൂർകൊണ്ട് ഇരുപതു പദ്യങ്ങൾ നിർമ്മിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു ‘ഘടികാവിശേതി’യെ സംബന്ധിച്ച വ്യവസ്ഥ. അനുവദിച്ചിരുന്ന സമയത്തിനു പതിനഞ്ചുമിനിറ്റിനു മുൻപുതന്നെ ഈ വിശേതി ഏഴ് തിത്തീർത്തത് ഒന്നാംസമ്മാനം വാങ്ങിയത് സരസതായകകവിമണിയായ കെ. സി. കേശവപിള്ളയായിരുന്നു. ചതുർമുഖമായ ‘ചാതുര്യപരീക്ഷ’യിലും കെ. സി. തന്നെയാണ് വിജയം കൈവരിച്ചത്.

ഉൾക്കാമ്പിനേറിടിന ബാധ നല്ലം
ചിരിക്കുന്നശയ്യയ്ക്കു തിരോഷമേകും
തീർക്കായ്ക്കിൽ വേഗത്തിൽ വളർന്നുകൂടും
“ഭുഷ്ണാവപും മൂട്ടയാമാണുചോലെ”

എന്ന കെ. സി. യുടെ സരസമായ സമസ്താചാരണം അന്നത്തെ ‘ചാതുര്യപരീക്ഷ’ യിൽ പെട്ട ഒന്നാണ്.

ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ, പുനശ്ശേരി നീലകണ്ഠശർമ്മ എന്നിവ

യുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന ഈ കവിസമാജയോഗത്തിൽവെച്ച് ഭാഷയുടെ ഏകരൂപത, സാഹിത്യപോഷണം, ഉത്തമഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം മുതലായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പല ആലോചനകളും നടന്നു. ഇംഗ്ലീഷുപഠിച്ച വിദ്യാർത്ഥർ മലയാളത്തിന്റെനേരെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന അവജ്ഞയേയും അസ്ഥാനത്തുപോലും ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകളുപയോഗിച്ച ഭാഷയെ ഭൂഷിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തേയും പരാമർശിച്ചു പലരും പ്രസംഗിച്ചു.

കവിസമാജം വൈക്കത്താഴ്വരയിൽ ഉടനെ നടത്തണമെന്നു തീരുമാനിച്ചതു്, പതിവായി അഴ്വരയിൽ സ്വാമിദർശനത്തിനായി വൈക്കത്തേക്കു പോകാറുണ്ടായിരുന്ന വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു. പ്രഥമയോഗത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ അദ്ധ്യക്ഷനാക്കണമെന്നായിരുന്നു വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ഉദ്ദേശം. വിവരം മുൻകൂട്ടി അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, എന്തോ കാരണവശാൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു കവിസമാജയോഗത്തിൽ സംബന്ധിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. യോഗഭാരവാഹികൾക്കു്, അന്നു് അദ്ദേഹമയച്ചതും ഒന്നരദിവസത്തെ യോഗത്തിൽ വായിച്ചതുമായ കത്താണു് താഴെ പറയുന്നതു്.

തിരുവനന്തപുരം

67 വൃശ്ചികം 9-ാംനു-

“.....എന്താണു് മാസങ്ങൾക്കുമുൻപിൽത്തന്നെ ഈ കവിസമാജത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചനയുടെയുല്പാദനമുതൽ ഞാൻ അതിൽ എത്രയും ശ്രദ്ധയോടുകൂടിയാണു് ഇരിക്കുന്നതു്. സമാജം

കൂട്ടമ്പോൾ അവിടെവന്ന് എന്നാൽ ശക്തമായവിധത്തിലൊന്നും സമാജികന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണമെന്ന് മനഃപൂർവ്വമായി ഞാൻ കരുതിയിരുന്നു. പിന്നെ നിങ്ങളിൽ പലരും എന്നെ അഗ്രാസനത്തിൽ ഇരുത്തണമെന്നു താല്പര്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ആ ബഹു മതിക്ക് പൂർണ്ണപാത്രം എനിക്കില്ലെന്നുള്ള ബോധം ഉണ്ടെങ്കിലും, കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം അതിനെ സ്വീകരിച്ചു സമുപമമായിത്തന്നെ നിങ്ങളുടെ ദാക്ഷിണ്യപ്രയോജിതമായ ഏതാഭരണപക്ഷപാതപ്രദർശനത്തിനുവേണ്ടി വന്ദനം പറയുകയും, അദ്ദേഹവുമായും ചിരദൃഷ്ടന്മാരും സഭാഭിഭാഷിതന്മാരുമായ പല യോഗ്യന്മാരേയും കണ്ടു തൽപരിചയജന്യമായ ആനന്ദത്തെ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യാമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അതിനിടയാകാത്തതിൽ എന്നേക്കാൾ അധികമായ ഇച്ഛാഭം നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകാൻ ഇടയില്ലല്ലോ.

സമുഹർത്തത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച മലയാളമനോരമയുടെ അവതരം ഭാഷാകവിതയുടെ പുനരുജ്ജീവനകാലമാണെന്നു നീക്കുകയായി പായാം. തന്നിമിത്തം ഇതുവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണകരങ്ങളായ ഫലങ്ങളിൽവെച്ച് ഈ കവിസമാജസമ്മുഖനത്തെ അത്യന്തസാരമായി വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അത്ര തപൂർവ്വമായ ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. ഒരു ദേശത്തിൽ പരിഷ്ക്കാരമുണ്ടാകുന്നത് തദ്ദേശഭാഷാമൂലമായിട്ടാണ്. അതിനാൽ ഈ സമാജത്തിന്റെ മുഖ്യാഭ്യേതങ്ങളിൽ ഒന്നായ മലയാളഭാഷാപരിഷ്ക്കാരത്തിനുള്ള ഉദ്യമത്തെ വാസ്തവത്തിൽ മറ്റേതേതും പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾക്ക് ഒരു ഉപാൽഘാതമായി വിചാരിക്കാം.

“കവിസമാജം” എന്ന സംജ്ഞയിൽ ചേർന്ന കവിശബ്ദത്തിന് “ധീരോ മനീഷി ജ്ഞഃ പ്രാജ്ഞഃ സംഖ്യാവാൻ പണ്ഡിതകവിഃ” എന്ന അഭിധാനസിലമായ അർത്ഥത്തെയാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കേണ്ടത്. എന്നാൽ, വിശിഷ്ടമായ ജ്ഞാനത്തോടു സമാനാധികരണമായ സാഹിത്യശക്തിയും കൂടിയുള്ള ഒരാളിന്റെ

കവിതാം അധികം അഭിനന്ദനീയമാണെന്നുള്ളതിനെ ആരും സമ്മതിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.....”

കവിസമാജം നടത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാനായി കൂടിയ യോഗത്തിൽ കവിതാപരീക്ഷ നടത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ എതിരഭിപ്രായക്കാരണ്ടായിരുന്നു എന്നു നമുക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടല്ലോ. യോഗനിശ്ചയം തർക്കരഹിതമായിരുന്നിട്ടും, അക്രമം തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തെത്തന്നെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. “കുറെ കവികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനുള്ള ക്രമമില്ലാത്ത ഒരു കൂത്താണിത്” എന്നു പോലും അവർ പറയാൻ മടിച്ചില്ല അല്ലെങ്കിൽ തലപ്പെക്കുമുള്ള ഒന്നുരണ്ടു വ്യക്തികളും ഇഷ്ടമുള്ളതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. “സ്വന്തത്തിൽപ്പെട്ട ചിലരെ കവികളാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പത്രാധിപർ ചെയ്യുന്ന വിദ്യയാണിത്” എന്നു പറഞ്ഞു വരുന്നിട്ടുണ്ടായിട്ടും മുഖത്തു ചെളിവാരി എറിയുന്നതിനുപോലും ചിലർ മടിച്ചില്ല. ഏതു സദഭേദത്തിലും കുറവും കുറവും കണ്ടുപിടിക്കാൻ വിരുതുള്ള ചില വിദ്വാന്മാർ എല്ലാകാലത്തും ലോകത്തിലുണ്ടായിരിക്കു പതിവാണ്. മറ്റുള്ളവരുടെ നല്ലപ്രവൃത്തികളിൽ ഭരദ്ദേഹം ആരോപിച്ചു ഭഷ്ഠപരണം നടത്തുന്നതിന് അക്രമങ്ങൾക്കു ഒട്ടും മടിയില്ല. വയസ്സു രമ്യസ്ത കവിതാപരീക്ഷയ്ക്കു എതിര്പറഞ്ഞത് സദഭേദത്തോടുകൂടിത്തന്നെയായിരുന്നു. ഭൂരിപക്ഷം തന്നിരിക്കെതിരാണ് കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം അതിനു സർവ്വാത്മനാ കീഴടങ്ങുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, അത്രത്തോളം ഹൃദയവിശാലതയില്ലാതിരുന്ന ചിലർ അതൊരു പരാജയമാണെന്നു കണക്കാക്കി പ്രചരണവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. ചില സർവ്വകലാശാലാ ബിരുദധാരികളാണ് ഇതിൽ മുൻകൈ എടുത്തു പ്രവർ

ത്തിച്ചിരുന്നത്. “കവിസമാജം” എന്ന പേരുപോലും മാറണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ അഭിപ്രായം. ഈവക സംഗതികളെല്ലാം വരഗീസ്സുമാപ്പിള കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെ അപ്പഴപ്പോൾ അറിയിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടുംകൂടിയാണ് കവിസമാജത്തിലെ കവിശബ്ദത്തിന് “അഭിധാനസിന്ധമായ അർത്ഥം” കല്പിച്ചാൽ മതിയെന്ന് വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തന്റെ കത്തിൽ പ്രത്യേകം സൂചിപ്പിച്ചത്. ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടും എതിരാളികൾ തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. കവിസമാജസമ്മേളനത്തിൽ ഇക്കാര്യം ആലോചനാവിഷയമായി. കാര്യം ഭംഗിയായി നടക്കണമെന്നല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു നിർബ്ബന്ധവുമില്ലാതിരുന്ന വരഗീസ്സുമാപ്പിളയും കൂട്ടരും ഒടുവിൽ ഈ അഭിപ്രായത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും സമ്മേളനത്തിന്റെ ഒന്നാംദിവസം ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ചേർന്ന പ്രഥമ യോഗത്തിൽവെച്ചു തന്നെ പുനഃശ്ചേരി നീലകണ്ഠശർമ്മയെക്കൊണ്ട് സമാജത്തിന്റെ പേര് ഭാഷാപോഷിണി എന്നാക്കി പ്രഖ്യാപിക്കുകയു ചെയ്തു. “കവിസമാജയാത്രാശതക”ത്തിൽ കെ. സി. കേശവപിള്ള ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഈവിധമാണ്: —

തോഷത്തോടഥ നീലകണ്ഠവിദിതൻ ശർമ്മാവു നിർമ്മായമായ
“ഭാഷാപോഷിണി”യെന്നപേരതു സഭയ്ക്കേകേണമെന്നോതീനാൻ;
ശേഷിച്ചുള്ളവർ സമ്മതിച്ചു സരസം, പിന്നെ പ്രസംഗങ്ങളും
ഭാഷാചാരപരിഷ്കൃതിക്കുതക്കമാറുണ്ടായി നിഷ്കൃതവം.

ഇങ്ങനെ, കവിസമാജം പ്രതീക്ഷയെ കവിഞ്ഞ് വിജയപത്മവസായിയായിത്തീർന്നു. കവികളെ പ്രത്യേകമായി ക്ഷണിച്ചതും കവിതാപരീക്ഷയും മറ്റും

നടത്തിയതും അസ്ഥാനത്തായിപ്പോയി എന്നുള്ള വിചാരം വരഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്ക് ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, അശ്രുതരുടെ സഹായസഹകരണകൊണ്ടാണ് സമ്മേളനം വിജയപൂർവ്വസായിയായതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് നല്ലപോലെ അറിയുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നു. സമാജസമ്മേളനം കഴിഞ്ഞു് അടുത്തു പുറപ്പെട്ട മനോരമയിലെ (21-4-1967) മുഖപ്രസംഗത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു:-

“.....ഭാഷാപരിഷ്കാരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള ഒരു സംഘത്തിൽ, പ്രായേണ പരിഷ്കൃതന്മാർ ആരു വകവെച്ചിട്ടില്ലാത്തവരായ ഭാഷാകവികളെ മാത്രം പ്രധാനമായി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുതു് യുക്തമായില്ല എന്നു ഒരഭിപ്രായം ചിലർക്കുണ്ട്. ഇതിലും ഭാഷയ്ക്കു ഭാഷാത്തെയല്ലാതെ ഒരുവിധത്തിലും ഇന്നത്തെ ചെയ്യാത്തതായ ഭൂതകവനപരീക്ഷകൾ നിശ്ചയിക്കുകയും നടത്തുകയും ചെയ്തു് അശേഷം അബദ്ധമായി എന്നും യോഗ്യന്മാരായ പലരും വിചാരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, കവിസമാജത്തിന്റെ ആദ്യം മുതൽക്കുള്ള നടപടികളെ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് ഒരു ഭരണിപ്രായത്തിനും വകയില്ല. വിശേഷിച്ചും, പരിഷ്കൃതന്മാരെന്ന സ്വയം വിചാരിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം സീലിച്ചിട്ടുള്ള നാട്ടുകാരിൽ ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചു് എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവർതന്നെ വളരെ ചുരുക്കമാണ്. യഥേഷ്ടം അനുഭവിക്കാവുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകളുള്ളപ്പോൾ എന്തിനായി ഇതിലേയ്ക്കു് ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു എന്നു് യാതൊരു സങ്കോചവുമുടതെ പറയുന്ന ബി. ഐ. ക്കാരും ഒട്ടും കുറവല്ല. അസംബന്ധമായിട്ടെങ്കിലും ഭാഷയിൽ വല്ലതും സാധിക്കണമെങ്കിൽ, കവികൾതന്നെ വേണം. ഇക്കാലത്തു് ഇവരിൽ ഇത്രയുംപേരെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു് ഒരു ദിക്കിൽ ഇങ്ങിനെ കൂട്ടണമെങ്കിൽ കവിതാപരീക്ഷയില്ലാതെ ഒരിക്കലും സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നുള്ളതും അതിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്.....”

‘താൻപിടിച്ച മയലിനു നാലുകൊമ്പ്’ എന്നുള്ള അഭിപ്രായമല്ല വരഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നതെന്നും കവികളെ പ്രത്യേകമായി ക്ഷണിച്ചതും മറ്റൊരക്കതായ കാരണത്തോടുകൂടിയാണെന്നും ഈ മുഖപ്രസംഗഭാഗത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

കവിസമാജത്തെ വിഷയീകരിച്ചു രണ്ടു കൃതികൾ ഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നുണ്ട്: 1. ചങ്ങനാശ്ശേരി രവിവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കവിസഭാരം എന്നും നാടകം. 2. കേ. സി. കേശവപിള്ളയുടെ കവിസമാജ യാത്രാശതകം. കവിസമാജത്തിലെ സദസ്യരും നടപടികളുംതന്നെയാണ് നാടകത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. സന്ദർഭംശാൽ, മറിയപ്പിള്ളിത്തമ്പുരാണെങ്കണ്ടു കവി വരഗീസ്സുമാപ്പിളയെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പറയിച്ചിരിക്കുന്നു:—

ഉന്നിച്ചിടുന്ന ഗംഭീരിമ കീമപി നിന--

ച്ചീടിഖംഭോധിതോല്ക്കം,

കുന്നൊക്കെപ്പോയൊളിക്കും ചെറുതുമിഥ കലു-

ക്കും ഭവിക്കാത്തതോർത്താൽ

മന്ദിക്കും ഗീഷ്വതിക്കും മതി മതിവിഭവം

പാർത്തുകാണുന്നനേര, -

ത്തിന്നിദ്രോഷജ്ഞമുഡാമണിയൊടു സമനായ്

പാരിലിങ്ങാരുമില്ല.

കവിസമാജത്തെ സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങളെല്ലാം ഉള്ളടക്കി എഴുതിട്ടുള്ളതാണ് ‘കവിസമാജയാത്രാശതകം.’ യാത്രയുടെ വിവരങ്ങൾ ഭാര്യയെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുന്ന രീതിയിലാണ് അതെഴുതിയിട്ടുള്ളത്. “ഏഴാംതിയ്യതിതന്നിലക്കവിസമാജത്തിന്നു ഞാനത്ര

യും കേൾവിപ്പെട്ടൊരു നാണപിള്ളയൊടുമായ് വള്ളം കരേറി"യതു മുതൽ സമാജം കഴിഞ്ഞു പരവൂർ മടങ്ങിയെത്തിയതുവരെയുള്ള സംഭവങ്ങളെല്ലാം അതിൽ ചുരുക്കി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പുന്നശ്ശേരിയിൽ നമ്പിയാകിയ മഹാനഗ്രാസനസ്ഥാനമാർ-
ന്നന്നേരത്തു ഭാഷതന്നെ പരിഷ്കാരപ്രസംഗത്തെ ഞാൻ
നന്നായിട്ടു രചിച്ചതസ്സഭയേതിൽചൊല്ലിപ്പൊന്നി-
ന്നാൻചൊല്ലി; ഉടൻ സമസ്താതുഞാൻ വായിച്ചു സുസ്സഷ്ടമായ് *

സാരോ! നീങ്ങടെ ഫാദർ പോയതിഹ ഞാൻ

കണ്ടെന്റെ നൃസ്പേക്ഷം

കീറാതേക്കുക നൈമി പാർക്കിലതുമ-

ങ്ങല്ലെങ്കിലന്റെരാട്ടമേ'

എവം ഹൃദയവചസ്സു കേരളഗിരീ

ചേർക്കുന്ന രീതിക്കേഴും

സാവദഗ്ദ്ധതാണതിങ്കൽ വിശദം

ഖണ്ഡിച്ചു ഞാൻ ചൊന്നതും.

എന്നു തുടങ്ങിയ പ്രസിദ്ധ പദ്യങ്ങൾ ഈ "കവിസമാജ യാത്രാശതക"ത്തിലുള്ളവയാണ്.

ഒന്നാംഭിവാസത്തെ സമ്മേളനത്തോടുകൂടിത്തന്നെ "കവിസമാജം" തിരോധാനംചെയ്തുവെങ്കിലും, കവിതാ പരീക്ഷകളിൽ വിജയികളായവർക്കുള്ള സമ്മാനദാനം നിർവ്വചിക്കുന്നതിനായി 1067 മേടം 15-ാംനു പരപ്പനാട്ടു രാമവർമ്മ വലിയതമ്പുരാന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ

* കവിസമാജത്തിന്റെ മൂന്നാംഭിവാസത്തെ യോഗത്തിൽ കെ. സി. ഭട്ട പ്രബന്ധം വായിച്ചിരുന്നു. "ഭാഷാപരിഷ്കാരം" എന്നുള്ളതായിരുന്നു പ്രബന്ധവിഷയം.

തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു നടത്തപ്പെട്ട പൊതുയോഗ
 ത്തോടുകൂടി മാത്രമേ സമാജകൃത്യങ്ങൾ അവസാനി
 ച്ചുള്ളൂ. സമ്മാനദാനകൃത്യം അവസാനിച്ചതിനുശേഷം
 കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ അന്ന് ദീർഘ
 മായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തയുണ്ടായി. ഒരു ഭാഷയുടെ
 അഭിവൃദ്ധി അതിലുള്ള പദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ മാത്രമല്ല
 അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും, ലോകോപകാരപ്രദങ്ങ
 ളായ വിവിധ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന
 നല്ല നല്ല ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൂടിയുണ്ടായാൽ മാത്രമേ
 ഭാഷ പരിപുഷ്ടമായി എന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയുള്ള
 വെന്നും, മലയാളഭാഷയിലെ ഗദ്യഗ്രന്ഥദാരിദ്ര്യം പ
 രിഹരിക്കുന്നതിനു പ്രസ്തുത സഭ വളരെയൊക്കെ പ്രവർ
 ത്തിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടെന്നും, മലയാളഭാഷയെ മദ്രാസ്
 സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നും നിശ്ശേഷം ബഹിഷ്കരി
 ക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ശ്രമം ഒരിക്കൽ നടക്കുകയുണ്ടായിട്ടു
 ണ്ടെന്നും, നാടനീങ്ങിയ മഹാരാജാവിന്റേയും മറ്റും
 പരിശ്രമഫലമായിട്ടാണ് അതു ഫലിക്കാതെ പോയ
 തെന്നും, ഭാഷാപരിഷ്കരണവിഷയത്തിൽ സഭയ്ക്കു
 ഗവർണ്മെന്റിന്റെ ആനുകൂല്യം തീർച്ചയായും ലഭി
 ക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നും, ഭാഷയുടെ അവ്യവസ്ഥിതിയും
 ഗ്രന്ഥദുർഭിക്ഷതയും നിമിത്തം ഒരു കാലത്തു തന്നെക്ക
 തന്നെ അതിന്റെ നേരേ അനാസ്ഥ തോന്നിയിരുന്നു
 വെന്നും, ഭാവിതലമുറയിൽപ്പെട്ട ആളുകൾക്ക് ഇത്തര
 ത്തിലുള്ള അനുഭവം ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി
 നല്ല നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന
 വിഷയത്തിൽ സഭ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കണമെ
 ന്നും ആ പ്രസംഗത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു.

തിരുവനന്തപുരത്തു് ഈ സമ്മാനദാനയോഗം നട
 ത്തുന്നതിനു മുൻകൈ എടുത്തു പ്രവർത്തിച്ചതും വര

ഗീസ്സമാപ്പിളയല്ലാതെ മററാരുമില്ല. കോട്ടയത്തെ സമ്മേളനത്തിൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനും സംബന്ധിക്കാൻ സാധിക്കാതെ പോയതുകൊണ്ടുള്ള കുറവു പരിഹരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും കൂടിയാണ് സമ്മാനദാനത്തിനായി മാത്രം ഇങ്ങനെ ഒരു യോഗം നടത്തപ്പെട്ടതെന്നും, തൃശ്ശിവപേരൂർവെച്ചു ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ ദ്വിതീയസമ്മേളനം നടക്കുന്നതിനു പന്ത്രണ്ടു ദിവസം മാത്രമുള്ള അവസരത്തിലാണ് ഇങ്ങനെ ഒരു പ്രത്യേക യോഗം കൊണ്ടാടപ്പെട്ടതെന്നും, വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെ ഭാഷാപോഷിണിസഭയുമായി ദൃഢമായി ബന്ധിപ്പിക്കാൻ ഈ യോഗമാണ് കാരണമായിത്തീർന്നതെന്നുമുള്ള പരമാർത്ഥംകൂടി മനസ്സിലാക്കിയാൽ മാത്രമേ ആ ഭാഷാഭിമാനിയുടെ നയചതുരത മുഴുവൻ നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

ഭാഷാപോഷിണി

കവിസമാജം ഭാഷാപോഷിണിയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ട കഥ നമുക്കു മനസ്സിലായല്ലോ. സഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായി വലിയകോയിത്തമ്പുരാനേയും, കാർയ്യദർശിയായി വരഗീസ്സമാപ്പിളയേയുമാണ് യോഗം ഐക്യകണ്ഠേന തിരഞ്ഞെടുത്തത്. കോട്ടയത്തുവെച്ചു നടന്ന കവിസമാജം ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ പ്രഥമയോഗമായി കണക്കാക്കണമെന്നുള്ള ധാരണയിലാണ് പിന്നീട് കാർയ്യങ്ങൾ മുന്നോട്ടുപോയത്. സഭയുടെ രണ്ടാമത്തെ യോഗം തൃശ്ശിവപേരൂർവെച്ചു നടത്തണമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാനും വെണ്മണി മഹാൻനമ്പൂതിരിപ്പാടുംകൂടി ക്ഷണിച്ചതനുസരിച്ചാണ് ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചത്. പിന്നീട് ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതിനു തൃശ്ശിവപേരൂർവെച്ചു കൂടിയ

യോഗത്തിൽ ജഡ്ജി നാരായണമാരാർ, ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാർ, സി. പി. അച്യുതമേനോൻ മുതലായവർ പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്.

1067 മേടം 28, 29, 30 എന്നീ മൂന്നു ദിവസങ്ങളിലായിട്ടാണ് ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ രണ്ടാം യോഗം നടന്നത്. കൈക്കുളങ്ങര രാമവാര്യർ അക്കൊല്ലത്തെ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളായിരുന്നു. അക്കൊല്ലവും കവിതാപരീക്ഷയും മറ്റും മുൻകൊല്ലത്തെപ്പോലെ തന്നെ നടത്തപ്പെടുകയുണ്ടായി. നിയമാവലി അംഗീകരിച്ചതും, സഭവകയായി നാലു മാസത്തിൽ ഒരിക്കൽവീതം, “ഭാഷാപോഷിണി” എന്ന പേരിൽ ഒരു പത്രഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്ന തീരുമാനിച്ചതും, കൊല്ലത്തിൽ രണ്ടു രൂപ വരിസംഖ്യ അടച്ചു സഭയിൽ അംഗങ്ങളായി ചേരുന്നവർക്കു പ്രസ്തുത പത്രഗ്രന്ഥം സൗജന്യമായി കൊടുക്കണമെന്ന നിശ്ചയിച്ചതും, ഈ യോഗത്തിൽവെച്ചായിരുന്നു. അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തേയ്ക്കും കാര്യദർശിസ്ഥാനത്തേയ്ക്കും പഴയ ആളുകളെത്തന്നെയാണ് വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുത്തത്. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾക്കു സമ്മാനം കൊടുക്കുന്നതിനായി ആണ്ടിൽ 500 ക. സഭയിൽനിന്നും ചെലവു ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും തീരുമാനിച്ചു.

മുൻകൂട്ടി തൃശ്ശിവപേരൂർ ചെന്ന താമസിച്ച് സമ്മേളനം ഭംഗിയായി നടത്തുന്നതിനുവേണ്ടി വരഗീസ്സമാപ്പിച്ച അത്യാലാപനം ചെയ്തിരുന്നു. ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ, ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ, കൃഷ്ണൻ എമ്പ്രാന്തിരി, സി. പി. അച്യുതമേനോൻ മുതലായ അനേകം സഹോദയന്മാരുമായി പരിചയപ്പെടുന്നതിനും പഴയ പരിചയം പുതുക്കി ദൃഢപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഇ

തൊക്ക കാരണമായിത്തീർന്നു. മനോരമവഴിയായി അങ്കുരിച്ചതും കവിസമാജപാരാ തഴച്ചുവളർന്നതുമായ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ കീർത്തിവല്ലരി ഭാഷാപോഷിണിസഭയിൽക്കൂടി പുത്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അസൂയാലുക്കൾക്ക് സഹിക്കുവഹിയാതായി. നിരൂപണായുധവും കൈയിലേന്തി അവർ വീണ്ടും രംഗപ്രവേശംചെയ്തു. അവസരം ഒന്നും കിട്ടുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു വസരം സൃഷ്ടിച്ച് അവർ ഭാഷാപോഷിണിയേയും വരഗീസ്സുമാപ്പിളയേയും കുറപ്പെടുത്താൻ ശ്രമംതുടങ്ങി. സ്വന്തം സമുദായത്തിൽപെട്ട ചിലരെ പൊക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് വരഗീസ്സുമാപ്പിള ഭാഷാപോഷിണിസഭയും മാസികയും നടത്തുന്നതെന്ന് നാടുമുഴുവൻ പറഞ്ഞുനടക്കുന്നതിനുപോലും ചിലർ മടിച്ചില്ല. അന്നു മദ്രാസിൽ ബി. എ-യ്ക്കു ചർച്ചിച്ചിരുന്ന ചില വിരുതന്മാരും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ചേർന്നു. പത്രാധിപർ വളരെയൊക്കെ ക്ഷമിച്ചുനോക്കി. എന്നിട്ടും അസൂയാലുക്കൾ അടങ്ങുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ പ്രത്യേകം പ്രയോഗിക്കാൻതന്നെ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. ആയിടയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിന് എന്തോ കാരണവശാൽ മദ്രാസിലേയ്ക്കു പോകേണ്ടതായിവന്നു. അവിടത്തെ ഭാഷാഭിമാനികളായ ഏതാനും കേരളീയർ അദ്ദേഹത്തെ സൽക്കരിച്ചു ബഹുമാനിക്കുന്നതിനായി ഒരു യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടുകയും, യോഗത്തിൽ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ നിർബന്ധിക്കുകയുംചെയ്തു. “ഭാഷാപോഷിണിസഭ” എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി സാമാന്യം ദീർഘമായി അന്ന് അദ്ദേഹം ഉപന്യസിക്കുകയുണ്ടായി. അതിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. മനോരമ, കവിസമാജം എന്നിവയുടെ ഉത്ഭവത്തെയും, ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ ദ്വിതീയയോ

ഗത്തേയും, കോഴിക്കോട്ടുവെച്ച് അടുത്ത നടത്താൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന തൃതീയ യോഗത്തേയുംപറ്റി വിവരിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ തുടർന്നു:—

“കവിസമാജം എന്ന് ആദ്യം സംഗതിവശാൽ ഉണ്ടായ പേരുതന്നെ, ഉണ്ടാകാനിരിക്കുന്ന സഭയ്ക്കും സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്നു വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ചു കത്തിൽ യുക്തിപൂർവ്വം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നിട്ടും ഭാഷാപോഷിണി എന്നാണ് നാമകരണം ചെയ്യേണ്ടതെന്നത്രെ അന്നു കൂടിയ സാമാജികന്മാർ നിശ്ചയിച്ചത്. കുറാം പറയാനായി മാത്രം കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചിലർക്ക് ഇതൊരു കാരണമായിത്തീരുന്നതെന്നുതന്നെ വിചാരിച്ചായിരിക്കാം അവർ അങ്ങനെ ചെയ്തത്. എങ്കിലും, ഇപ്പോഴും കവികളോടുള്ള കുറിയായ ഭേദം നിമിത്തം സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള അപഖ്യാതി ചില ദിക്കുകളിൽ അശേഷം നീങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നു കേൾക്കുന്നതിൽ വളരെ മനസ്സാലമുണ്ട്.

കവികളിൽനിന്നോ അവരുടെ അനുക്രമികളിൽനിന്നോ ആണ് ഇങ്ങിനെ ഒരു സഭ ഉണ്ടാകണമെന്നുള്ള ആലോചന ആദ്യം ഉണ്ടായതെന്നുള്ള ഒന്നല്ലാതെ ഇങ്ങിനെ ഒരപചാരത്തിനു യാതൊരു കാരണവുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇത് തങ്ങുതന്നെ തുടങ്ങാത്ത കാര്യങ്ങളൊന്നും ശരിയായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ള പൂർവ്വ നിശ്ചയജന്യമായ ഒരു ദുരഭിപ്രായമാണെങ്കിൽ അതിനെ തീർക്കാൻ എത്ര പ്രസംഗിച്ചാലും കഴിയുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല. കവികൾക്ക് മറ്റുള്ളവരെ ഉൾപ്പെടുത്താതെ ഈ സഭ ഏർപ്പെടുത്തണമെന്ന വിചാരംപോലും ഉണ്ടായിരിക്കുകയോ, അവർ സ്വയമായി വല്ലതും പ്രവർത്തിക്കുകയോ ഇതിൽ അശേഷം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നുള്ളത്, ഒന്നാമത്തെ യോഗത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ട് സഭയ്ക്കു ഒന്നാം ലക്കം പുസ്തകത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് മനസ്സിലാക്കി വായിക്കുന്ന നിഷ്പക്ഷപാതികളായിട്ടുള്ളവർക്കെല്ലാം നല്ലവണ്ണം

ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതുമാണ്. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയെക്കുറിച്ച് ന്യായമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പക്ഷപാതത്താൽ ദാരിദ്ര്യംപിടിച്ച മലയാളത്തേയും, അന്യാശ്രയത്തിനു മാർഗ്ഗമില്ലായ്മയാൽ അതേ ശരണമെന്നുവെച്ചു നടക്കുന്ന ആളുകളേയും, ഇടവീടാതെ ശകാരിക്കുന്ന വരേപ്പോലും നിർഭയമായും താഴ്മയായും സഭാപ്രവർത്തകന്മാർ ക്ഷണിക്കാതിരുന്നില്ല. രണ്ടാമതായി തൃശ്ശിവപേരൂർ നടന്ന യോഗത്തിൽവെച്ചാണ് സഭയ്ക്ക് ഒരു നിർവ്വാഹകസംഘത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും പ്രയോജനകരങ്ങളായ പല നിശ്ചയങ്ങളും ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഈ സംഘത്തിൽ സാമാജികന്മാരായി നിയമിക്കപ്പെട്ടവരിൽ യോഗത്തിൽ ഛാജരുണ്ടായിരുന്നവരെ ഒഴിച്ചുള്ളവർക്ക് വിവരത്തിനു സഭാദ്ധ്യക്ഷനവർകൾ അയച്ച എഴുത്തുകൾക്കു നിഷേധരൂപത്തിലെങ്കിലും ഒരു മറുപടി അയച്ചിട്ടില്ലാത്തവരായി യോഗ്യന്മാരും പ്രസിദ്ധന്മാരും മന്ത്രിയേയും സാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കാരം മുതലായ ഏതു വിഷയത്തേയുംകുറിച്ച് എത്രയോ ദീർഘമായും സരസമായും പ്രസംഗിക്കാനും എഴുതാനും കഴിയുന്നവരുമായ കേരളീയ മഹാജനങ്ങളിൽ പലരുമുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം ലജ്ജകൊണ്ടു് ഇപ്പോഴും ഒരു ഗ്രന്ഥവർത്തമാനമായിട്ടാണ് പ്രവർത്തകന്മാർ വെച്ചിട്ടുള്ളതു്. കുറുപറയാൻ ഒരുക്കുട്ടരും, അതിനു വിഷയമായിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തിചെയ്യാൻ മറ്റൊരുക്കുട്ടരും എന്നുള്ള പതിവു് ഈവക കാര്യങ്ങളിലും അനുഭവമായി വന്നതു് വളരെ വ്യസനിക്കത്തക്കതുതന്നെ. പ്രസംഗം പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ആളുകൾ പ്രായേണ പ്രവൃത്തിയിൽ പിന്നോക്കമായിട്ടേ ഇവിടങ്ങളിൽ കാണാറുള്ളൂ എന്നുള്ളതു് അറിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടു് സഭയുടെ ഭാരവാഹികൾക്കു് ഇക്കാര്യത്തിൽ വലിയ ഇച്ഛാഭംഗമുണ്ടായില്ല. തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയിൽ എത്തിയതുപോലെയുള്ള മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടിയാണെങ്കിലും, പ്രശംസനീയമായിട്ടുള്ള ഒരു ഉദ്ദേശത്തെ സാധിക്കുന്നതിലേക്കാണ് തങ്ങളുടെ പ്രയത്നമെന്നു് അവർക്കു നിശ്ചയമുള്ളതിനാൽ, ഉത്സാഹത്തിൽ സ്ഥിരമായിരുന്നാൽ കാലക്രമേണ

തങ്ങൾക്കു സഹകരണത്തിന് എളുപ്പം ഉണ്ടാകാതെയിരിക്കുകയല്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസവും ആശ്വാസവും പ്രവർത്തകന്മാർക്കുണ്ടു്.....

കവികൾക്കു സമാജമോ, സമാജത്തിനു കവികളോ, കൂടുതൽ ഗുണകരമായി പ്രവർത്തിച്ചതെന്നു സൂക്ഷ്മമായി പറഞ്ഞുകൂടാത്ത വിധത്തിൽ മലയാളത്തിൽ പൊതുവേ അടുത്തകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ഭാഷാപരിഷ്കാരഭ്രമത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാപോഷിണിസഭയെ ആളുകളുടെ അവസ്ഥാഭേദമോ, മതഭേദമോ, ജാതിഭേദമോ കൊണ്ടുള്ള മത്സരബുദ്ധിയും സൗന്ദര്യത്തിരക്കും കൂടാതെ എല്ലാ കേരളീയരും ഒരുപോലെ രക്ഷിച്ചു നിലനിർത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നപക്ഷം, അതു നമുക്കും നമ്മുടെ സന്തതികൾക്കും സംബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണു്.....

ഈ സഭയുടെ ആരംഭം, ഒരു കഥയുമില്ലാത്തവണ്ണം വിചാരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ഭാഷാകവികളുടെ ഒരു സമ്മേളനം മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു് ചിലർക്കു് ഒരാക്ഷേപമുള്ള വിവരം സഭയുടെ ഭാരവാഹികൾ അറിയാതിരിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ ആക്ഷേപിച്ചുനടക്കുന്ന കൂട്ടർ സ്വയമായി ഒരു സഭ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതുവരെ, ഗൗരവമേറിയ സഭോദ്ദേശങ്ങളുടെ സിദ്ധിക്കു് കാലവിളംബനം അനുവദിക്കുന്നതിന്നേക്കാൾ ഭേദം, ആദ്യമുണ്ടായ സന്ദർഭത്തെത്തന്നെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്.....

ഈ പ്രസംഗത്തിലെ ഭാഷയും സ്വരവും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ, അപവാദവും ആക്ഷേപവും കേട്ടു് അതിരറ്റ വേദനയനുഭവിച്ചു നിഷ്കളങ്കമായ ഒരു ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽനിന്നാണു് ഇതിലെ ഓരോ വാക്കും പുറപ്പെട്ടതെന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. ഇങ്ങനെ നിരൂപിക്കാൻവേണ്ടി മാത്രം ജീവിക്കുന്ന ഒരുക്കൂട്ടം അസൂയാലുക്കളുടെ അപവാദപ്രവസായത്തിന്നു ലക്ഷ്യമായിത്തീരുകയും, 'ഉരുളയുഴുപ്പേ'

രി' എന്നുപോലെ ചുട്ട മരപടിപറയുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽപോലും ഇച്ഛാഭംഗംകൊണ്ടു നിരാശനോ നിരുത്സാഹനോ ആകാതെ വരഗീസ്സു മാപ്പിള സഭയുടെ പുരോഗമനത്തിനുകുന്ന ബഹുമുഖ ശ്രമങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുകയാണ് ചെയ്തത്. ഇതുതന്നെ യല്ലേ സാക്ഷാൽ കർമ്മധീരത്വം!

കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചു നടക്കേണ്ട മൂന്നാംസമ്മേളനത്തിന്റെ തീയതി അടുത്തുതുടങ്ങി. അപവാദവ്യവസായികൾ തങ്ങളുടെ ജോലിയിൽനിന്ന് അപ്പോഴും വിരമിച്ചിരുന്നില്ല. ഈ ഘട്ടത്തിൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ പാളയത്തിൽത്തന്നെ പടതുടങ്ങാനുള്ള ചില ലക്ഷണങ്ങളും കണ്ടുതുടങ്ങി. കെ. സി. കേശവപിള്ളയുടെ "ഭാഷാനാരായണീയ"മാണ് ഇതിനു കാരണമായിത്തീർന്നത്. സഭയുടെ നിയമമനുസരിച്ച് സമ്മാനത്തിനുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പരിശോധനയ്ക്കായി "ഭാഷാനാരായണീയ"വും കിട്ടിയിരുന്നു. പി. സി. മാനവിക്രമഏട്ടൻതമ്പുരാൻ, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ, വയസ്സരമുസ്സ്, ജി. കൊച്ചുകുഞ്ഞുമേനോൻ എന്നീ അഞ്ചുപേരുൾപ്പെട്ട ഒരു ഉപസമിതിയുടെ പരിശോധനയ്ക്ക് ആ കൃതി വിധേയമായി. ചില ചില്ലാ കുറ്റങ്ങളൊക്കെ അങ്ങമിങ്ങും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും പുസ്തകം ആകുപ്പാടെ നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നും, സഭയുടെ സമ്മാനത്തെ അർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, ആദ്യത്തെ നാലുപേർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു; കവിയുടെ പേർ പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടെന്നും, സഭയുടെ മുഖ്യാഭ്യേതങ്ങൾക്ക് അനുരൂപമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും, അതിനാൽ ഒരുവിധത്തിലും സമ്മാനാർഹമല്ലെന്നും, അഞ്ചാമനും അഭിപ്രായമെഴുതി. ഉപസമിതിയുടെ റിപ്പോർട്ടിന്മേൽ അവസാനത്തിരുമാനം കല്പി

ക്കാനുള്ള അധികാരം അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നു. എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച പ്രവർത്തിച്ചുവന്നതും അതുപോലെയായിരുന്നു. അതനുസരിച്ച് ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായത്തെ ആദരിച്ച്, പുസ്തകം സമ്മാനാർഹമാണെന്നും, നാലുപേരും ഓരോ സംഖ്യ സമ്മാനമായി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഒരു മദ്ധ്യസംഖ്യയായ നാല്പതു രൂപാ പരിഭാഷകൻ സമ്മാനം കൊടുക്കാവുന്നതാണെന്നും വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ വിധികല്പിച്ചു.

കൊച്ചുക്കുഞ്ഞുമേനോൻ അതു സമ്മതമായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ബഹളംകൂട്ടിത്തുടങ്ങി. അഞ്ചിൽ നാലുപേരും ഒരുപോലെ യോജിക്കുന്ന ഒരു കാര്യത്തിൽ ഒരാൾ ഒറ്റയ്ക്ക് വിരോധിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു പലരും പറഞ്ഞുമോക്കി; ഫലമുണ്ടായില്ല. സഭാദ്ധ്യക്ഷനായ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെപ്പറ്റി പരസ്യമായി ആക്ഷേപിക്കാൻ അല്പംവൈമനസ്യംതോന്നിയ മേനോൻ, സഭയുടെ കാര്യദർശിയെ കുറപ്പെടുത്തി. എല്ലാ കുറവും കാര്യദർശിയുടെ തലയിലായി. സഭയുടെ ഗുണകാംക്ഷികൾ വല്ലാതെ സങ്കടപ്പെട്ടു. പലരും ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഗുണഭോഷരൂപത്തിൽ ലേഖനങ്ങളെഴുതി. അക്രൂതത്തിൽ സി ഡി. ഡേവിഡ് 1069 ചിങ്ങം ലക്കം 'ഭാഷാപോഷിണി'യിലെഴുതിയ ഒരുലേഖനത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങളാണ് അടിയിൽ ചേർക്കുന്നത്: -

“.....സഭാസംബന്ധമായ കാര്യാദികൾ നടത്തുന്നവരും മനുഷ്യാകകൊണ്ട് ഒരിക്കലും തെറ്റിപ്പോകയില്ലെന്ന വിചാരിക്കാൻ യാതൊരു ന്യായവും ഇല്ലാതിരിക്കയാൽ, കാര്യാദികൾ നടത്തുന്നതിൽ വല്ല തെറ്റാ മറ്റോ വന്നുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെയും, പരസ്യമായി കൊട്ടിഃഘോഷിപ്പാൻ പാടുള്ളുന്നതിനു പകരം, സിക്രട്ടറിയെ അറിയിക്കുകയും, സിക്രട്ടറിയുടെ സമാധാ

നം തൃപ്തികരമല്ലെന്നു കാണുന്നപക്ഷം മേലാൽ അങ്ങനെ വരാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന് സ്റ്റേഫപൂർവും എഴുതി അറിയിക്കയും ചെയ്യേണ്ട ചുമതലയാണ് സഭയെ മനപ്പൂർവ്വം സ്റ്റേഫിപ്പിക്കുന്നവർക്കുള്ളത്. മഞ്ഞപ്പിത്തമെന്ന രോഗം ബാധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവന്റെ കാഴ്ചയ്ക്കു സകലതും മഞ്ഞനിറത്തോടുകൂടിയതായിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ, കുററുപറയണമെന്ന ഒരൊറ്റ വിചാരത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്നവർക്ക് എത്ര നല്ല കാര്യത്തിലും വല്ല കുറവും പറയാനങ്ങായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വിഷമയവസ്ഥകളെ അക്കൂട്ടർ കടലാസ്സിൽ ഹർട്ടിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമേ വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ കുററുപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ മനസ്സിനു സുഖമുണ്ടാവുകയില്ലെന്നുള്ള അവസ്ഥയിലായിട്ടുള്ളവർ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവർ കാർക്കേണ്ടത്, യോഗ്യമായവിധത്തിൽ കാര്യം നടത്തുന്നവരെല്ലാതെ കുററുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു നടക്കുന്നവരെ ആരും മാനിക്കയില്ലെന്നാകുന്നു. നമ്മുടെ എല്ലാവരുടേയും മാതൃഭാഷയായ മലയാളത്തിന്റെ പരിഷ്കരണത്തിനുവേണ്ടി അക്ഷിണമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളുകളെ കുറപ്പെടുത്തുന്നതിനും ചിലരുണ്ടായല്ലോ എന്നോർക്കുമ്പോഴൊക്കെ “ക്ഷീരമുള്ളൊരകിടിൻ ചുവട്ടിലും ചോരതന്നെ കൊതുകിന്നു കെഴുതുക” എന്ന ഗ്ലോകാർദ്ധമാണ് എന്റെ കാർമ്മയിൽ വരുന്നത്.”

ഇരുവക ഗുണഭോഷങ്ങളെക്കൊണ്ടൊന്നും മേനോന്റെ ശാപത്തിന് ഒരു കുറവുമുണ്ടായില്ല. കോഴിക്കോട്ടുവെച്ച് സഭയുടെ മൂന്നാമത്തെ യോഗം നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കെ ഭാഷാനാരായണിയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വാദമുഖങ്ങളെ ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അദ്ധ്യക്ഷന്റെ പേർക്ക് ഒരു രജിസ്റ്റർ നോട്ടീസ്സയച്ചു. പി. സി. മാനവിക്രമഹൃദയൻതമ്പുരാന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ യോഗം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയമായിരുന്നു അത്.

അദ്ധ്യക്ഷൻ ആ കത്തു യോഗത്തിൽ ചായിച്ചില്ല. കത്തു യോഗത്തിൽ വായിക്കണമെന്നും വേണ്ടെന്നും ബഹു മായി. രണ്ടു കക്ഷിയിലും ആളുകൾ ചേർന്നു. സി. കുഞ്ഞുരാമമേനോൻ ബി. ഏ - യും കൂട്ടരും കത്തു പരസ്യ മായി വായിക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചു. യോഗത്തിൽ 'കശപിശ' തുടങ്ങി. അദ്ധ്യക്ഷൻ കഴുപ്പത്തിലായി. അന്ന് ഹജൂർ ശിരസ്സുദാരായിരുന്ന ജി. ടി. വരഗീസ്സ് മാദ്ധ്യസ്ഥം പറഞ്ഞു. സഭയ്ക്കുവേണ്ടി സർവ്വാത്മനാ പ്രയത്നിക്കുന്ന അദ്ധ്യക്ഷന്റെ—കേരള വർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ—വിധി എല്ലാവരും ബഹുമാനപൂർവ്വം അംഗീകരിക്കണമെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. അദ്ധ്യക്ഷൻ ഈ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചു സംസാരിച്ചു. കരിമ്പറ കൃഷ്ണമേനോനും ഈ അഭിപ്രായത്തെ പിൻതാങ്ങി. ഒടുവിൽ കൊച്ചുകുഞ്ഞുമേനോന്റെ രജിസ്റ്റർ കത്തു യോഗത്തിൽ വായിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു തീരുമാനിച്ചു.

ഈ കഥ ഇവിടെ ഇത്രയും വിസ്തരിച്ചത് ഏതെല്ലാംതരത്തിലുള്ള പ്രതികൂലശക്തികളുടെ ഇടയിൽ കിടന്നു ഞെരുങ്ങിക്കൊണ്ടാണ് വരഗീസ്സ് മാപ്പിള തന്റെ കാര്യദർശിസ്ഥാനം തുടർന്നുകൊണ്ടു പോയതെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്. ഇന്നു ചിലർ കരുതുന്നതുപോലെ തീർച്ചയായും ആ സ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു പൂമെത്തയല്ലായിരുന്നു; കണ്ടകാകീർണ്ണമായ ഒരു ഹൃദിപ്പാതയിൽക്കൂടി ക്ലേശസഹിഷ്ണുതയോടെ അന്നു പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിനു സഹൃദയലോകത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചത്. മലയാളമനോരമ ഇക്കാഴ്ചയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ വളരെ പ്രയോജനീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാപോഷിണി മാസിക ചെയ്തിട്ടുള്ള സഹായവും കുറ

ചൊന്നമല്ല. കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചു നടന്ന സമ്മേളനം കഴിഞ്ഞു് അടുത്തു പുറപ്പെട്ട ഭാഷാപോഷിണിയിൽ പത്രാധിപർ ഇങ്ങനെ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു:—

“പുത്തനായിത്തുടങ്ങുന്ന ഏതു കാര്യത്തിന്നും അതിന്റെ നൂതനതപംകൊണ്ടുമാത്രം വിരോധികൾ ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിന്നു ഭാഷാപോഷിണിസഭതന്നെ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. ഈ സഭ 1067-ാ മാണ്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ കോട്ടയത്തു കൂടിയ കവിസമാജത്തിൽ ചെച്ചു് ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതാണെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഈ സമാജത്തിന്റെ പേരിന്നനുരൂപമായി പല കവികളും ഇതിൽ കൂടുകയും ചില കവിതാപരീക്ഷകളും മറ്റും നടക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മുഖ്യമായുണ്ടായതു് മലയാളഭാഷയുടെ പരിഷ്ക്കാരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു് അപ്പോൾ ഹാജരായിരുന്ന യോഗ്യന്മാരുടെ ആലോചനയിൽ എത്തിയ രൂപത്തിൽ ഒരു സഭ ഏർപ്പെടുത്തുകയും അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ട പല കാര്യങ്ങളും തീരുമാനിക്കുകയായിരുന്നു.....ഇതൊക്കെയും അന്നുതന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള നടപടിവിവരങ്ങളിൽ, ഉറങ്ങിക്കൊണ്ടു വായിക്കുന്നവർക്കും കാർമ്മയുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം വീസ്തരിച്ചുപറഞ്ഞിരുന്നിട്ടും, ആരംഭകാലംമുതൽ, ഭാഷാപോഷിണിസഭ ഒരു കൂട്ടം കഥയില്ലാത്ത ആളുകളെക്കൊണ്ടു കവിത ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടും തിരുവിതാംകോട്ടു കാരായ ചിലർക്കു് അവരുടെ എന്തോ സ്വകാര്യം നടത്താനുള്ളതാണെന്ന ഒരു പ്രിയായം എങ്ങനെയോ അങ്ങുമിങ്ങും ചില യോഗ്യന്മാരുടെ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടിയിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നുണ്ടു്..... യോഗ്യന്മാരായ അനേകം ആളുകൾ ഒരുഭാഗത്തുചേർന്നു് ഏകഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിച്ചാലും, അതൊന്നും വകവെക്കൂതെ അതിന്നേക്കാളൊക്കെ സ്വീകാര്യവും അപ്രമാദവുമായ അഭിപ്രായം തന്റെതാണെന്നു പറയാൻപോലും മടിച്ചില്ലാത്ത ചിലർ സഭയെ കുറും പറയാൻ കച്ചകെട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടുകാണുന്നതിൽ അത്ഭുതത്തിനവകാശമില്ല.....”

1069 തുലാം 25, 26, 27 എന്നീ തീയതികളിലായിട്ടാണ് കോഴിക്കോട്ടുവെച്ച ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ മൂന്നാം സമ്മേളനം കൊണ്ടാടപ്പെട്ടത്. ഒന്നാം ദിവസം സാമൂതിരിക്കോവിലകത്തെ എടത്താപ്പാടുതമ്പുരാനും, രണ്ടാം മൂന്നാം ദിവസങ്ങളിൽ പി. സി. മാനവിക്രമഘട്ടൻ തമ്പുരാനുമായിരുന്നു അദ്ധ്യക്ഷന്മാർ. ഒന്നാംദിവസം മാനവിക്രമഘട്ടൻതമ്പുരാൻ സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരു പ്രസംഗംചെയ്തും കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ അതു മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാന്റെ ഒരു പ്രസംഗവും അന്നുണ്ടായിരുന്നു. പാഠശാലകളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന മലയാളപാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ നൂതനതകളെപ്പറ്റി സംസ്കൃതപണ്ഡിതർ വെങ്കിടേശ്വരശാസ്ത്രിയും, 'വർണ്ണവിനയാസക്രമ'ത്തെപ്പറ്റി കരിമ്പാറ കൃഷ്ണമേനോനും, ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ച മലയാളികൾക്കു് നല്ല മലയാളത്തിൽ എഴുതാനും സംസാരിക്കാനും നേരിടുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളെപ്പറ്റി കണ്ണമ്പ്ര രാമനുണ്ണിനായരും ഓരോ പ്രസംഗംചെയ്തും അന്നുതന്നെയായിരുന്നു.

കോടതിഭാഷയെപ്പറ്റി പുനശ്ശേരിനമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മയും, 'വടക്കേ മലയാളത്തിലെ ഭാഷാപരിഷ്കാരസ്ഥിതി'യെപ്പറ്റി കെ.സി. നാരായണൻനമ്പ്യാരും ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളായിരുന്നു രണ്ടാംദിവസത്തെ നടപടികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്നവ. കൊച്ചുകുഞ്ഞുമേനോൻ ഭാഷാനാരായണിയത്തെ സംബന്ധിച്ചു കുത്തിപ്പൊക്കിയ വാദത്തെപ്പറ്റി ബഹളം നടന്നതും അന്നുതന്നെയായിരുന്നു. രാവിലെ, കൊല്ലത്തോരം പതിവുള്ളതുപോലെ, കവിതാപരീക്ഷകളും നടത്തുകയുണ്ടായി.

മൂന്നാംഭിവാസത്തെ യോഗത്തിൽ സമ്മാനദാനവും ചില ഉപസമിതികളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുമായിരുന്നു പ്രധാന വിഷയങ്ങൾ. ചരിത്രം, ഭൗതികശാസ്ത്രം, സംസ്കൃതത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള പ്രാചീന ശാസ്ത്രങ്ങൾ, ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ, പദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ, വ്യാകരണം, നിഘണ്ടു, ചാക്രമപുസ്തകങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ എട്ടുതരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനായി എട്ടു സമിതികളും ഓരോ സമിതിയിലും യഥാക്രമം 18, 22, 15, 25, 20, 10, 7, 6 എന്നിത്രയും അംഗങ്ങളേയും തിരഞ്ഞെടുത്തു.

ഇങ്ങനെ ഉപസമിതികൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും പേരും പെരുമയുമുള്ള ധാരാളംപേരെ അവയിൽ അംഗങ്ങളായി നിയമിക്കുകയും അതിനെപ്പറ്റി നീണ്ട നീണ്ട പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തുവെങ്കിലും, അതോടുകൂടി കാര്യമെല്ലാം അവസാനിച്ചതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. കുററംപറയാനും പ്രസംഗിക്കാനുമല്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധത അന്നും ആളുകളിൽ വളരെ കുറവായിരുന്നു. ചിരപരിചയത്തിൽനിന്നു വരുന്ന സമാജികർ ഈ നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നുവെങ്കിലും, യോഗത്തിൽ അതു തുറന്നു പറഞ്ഞാൽ കുറെ ശത്രുക്കളെക്കൂടി സമ്പാദിക്കാമെന്നല്ലാതെ വേറെ യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ട് സമിതികൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിലും മറ്റും വെറും ഒരു ഭക്തിസാക്ഷിയുടെ നിലയിൽ വർത്തിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. 1066-ൽ കുമാരസംഭവത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ഏഴു സർഗ്ഗങ്ങൾ തർജ്ജമ ചെയ്യിക്കുന്നതിനായി നടത്തിയ ഒരു ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ട കഥ അദ്ദേഹം മറന്നിരുന്നില്ല. കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ, നടുവ

ത്തച്ഛൻനമ്പൂതിരി, മാനവിക്രമഏട്ടൻതമ്പുരാൻ, റെ
വങ്കരരാജ, കണ്ടൂർ, ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയർ, കുഞ്ഞി
ക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ എന്നിവരെയാണ് യഥാക്രമം ഓരോ
സർഗ്ഗത്തിന്റേയും തർജ്ജമക്കാരായി നിശ്ചയിച്ചിര
ുന്നത്. ഓരോ സർഗ്ഗവും ഇന്നയിന്ന വൃത്തത്തിൽ
തർജ്ജമ ചെയ്യണമെന്നുപോലും നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു.
മനോരമയിൽ ഈ സംരംഭത്തിന്റെ ആവശ്യകതയേ
യും ഒരുചിത്രത്തേയുംപറ്റി ഒരു മുഖപ്രസംഗവും എഴു
തിയിരുന്നു. പക്ഷേ, നടുവത്തച്ഛൻനമ്പൂതിരിയും,
റെവങ്കര രാജാവും ഓരോ സർഗ്ഗം തർജ്ജമ ചെയ്തതല്ലാ
തെ മറ്റുള്ളവരിലാരുമെന്നെ ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കുകയേ
ണ്ടായില്ല. * ഈ അനുഭവം മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞുകിട
ന്നിരുന്നതുകൊണ്ട് പുതിയ പ്രമേയമനുസരിച്ചു ജോലി
എത്രത്തോളം നടക്കുമെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ വറഗീസ്സു
മാപ്പിളയ്ക്കു വലിയ സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. കോഴി
ക്കോട്ടച്ചെത്തുന്ന അദ്ദേഹം ഈ സംഗതി ചിലരോടു
തൂറുന്നു പറയുകയുണ്ടായെ.

പ്രവർത്തിക്കാൻ അധികമാരും ഒരുക്കമില്ലായിര
ന്നുവെങ്കിലും, പ്രവർത്തകസമിതിയിലും മറ്റും സ്ഥാനം
കിട്ടുന്നതിൽ എല്ലാവർക്കും വലിയ താല്പര്യമുണ്ടായിര
ന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, അങ്ങനെയുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾക്കു
പ്രാദേശിക പ്രാതിനിധ്യപുരുത്തം അംഗീകരിക്കണമെ
ന്നുപോലും ചിലർ വാദിച്ചിരുന്നു. തൃശ്ശിവപേരൂർവെ
ച്ചു തിരഞ്ഞെടുത്ത പ്രവർത്തകസമിതിയിൽ ഉത്തര
കേരളത്തിൽനിന്ന് അധികമാരും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.
'സാഹിത്യസാരാവലി' എന്ന മാസികക്കാർ ഇക്കാര്യം

* കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ കമാരസംഭവം മുഴുവൻ തർജ്ജിമചെയ്തതു പിന്നിടാണം.

എടുത്തുകാട്ടി സഭാപ്രവർത്തകന്മാരെ കുറപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. കായ്കൾക്കു മനോരമവഴി അതിനു പാഞ്ഞ മരപടി മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടതാണ്. “സാഹിത്യസാരാവലി പറയുന്നതു വാസ്തവമാണ്. ഈ നിശ്ചയമായ തൃശ്ശിവപേരൂർ യോഗത്തിൽ ഇവരോ ഇവരുടെ പേരു പ്രസ്താവിക്കാൻ പരിചയമുള്ളവരോ ഹാജരില്ലായിരുന്നു എന്നുള്ളതു മാത്രമേ ഈ വിസ്മൃതിക്കു കാരണമായിരിക്കാൻ ഇടയുള്ളൂ.” (16. 12. 67) അല്പാക്ഷരമായ ഈ മരപടിയുടെ മർമ്മഭേദകത്വം സ്പഷ്ടമാണ്. സമ്മേളനത്തിന് ഉത്തരകേരളത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ആരംഭം സന്നിഹിതനായിരുന്നില്ലെന്നും, സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടുമാത്രമെങ്കിലും സഭയുടെ നേരെ മമത പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ ഒരുക്കമില്ലാത്ത ആളുകൾ പ്രവർത്തകസമിതിയിലെ പ്രാതിനിധ്യത്തിനുവേണ്ടി വാദിക്കുന്നതു പരിഹാസ്യമാണെന്നും, എത്ര ഭംഗിയായി സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു! ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, മലബാർക്കാരെക്കൂടി സഭയിൽ സാമാജികന്മാരായി ചേർക്കുന്നതിനു വരഗീസ്സുമാപ്പിള അക്ഷീണമായി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നത്. “ഒരുക്കണക്കിനു നോക്കിയാൽ കൊച്ചി - തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനങ്ങളിലുള്ളവരേക്കാൾ ഭാഷാഭിരുചിക്കുവേണ്ടി ശരിയായ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി പരിശ്രമിക്കുന്നതു ബ്രിട്ടീഷിലുള്ളവരാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതിനാൽ, അവരെ സഭയിൽ പ്രത്യേകം ചേർക്കേണ്ടതാണ്” എന്നു അതതുജ്ഞൻ പിന്നീടൊരിക്കൽ പത്രത്തിലെഴുതുകയുണ്ടായി. “പ്രത്യേകം ചേർക്കേണ്ടതാണ്” എന്നു പറയുന്നതിൽ, അതുവരെ ചേർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ള ധ്വനിയുണ്ടെങ്കിലും, പെട്ടെന്നുള്ള നോട്ടത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് മലബാർക്കാരെ പുകഴ്ത്തുന്നതായിട്ടേ ആർക്കും

തോന്നുകയുള്ളു. ഇങ്ങനെ 'കൊണ്ടുംകൊടുത്തും' കഴിഞ്ഞ കൂടിയിരുന്ന ഘട്ടമായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്, കോഴിക്കോട്ടുവെച്ച് പാസ്സാക്കിയ പ്രമേയങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരാൻ പോകുന്നില്ലെന്ന നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, വരഗീസ്സുമാപ്പിള അക്കയ്ക്കത്തിൽ മൗനമവലംബിച്ചുകൂടുതൽ. അനുഭവസമ്പന്നനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുമാനം തികച്ചും ശരിയായിരുന്നു എന്ന് കാലം തെളിയിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സമിതിക്കാരിൽ ആരുമെന്നെ തങ്ങളെ ഏല്പിച്ച ജോലി ചെയ്തു തീർത്തതായി കാണുന്നില്ല.

സമിതിക്കാർ ജോലിയൊന്നും ചെയ്തില്ലെങ്കിലും, മറ്റു പലവിധത്തിലും സഭയുടെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ കായ്കൾക്കിടയിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ പതിച്ചിരുന്നു. പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾക്കു സമ്മാനം കൊടുക്കുക, സമ്മാനത്തിനായി നിർദ്ദിഷ്ടവിഷയങ്ങളിൽ പുസ്തകങ്ങൾ ക്ഷണിക്കുക മുതലായവയായിരുന്നു പ്രാധാന്യമേറിയ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ. ഭാഷാപോഷിണിസഭ കൃത്യമായി നടക്കുകയും, സഭാലക്ഷണമാസിക നല്ല നല്ല ലേഖനങ്ങളോടുകൂടി കൃത്യസമയത്തു പുറത്തുവരികയും, സാഹിത്യകാരന്മാർ യഥോചിതം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ പേര് പൂർവ്വാധികം പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നു. വിദഗ്ദ്ധന്മാരോ സഹജയന്മാരോ ആയ നാലുപേർ കൂടിയാൽ അവരുടെ സംഭാഷണവിഷയം മനോരമ, ഭാഷാപോഷിണി, വരഗീസ്സുമാപ്പിള—ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നായിരിക്കും എന്ന നിലയായി. ഇതു ചിലർക്കു തീരെ സഹിച്ചില്ല. “കാരണത്തിലല്ലാതെ കായ്ക്കത്തിൽ അസൂയപ്പെട്ടിട്ടു ഫലമില്ല” എന്ന തത്വം അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല.

നിലെന്ന് തോന്നുന്നു. ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടേയും സഭവക മാസികയുടേയും സുത്രധാരതപം കൈക്കലാക്കിയാൽ എളുപ്പത്തിൽ കീർത്തി സമ്പാദിക്കാമെന്ന് അശ്രുതർ വിചാരിച്ചു. അതിനു ചില ഗ്രന്ഥാലോചനകളും അവരാരംഭിച്ചു. ശുദ്ധഹൃദയനായ വരഗീസ്സമാപ്പിച്ച ഇതൊന്നും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ, വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം അതൊഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുമായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടുവെച്ച് മൂന്നാമത്തെ കൊല്ലം തുടർച്ചയായി കാര്യദർശിസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു തന്റെ പേർ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട അവസരത്തിൽ അതിൽനിന്നൊഴിയുവാൻ അദ്ദേഹം വളരെ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. മാനവിക്രമഏകദന്തവുരാന്റേയും മറ്റും സ്നേഹമസൃണമായ നിർബുദ്ധം നിമിത്തമാണ് ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം അതിനു സമ്മതമുളിയത്. സഭയും മാസികയും സാമ്പത്തികമായ പല വൈഷമ്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണെന്നു കോഴിക്കോട്ടു വായിച്ച റിപ്പോർട്ടിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, സഭയുടെ കാര്യദർശിസ്ഥാനം ആരാവശ്യപ്പെട്ടാലും ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം എപ്പോഴും സന്നദ്ധനായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ സ്ഥാനം കൈക്കലാക്കാൻ കൊതിച്ച മാനുഷന്മാർ അങ്ങനെയല്ല ധരിച്ചിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ അഭീഷ്ടസിദ്ധിക്കു ഗ്രന്ഥാലോചന മാത്രമേ പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളൂ എന്ന് അവർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു.

ഇതിനുവേണ്ടി “കളമൊരുക്കുന്ന” ജോലി അവർ നേരത്തേതന്നെ ആരംഭിച്ചിരുന്നു. ഭാഷാപോഷിണി സഭ ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങളെ ക്രോഡീകരിച്ചുകൊണ്ട് നാലാം വാല്യം ഏഴാംലക്കം വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ

“ബ്രഹ്മസ്തി” എന്ന പേരുവെച്ച് ഒരു ലേഖകൻ നീണ്ട ഒരു ലേഖനമെഴുതിക്കാണുന്നു:—

1. കവിത എന്ന നാമത്തേപ്പോലും അർഹിക്കാത്ത ജഗദ്വ്യാപ്തമായ ഓരോ വാക്കിനെയും പ്രചാരംവരുത്താതിരിപ്പാൻ സഭ യതിക്കണം.

2. സഭയെ പഠിക്കുകയെന്ന നാമത്തെയും മറ്റും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഉപയോഗിക്കാതെ കാര്യം നന്നായിട്ടുള്ളതെന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നിരുന്നെങ്കിൽ ചെയ്യുന്ന ലേഖനങ്ങളെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഉപയോഗിക്കണം.

3. ദുഷ്ടവിതാപ്രചരണത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നതായിരിക്കുന്ന ശിശുക്കളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നത് യുക്തമല്ല. ശിശുക്കൾ എന്നാൽ, അന്യോന്യസംബന്ധം കുറഞ്ഞ പദങ്ങളുടെ പുഞ്ചം എന്നല്ലാതെ യാതൊരുതരവും എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ കാണുന്നില്ല.

4. ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങളെ തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നത് ഭാഷാഭിരുചിയുള്ളവർക്കു ഒരു പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. ഇതിലേക്കാവശ്യമുള്ള ഒരു ആംഗ്ലോ-മലയാളനിഘണ്ടു സഭയിൽനിന്നു തയ്യാറാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

5. ഗദ്യമായുള്ള പുസ്തകങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുവാൻ വിദഗ്ദ്ധരെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയും അങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കുന്നവർക്ക് ചില പ്രത്യേകസമ്മാനങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

6. പഴയതും നല്ലതുമായ പുസ്തകങ്ങളെ തെറ്റാതെത്തുടർച്ചയായി വിശദമായി അച്ചടിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

7. ഒരു മലയാളഭാഷാചരിത്രം നിർമ്മിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകളുടെ ശ്രമം പ്രശംസാർഹമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതു വേണ്ടപോലെയാക്കിയിട്ടില്ലെന്നും അതിൽ പലഭാഗങ്ങളും അപൂർണ്ണമായും അതുപകര

മായം ഇരിക്കുന്നു എന്നും വ്യസനത്തോടുകൂടി പറയേണ്ടിയിരുന്നെന്നു. ഭാഷാചരിത്രം എഴുതുന്നതു വളരെ പ്രയാസമായ ഒരു ജോലിയാകുന്നു എങ്കിലും, എല്ലാവരുംകൂടി ഉത്സാഹിച്ചാൽ നിഷ്പ്രയാസേന സാധിക്കാവുന്നതാകുന്നു. സഭ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയെ പതിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഇതൊക്കെയാണു് ആ ലേഖനത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നതു്. സഭ കാര്യമായി ഒന്നും ചെയ്യുന്നില്ല; വല്ലതും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു അനാവശ്യമായ സംഘാതികളാണെന്നും—ഇതാണല്ലോ ഈ നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ ചുരുക്കം. ആദ്യത്തെ മൂന്നു നിർദ്ദേശങ്ങളിൽ മനോരമയുടേയും ഭാഷാപോഷിണിയുടേയും നേരേയുള്ള വിഷലിപ്തങ്ങളായ ഒളിയമ്പുകളാണു് സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടകൾക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നതു്. ബാക്കി നിർദ്ദേശങ്ങളിലാകട്ടേ, എളുപ്പത്തിൽ ചെയ്തു തീർക്കാൻ സാധിക്കാത്തവയും സ്വയം ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കാൻ തയ്യാറാകാതെ അകലെയിരുന്നു കററുപറയുക എന്നതു തൊഴിലാക്കിയിട്ടുള്ള ചിലർ ഇന്നും ചെയ്തുകാണാത്തവയുമായ ചില കനത്ത ഉപദേശങ്ങളും !

കുറേക്കഴിഞ്ഞു് മയൂരസന്ദേശത്തെ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നകൂട്ടത്തിൽ, “ദൂതകവിതാഭാസ്” കലശലായിട്ടുള്ള ഈ കാലത്തു് എല്ലാവരും മയൂരസന്ദേശം ദിവസന്തോറും പാരായണം ചെയ്തു പഠിക്കുന്നതു് ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്നു ശ്രേയസ്സുരമായിരിക്കും..... ഇതിലെ 68 ഗ്ലോക്കങ്ങൾ 33 ദിവസംകൊണ്ടാണു് ഉണ്ടാക്കിയതെന്നു തൽകർത്താവുതന്നെ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്..... അവിടുന്ന് കവിതാഗുണംകൊണ്ടാണു്, അല്ലാതെ കവിതാവേഗംകൊണ്ടല്ല, യശസ്സുസമ്പാദിക്കാൻ വിചാരിക്കുന്നതു് എന്നു സ്പഷ്ടമാണു്.” എന്നു ദൂതകവിതയെ

വിനോദിനീപത്രാധിപർ നേരിട്ടതന്നെ അപലപിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. കവിസമാജത്തിന്റേയും ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടേയും ഭൂതകവിതാപരീക്ഷാഭ്രമവും ഈ ആക്ഷേപത്തിന് ലക്ഷ്യമാണെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണ്.

ഇതൊക്കെ വെറും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമെന്ന നിലയിൽ മാത്രമേ വരഗീസ്സുമാപ്പിള കണക്കാക്കിയിരുന്നുള്ളൂ. കറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതിന്റെ രൂപമാണ് മററി. മനോരമയുടെ പത്രാധിപത്വം, എം. ഡി. സിമ്മനാരിവക ഹൈസ്കൂളിന്റെ മാനേജ്മെന്റ്, ഒന്നരണ്ടു ഷോടതികളുടെ ഉത്തരവാദിത്വം, ബഹുമുഖങ്ങളായ പൊതുക്കാര്യങ്ങൾ — എന്നിങ്ങനെ ഗുരുതരങ്ങളായ അനവധി കൃത്യാന്തരങ്ങളുള്ള വരഗീസ്സുമാപ്പിളതന്നെ ഭാഷാപോഷിണി സഭയുടെ കാര്യഭർശിസ്ഥാനവും വഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് കാര്യങ്ങളൊന്നും വേണ്ടപോലെ നടക്കാത്തത് എന്നു ചിലർ പതുക്കെ പത്രത്തിലെഴുതി; കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ, ബ്രിട്ടീഷ് മലബാർ എന്നീ മൂന്നു ഭിക്ഷകളിലും അംഗങ്ങളുള്ള സഭയുടെ തലസ്ഥാനം മലപ്പുറമേഴാത്തെയിടെയെങ്കിലും ആയിരിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കുമെന്ന് വേറേ ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഇതും വരഗീസ്സുമാപ്പിള കാണാതിരുന്നില്ല. “ബഹുജനം പലവിധം” എന്നു വിചാരിച്ചു അദ്ദേഹം സമാധാനിച്ചതേയുള്ളൂ.

ഇങ്ങനെയുള്ള കാലത്താണ് 1070-കന്നി-18, 19, 20 എന്നീ തിരുതികളിലായി ഭാ:പോ: സഭയുടെ നാലാം യോഗം തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു നടത്തപ്പെട്ടത്. പരപ്പനാട്ടു രാമവർമ്മതമ്പുരാൻ, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, റസിഡണ്ട് ഗ്രീൻസാസ്റ്റ് എന്നിവരായിരുന്നു മൂന്നു ദിവസത്തേയും അദ്ധ്യക്ഷന്മാർ. ഒരു

സായ്ത് ഭാഷാപോഷിണിസഭയിൽ അദ്ധ്യക്ഷപ്രവർത്തിക്കുക!—അത് എല്ലാവർക്കും അതുതമുളവാക്കിയ ഒരു സംഭവമായിരുന്നു. പിന്നീട് പേഷ്കാരായ കെ. നാരായണമേനോൻ യോഗത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം, ചരിത്രം മുതലായവയെ വിശദീകരിക്കുന്ന ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസംഗത്തോടുകൂടിയാണ് സായ്ത് സപാതം പറഞ്ഞത്. യോഗപ്രവർത്തകന്മാരെ അഭിനന്ദിക്കുന്ന ഒരു ഉപസംഹാരപ്രസംഗവും സമ്മാനഭാനവും നിർവഹിച്ചതിനുശേഷം താമസിയാതെ അദ്ധ്യക്ഷൻ സ്ഥലംവിട്ടു. പിന്നീട് യോഗനടപടികൾ തുടർന്നത് വലിയകേരളീയരുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലാണ്.

“ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ പ്രഥമ പ്രവർത്തകൻ മലയാളമനോരമ പത്രാധിപരായ കണ്ടത്തിൽ വർഗീസ്സുമാപ്പിളയെന്നുള്ളത് എല്ലാവർക്കും അറിയാമല്ലോ. ആ ഒരാളുടെ ക്ഷീണിക്കാത്ത ഉത്സാഹം ഒന്നിനെമാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഇപ്പോൾ ഈ സഭ നിലനില്ക്കുന്നത്.” എന്ന് പരപ്പനാട്ട് വലിയരുമ്പുരാൻ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൽ തുറന്നുപറയുകയുണ്ടായി. ഗ്രീൻസായ്തിന്റെ ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തിലും മനോരമയേയും അതിന്റെ പത്രാധിപരേയും പറ്റി മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചിരുന്നു. തിരുശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിലിരുന്നു ഗ്രന്ഥാലോചന നടത്തിയിരുന്നവർക്ക് ഇതു കൂടുതൽ പ്രചോദകമായിത്തീർന്നു; എന്ന്മാത്രമല്ല, അരുമന ശ്രീനാരായണൻതമ്പിയുടെ “സപാതം”, മുൻഷി രാമകുറുപ്പിന്റെ “ചക്കീചക്കരത്തിന്റെ ഉത്ഭവം”, സി. അച്യുതമേനോൻ ബി. ഏ. യുടെ “ഭാഷാപരിഷ്കാരം”, മുതലായ പ്രസംഗങ്ങൾകൊണ്ടും, പൂർവ്വാധികം ധാടിയോടും മോടിയോടുംകൂടി നടത്തപ്പെട്ട കവിതാപരീക്ഷകൾകൊണ്ടും, പ്രസ്തുത യോഗം

വളരെ പ്രധാനമായിത്തീർന്നതും അവരുടെ ആലോചനയ്ക്കു മുൻപുള്ളതാണുള്ള ഒരു കാരണമായി. ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് വരഗീസ്സുമാപ്പിള പെട്ടെന്നു ഈ രഹസ്യലോചനയെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞത്. പിന്നിൽനിന്നു കുത്താനുള്ള ചിലരുടെ—സ്റ്റേഫിതന്മാരാണെന്നുവെച്ചിട്ടുള്ള ചില മാനുഷന്മാരുടെ—ഈ ശ്രമം അദ്ദേഹത്തെ വളരെ വേദനിപ്പിച്ചു.

“.... ..കൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രം കൂടുന്നതും എല്ലാ ദിക്കുകളിൽനിന്നും പ്രതിനിധികൾ വന്നെത്താത്തതുമായ സഭായോഗത്തിൽവെച്ചു, സഭാപാരവിധികളും കവിതാപരീക്ഷകളും മറ്റും കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ഈവക സംഗതികളെല്ലാം (വർണ്ണവിനയാസക്രമം, ദേശഭാഷാഭാവചിലവും മുതലായവ) പൂർണ്ണമായി വാദിച്ചു തീർച്ചയാക്കുന്നത് അസാധ്യമാണെന്നു നമുക്കനുഭവമാണല്ലോ. സഭയിൽവെച്ചു അവസാനത്തെ തീർച്ച ചെയ്യുന്നതിനു മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അതുവരെ വേണ്ട ആലോചനകളും വാദങ്ങളും മറ്റും പത്രികാമാർഗ്ഗേണ നടത്തേണ്ടതാണെന്നാകുന്നു എന്റെ അഭിപ്രായം. ഭാഷാപോഷിണിപത്രിക' ഇപ്പോൾ നടത്തിവരുന്നവിധത്തിൽ സഭയുടെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു വളരെ ഉപയുക്തമാണോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിൽ ചിലപ്പോൾ കാണുന്ന സഭാസംബന്ധമായ പ്രസ്താവനകൾ ഒഴിച്ചാൽ അതും, 'വിദ്യാവിനോദിനി'യും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. പത്രിക ഇങ്ങനെതന്നെ നടത്തിയാൽ മതിയെന്നാണ് സഭയുടെ അഭിപ്രായമെങ്കിൽ, സഭാകാര്യങ്ങൾ 'വിദ്യാവിനോദിനി'യിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനോ, 'വിദ്യാവിനോദിനി' സഭയിലേയ്ക്കു ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിനോ ഞാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ, അനാവശ്യമായ ശ്രമവും ധനവ്യയവും വളരെ കുറയ്ക്കുമായിരുന്നു.....”

‘ഭാഷാപരിഷ്കാര’ത്തെപ്പറ്റി സി. അച്യുതമേനോൻ എഴുതിവായിച്ച പ്രബന്ധത്തിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു ഭിപ്രായം കുത്തിത്തിരുകിയതു കാണുകകൂടി. ചെൽപ്പോൾ “സ്വരം നന്നായിരിക്കുമ്പോൾ പാട്ടുനിർത്തുന്നതാണ് നല്ലതെ”ന്ന് വരഗീസ്സുമാപ്പിള തീരുമാനിച്ചു. അസ്ഥാനസ്ഥവും സന്ദർഭത്തിൽ അനുചിതവുമായ ആ പ്രസംഗഭംഗം ഉയർന്ന നിലയിലുള്ള വേദേ ചിലരേയും വല്ലാതെ മുഷിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ച വിഷാംശമാണ് അവർക്കെല്ലാം അസഹ്യമായിത്തീർന്നിരുന്നത്.

ഉടനേ കാര്യദർശിസ്ഥാനം രാജിവെച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കത്തു് വരഗീസ്സുമാപ്പിള അദ്ധ്യക്ഷനെ ഏല്പിച്ചു. പലരും പലവിധത്തിൽ നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹം അതു പിൻപലിച്ചില്ല. “ഇതു് ഒരു പൊതുസ്ഥാപനമാണ്. ആർക്കും കാര്യദർശിയൊക്കും. ഒരാൾ മാത്രം അതു കൈയടക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ശരിയല്ല.” എന്നാണ് അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞതു്. ഒടുവിൽ കാര്യം ലോചനായോഗത്തിൽവെച്ചു താഴെ പറയുന്ന മൂന്നു പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കപ്പെട്ടു: -

(1) കെ. ഐ. വരഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകൾ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത മറ്റു ജോലികൾക്കൊണ്ടു് സിക്രട്ടറിസ്ഥാനം രാജിവെച്ചതിനെക്കുറിച്ചു സഭാദ്ധ്യക്ഷൻ അവർകൾക്കും ശേഷം സാമാജികന്മാർക്കും വളരെ വ്യസനമുള്ളതായി പ്രസ്താവിച്ചു. നിർവ്വാഹമില്ലായ്മയാൽ രാജി അനുവദിക്കയും, പകരം, നാനാപ്രകാരേണയും ആ സ്ഥാനം വഹിക്കാൻ യോഗ്യനായ സി. അച്യുതമേനോൻ ബി. എ. അവർകൾ ആ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കണമെന്ന നിശ്ചയിക്കയും ചെയ്തു.

(2) “ചിദ്വാചിനോദിനിപ്പത്രം ഭാഷാപാഷിണിസഭയ്ക്കു് ഒഴിഞ്ഞുകൊടുപ്പാൻ ഉടമസ്ഥൻ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു്

ഭാഷാപോഷിണിപത്രത്തിന് പകരം മേലാൽ വിദ്യാവിനോദിനി സഭയായായി നടത്തുകയും, അതിന് മാസംതോറും 16 ഭാഗങ്ങൾ കൂടുതലായി ചേർക്കുകയും, സഭാസാമാജികന്മാർക്കു വില കൂടാതെ കൊടുക്കുകയും, മറ്റുള്ളവർക്ക് ആണ്ടിൽ 3 ക. വീതം വിലയാക്കുകയും ചെയ്യണം.”

(3) “ഈ പത്രം എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ, വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞുരാമൻനായനാർ, കെ. ഐ. വരഗിസ്സുമാപ്പിള എന്നിവരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി സിക്രട്ടറിയുടെ ചുമതലയിൽ നടത്തപ്പെടണം.”

സമ്മേളനം കഴിഞ്ഞു അടുത്തു പുറപ്പെട്ട മനോരമയിൽ “ഭാഷാപോഷിണിസഭ — തിരുവനന്തപുരത്തു വെച്ചു നടന്ന നാലാംസമ്മേളനം” എന്ന തലക്കെട്ടിലെഴുതിട്ടുള്ള മുഖപ്രസംഗം അവസാനിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്:—

“തിരുവനന്തപുരം യോഗത്തിൽവെച്ചു സഭാകാര്യം സംബന്ധിച്ചു നടന്നിട്ടുള്ള ഒരു പ്രധാന സംഗതി സിക്രട്ടറിയുടെ മാറമാണ്. ഇതാടുകൂടി ഭാഷാപോഷിണി വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ യിത്തിരുകയുംചെയ്തു. ഭാഷാപരിഷ്കാരത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചു അനന്യസാധാരണമായ സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി ഈ മാസികാപുസ്തകം നടത്തിവരുന്ന ആൾ ഈ സഭയുടെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ ഈ സ്ഥാനത്തിന് അർഹനായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ ഈ മൂന്നു രാജ്യത്തെയും ആളുകൾ യോജിച്ചു നടത്തേണ്ടതായ ഒരു സഭയുടെ പ്രധാന ഭാരം, മൂന്നു ശിമകളിലും യോഗ്യന്മാരായ അനേകം സ്റ്റേഫിതന്മാരും മദ്ധ്യസ്ഥാനത്തു സ്ഥിരതാമസവും ഉള്ള ഒരാൾ വഹിക്കുന്നതെന്ന സഭയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു വളരെ ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണ്. അപ്പുറമേനാർ അപർകൾ കുത്യാന്താഭാരം ഭട്ടം

കുറവല്ല; എങ്കിലും ഏറ്റസ്ഥിതിക്കു് എങ്ങനെയും സമയമുണ്ടാക്ക
മെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല.”

പിന്നിൽനിന്നുണ്ടായ കുത്തിന്റെ വേദനമുഴുവൻ
മാറുന്നതിന്നു മുൻപെഴുതിയതായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം,
ഇതിൽ ചില കൊള്ളിവാക്കുകളൊക്കെ ഉൾക്കൊള്ളി
ച്ചു കാണുന്നതു്. പുത്രീനിർവ്വീര്യശേഷം താൻ സ്നേഹി
ക്കുന്ന സഭയുടെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ഓർത്തപ്പോഴുണ്ടായ
മനോവേദനയും, ഒരുപക്ഷേ, അതിന്നു കാരണമായി
ത്തീർന്നിരിക്കാം.

പുതിയ നിശ്ചയങ്ങളുടെ ഫലമായി “ഭാഷാപോ
ഷിണി മാസിക” നിന്നുപോകയും “വിദ്യാവിനോദി
നി” സഭയ്ക്കു പത്രീകയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. 1070
തൂലാത്തിൽ പുറപ്പെട്ട വിദ്യാവിനോദിനി 6-ാംവാ
ല്യം ഒന്നാംലക്കത്തിലെ ‘പ്രസ്താവന’യിൽ ഇങ്ങനെ
പറഞ്ഞുകാണുന്നു:—

“വിദ്യാവിനോദിനിയുടെ അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സു തികഞ്ഞു്
ഇന്നുമുതൽക്കു് ആറാമത്തെ വർഷം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു.....
ഈ മാസിക തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഇതിൽ മുപ്പത്തിരണ്ടുഭാഗങ്ങളേ
ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നും, രണ്ടു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വില
യിൽ കൂടുതൽ വരുത്താതെ പുസ്തകത്തിന്റെ ദീർഘവിസ്താരങ്ങൾ
കൂട്ടി എന്നും, വായനക്കാർ കാർക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. പ്രായംകൂടി
വരുന്തോറും സ്വാഭാവികമായി ശരീരത്തിന്നു പച്ചു വർദ്ധിച്ചു
വരേണ്ടതാണെന്നുള്ള വിചാരത്തിനേൽ വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ
ഈ മാസമുതൽ പതിനാറു ഭാഗങ്ങൾകൂടി ചേർക്കുന്നതിനും ഒരു
കൊല്ലംതള്ളുള്ള വില മൂന്നുരൂപികയാക്കുന്നതിനും നിശ്ചയിച്ചി
രിക്കുന്നു. എന്നതന്നെയല്ല, വിദ്യാവിനോദിനിക്ക്, തനിക്കു്
മാറ്റുള്ളവർക്കും ഉപയുക്തമായ എന്തെങ്കിലും ജോലിയിൽ പ്രവേ
ശിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രായമായിരിക്കുന്നതിനാൽ, അവളെ “ഭാഷാ

പോഷിണി സഭ"യുടെ സന്ദേശമാറിണിയായ പ്രിയസഖിയാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു."

"ഭാഷാപോഷിണി സഭവക" എന്ന തലക്കുറിപ്പോടുകൂടിയാണ് പിന്നീട് വിദ്യാവിനോദിനി പുറപ്പെടുവിക്കുകയായത്. ഈ കുറിപ്പല്ലാതെ, ഭാഷാപോഷിണി സഭയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്നു കാണിക്കുന്നതിനോ, അപൂർവ്വമെന്നോ അതു പ്രസംഗത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ "ഭാഷാപോഷിണിസഭയ്ക്കു യോജിച്ചവിധ"ത്തിലുള്ള ഗൗരവത്തെ പാലിക്കുന്നതിനോ, "ബ്രഹ്മസ്തി" ഉപദേശസമ്പൂർണ്ണമായ തന്റെ ആദിർഘലേഖനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച തരത്തിലുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ ഒന്നെങ്കിലും നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനോ, ഉതകുന്ന യാതൊരു മാറ്റവും മാസികയിൽ വരുത്തിയിരുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ "തലക്കുറിപ്പ്" പോലും അപൂർവ്വമാവുകയും ചെയ്തു. സഭയുടെ പ്രവർത്തനം നാമമാത്രമായിട്ടെങ്കിലും നടന്നുതന്നില്ല. വിമർശനം പോലെ അതു എടുപ്പമല്ല പ്രവർത്തനമെന്നും, സിക്രട്ടറിയെന്നും പത്രാധിപരെന്നും കടലാസ്സിൽ അച്ചടിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രമല്ല വരഗീസ്സുമാപ്പിള പേരുകേട്ടതെന്നും ചിലർക്കൊക്കെ മനസ്സിലായിത്തുടങ്ങി. സഭാംഗങ്ങൾ ബഹു കൂട്ടി: കായ്കൾക്കിടയിൽ മാറ്റിയിട്ടെങ്കിലും സഭയെ പുനരുദ്ധരിക്കണമെന്നു് പലരും വലിയകോയിത്തമ്പുരാണെഴുതി. ഭാഷാപോഷിണി മാസിക വീണ്ടും തുടങ്ങണമെന്നു ചിലർ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. വരഗീസ്സുമാപ്പിള മുന്നോട്ടുവന്നു ചുമതല ഏറ്റെടുത്തില്ലെങ്കിൽ, ജനനക്രിയ ചെയ്ത കൈകൊണ്ടുതന്നെ ഉദകൂടിയയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതായിരിക്കും അതിന്റെ ഫലമെന്നു മറ്റുചിലർ മുന്നോരമായിലേയ്ക്കെഴുതി. വര

ഗീസ്സുമാപ്പിളയാകട്ടേ, ഇതൊക്കെ കണ്ടുകേട്ടും മിണ്ടാതെ അടങ്ങിയിരുന്നതേയുള്ളൂ.

അങ്ങിനെയിരിക്കെയാണ്, “കേരളമിത്ര”ത്തിൽ ഇതിനെപ്പറ്റി ഒരു മുഖപ്രസംഗം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത്. “ഭാഷാപോഷിണിസഭവക” എന്ന മേലെഴുത്ത് എടുത്തുപോയതിനെപ്പറ്റി ചിലർക്കുള്ള ആക്ഷേപം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നും സഭവക പരസ്യങ്ങളും മറ്റും കൂലികൂടാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താമെന്ന് വിദ്യാവിനോദിനിപ്രവർത്തകന്മാർ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ മേലെഴുത്തേടുത്തുകുളഞ്ഞതുകൊണ്ടു സഭയ്ക്കു നഷ്ടമാണെന്നും ഇല്ലെന്നും മറ്റുമാണ് ആ മുഖപ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്നത്. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ മൗനം ഭഞ്ജിക്കേണ്ട ചെട്ടമായി എന്നു വരഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു തോന്നി. മനോരമയിൽ ഒരു മുഖപ്രസംഗമെഴുതി * അദ്ദേഹം കേരളമിത്രത്തിനു മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതാണ് അതിലെ ഒരു ഭാഗം:-

“....കേരളമിത്രത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ വിദ്യാവിനോദിനിയുടെ പുറംകടലാസ്സിന്മേൽ കുറേക്കാലത്തേയ്ക്ക് “ഭാഷാപോഷിണിസഭവക” എന്നൊരു മേലെഴുത്തുണ്ടായിരുന്നത് എടുത്തുപോയതിനെപ്പറ്റി ചിലർക്കു അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടെന്നറിയുന്നു. എങ്കിലും സഭവക പരസ്യങ്ങളും മറ്റും പതിവുപോലെ കൂലികൂടാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ അതിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ഉടമസ്ഥന്മാർ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ, സഭയ്ക്കു വിശേഷിച്ചു നഷ്ടമാണമില്ലെന്നാണ് കേരളമിത്രം പറയുന്നത്. ഭാഷാപോഷിണി വക പരസ്യങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോഴൊക്കെ കൂലികൂടാതെ എല്ലാ പത്രങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ താനും ചിലതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യം പോലുമില്ലാതെ ഇങ്ങിനെ

പറയുവാൻ മിത്രത്തിന്നു ധൈര്യം വന്നതിൽ ആത്മയുഷ്പെട്ടു. അനേകം യോഗപന്ഥർ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വലിയ ഒരു യോഗം മുഖേന വിദ്യാവിനോദിനിയെ അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ സഭയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുന്നതായി പ്രസ്താവിക്കുകയും അതനുസരിച്ച് ആ യോഗത്തിൽ ചെയ്ത നിശ്ചയം വിദ്യാവിനോദിനിയിലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും “ഭാഷാപോഷിണി സഭവക” എന്ന മേലെഴുത്തോടുകൂടി ഒരുക്കൊല്ലത്തോളം അതു നടക്കുകയും ചെയ്ത തീന്റെ ശേഷം, ആരോടും ചോദിക്കാതെയും ആരും അറിയാതെയും ഈ മേലെഴുത്തു നീക്കിക്കളഞ്ഞതീനെക്കുറിച്ച് “സന്തോഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു” എന്നു പറയുന്ന ഒരു പത്രം കേരളത്തിനു പൊതുവേ മിത്രമായിരുന്നാലും സഭയ്ക്കു ശത്രുവെന്നല്ലാതെ വിചാരിക്കുവാൻ വഴികാണുന്നില്ലെന്നു പറയേണ്ടിവന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു....”

ഇങ്ങനെ ലേഖനങ്ങളും പ്രത്യാഖ്യാനങ്ങളും ആരോപണങ്ങളും മറുപടികളും കൊണ്ടു നിറുത്തിയില്ലാതായപ്പോൾ “ഒരുക്കൊല്ലംകൊണ്ടു” 400 രൂപാ നഷ്ടം വന്നതിനാലാണ് വിദ്യാവിനോദിനിയിലെ മേലെഴുത്തു വേണ്ടെന്നുവെച്ചത്” എന്നു സി. പി. അച്യുതമേനോൻ മറുപടിപറഞ്ഞു. “വിദ്യാവിനോദിനി സഭവകയാക്കിയതിനുശേഷമുണ്ടായ കടമാണോ ഈ 400 ക. ? അതോ, വിദ്യാവിനോദിനി തുടങ്ങിയതു മുതൽക്കുള്ള കടമോ?” എന്നായി നസ്രാണിഭീപിക. “ഭാഷാപോഷിണിയോടു” എന്ന തലക്കെട്ടിൽ അമ്പലപ്പുഴ മാധവപ്പുതുവാൾ മനോരമയിൽ അർത്ഥശർഭങ്ങളായ ഏതാനും പദ്യങ്ങളെഴുതി. അവയിൽ മൂന്നെണ്ണം ഇവിടെ പകർത്താം.

ഓരോ ഭാഷാപോഷിണിതി പ്രഥിത ബുധസഭേ!
 നിൻശരീരത്വാനോർത്താൽ
 ശോഭാപൂർവ്വം കുറഞ്ഞിയിട ചടവു വരാൻ
 ഹേതുവെത്തോതിടേണം;
 ഈ ഭൂമിമണ്ഡലത്തിൽ പുരുഷമണിയതാം
 നവ സിംഹാസനം -
 ഞ്ഞുതന്നു പ്രേമഭാരം ശിവശിവ! കുറവാ-
 യെന്നതോ കീന ജാനേ:

ഇക്ഷയത്തിനു വയസ്സുരത്തിരുമനസ്സിൽനി-
 നൊരു മരുന്ന്ത -
 നീക്ഷണം ത്വം ശരീരരക്ഷയരുളാഞ്ഞതെ-
 ന്നിതറിയായ്ക്കയോ !
 ഇക്ഷമാതലമതികലുള്ള സുമനസ്സുകൾ-
 കരയ രത്നമാ-
 മക്ഷമാസുരവർണ്ണനോടു പറയുന്നതി-
 ന്നു കുറവില്ല തേ.

ഭാഷാപോഷിണിസൽസഭേ! തനുചതിൽ
 പെട്ടെന്നു പെട്ടുള്ളൊരി-
 ശ്ലോഷം തീർത്തു ഭരിച്ചിടാൻ വിരട്ടു കൂ-
 ടം ഹൃദമാനാഥനേ
 ഭേഷായിട്ടു വരിച്ചുകാൾകിനിയുമാ-
 സ്സാപത്യാസംജാതസ -
 നോഷാഭാവമതോർക്കൊലാ ഭവതിയെ-
 സ്സംക്ഷിച്ചു രക്ഷിച്ചിടം.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, അന്നത്തെ പത്രങ്ങളിൽ
 വലിയ ഒരു ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റേയും, വലിയകേരളത്തിൽ

സ്വരാനുഭൂതിയുള്ള അനവധി ഭാഷാഭിമാനികളുടേയും, നിരന്തരമായ അപേക്ഷയുടേയും നിർബന്ധത്തിന്റേയും ഫലമായി വരഗീസ്സുമാപ്പിള പണ്ടത്തെ ചുമതല വീണ്ടും കൈയേല്ക്കേണ്ടിവന്നു. അങ്ങനെ, 1072-ൽ 'ഭാഷാപോഷിണി' മാസികാരൂപത്തിൽ പുനരവതാരം കൈക്കൊള്ളുകയും സഭയുടെ അഞ്ചാം സമ്മേളനം അധികം താമസിയാതെ കോട്ടയത്തുവെച്ചു കൊണ്ടാടപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് സഭയുടെ സിക്രട്ടറി സ്ഥാനം ഏല്പിച്ചുകൊടുത്താൽപ്പോലും ഏറ്റവുമൊന്നും ആളില്ലാതായി.

പരമാർത്ഥം പറഞ്ഞാൽ, അചൂതമേനോൻ ഇക്കാഴ്ചയിൽ നിരപരാധിയായിരുന്നു. എല്ലാകാര്യത്തിലും മുൻകൈ തങ്ങരുടെ വേണമെന്നു മോഹിച്ചിരുന്ന കൊച്ചിയിലെ ചില പ്രമാണികളാണ് ഭാഷാപോഷിണിയുടെ സുത്രധാരത്വം കൊച്ചിയിലേക്കു വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്ന കാര്യത്തിൽ തിരശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്. അവരെല്ലാവരുംകൂടി തലപ്പെക്കുമുള്ള ഒരാളെ ഉന്തിത്തള്ളി മുന്നിൽ നിർത്തി ഏണേയുള്ളൂ. ഈ കൂട്ടുകാർ ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി തന്നെ സഹായിക്കുമെന്നും, വിദ്യാവിനോദിനി നല്ല ഒരു മാസികയാക്കിത്തീർക്കാമെന്നും, അതുവഴി മാതൃഭാഷയെ യഥാശക്തി പോഷിപ്പിക്കാമെന്നും മറ്റും വിചാരിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് അചൂതമേനോൻ അവരുടെ പ്രേരണയ്ക്കു വശംവദനായത്. കാര്യത്തോടടുത്തുപോകാൻ ഏകാകിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹം കണ്ടു. വരിക്കാരെ ഉണ്ടാക്കുന്ന വിഷയത്തിലോ ലേഖനങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്ന കാര്യത്തിലോ പറഞ്ഞുപോ

ലെയുള്ള സഹായമൊന്നും കൂട്ടുകാരിൽനിന്നുണ്ടായില്ല. ഗുരുതരങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഗുരുസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന 'ബ്രഹ്മസ്വതി'യും 'ശുക്ര'നും മറ്റും, പ്രവർത്തിക്കേണ്ട ഘട്ടം വന്നപ്പോൾ കാലപിന്നോക്കം വലിച്ചു.

വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ത്യാഗശീലവും കാര്യക്ഷമതയും അപ്പോഴാണ് അചുതമേനോൻ ശരിക്കു മനസ്സിലായത്. പക്ഷേ, പോരാത്തതെല്ലാം സഹിച്ചു അടങ്ങിയിരിക്കുകയല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ട പോംവഴിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്നെ ഈ അപകടത്തിൽ ചാടിച്ച കൂട്ടുകാരുടെ നേരെയുള്ള ഒരു നേരിയ പ്രതിഷേധപ്രകടനമായിട്ടും കൂടിയാണ് വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹം വിദ്യാവിനോദിനിയിലെ ആ "മലയാളം" എടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നത്. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ, ഉത്സാഹികൾ മനോഭൂതികളെന്നും കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഭംഗിയായി കലാശിക്കുമെന്നും ഒരുപക്ഷേ, അദ്ദേഹം മുൻകൂട്ടി കണ്ടിരുന്നിരിക്കാം. എങ്ങനെയായാലും, അവസാനം കാര്യമെല്ലാം 'ശുഭമായി കലാശിച്ചു' എന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞുവല്ലോ.

കാർഷ്വർത്തിസ്ഥാനം വീണ്ടും കൈയേറ്റാൻ ഉടനെ വരഗീസ്സുമാപ്പിള ഒന്നാമതായി ചെയ്തത്, സഭയുടെ പ്രവർത്തനക്കമ്മിറ്റിയിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങൾക്കും എഴുത്തയച്ചു ഭാവിപ്രവർത്തനത്തെപ്പറ്റി അവരുടെ അഭിപ്രായം ആരായുകയാണ്. കിട്ടിയ മറുപടികളെല്ലാം കാർഷ്വർത്തി അഭ്യർത്ഥന അനുഷ്ഠിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീരുമാനമനുസരിച്ച പ്രവൃത്തി ആരംഭിക്കുകയുമാണുണ്ടായത്. ഭാഷാപാഷിണി മാസികാ രൂപത്തിൽ ഉടനെ ആരംഭിക്ക, സഭ മുന്നുകൊല്ലത്തിലൊ

രിക്കലേങ്കിലും സമ്മേളിക്ക—ഇതാണ് അംഗങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം പരിശോധിച്ച് അദ്ധ്യക്ഷനായ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ ചെയ്ത തീരുമാനം. അതനുസരിച്ച് 1072 കന്നിമാസം മുതൽ 'ഭാഷാപോഷിണി' പ്രതിമാസം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുമെന്നും ഒന്നാം ലക്കത്തിലെഴുതിയ 'പ്രസ്താവന'യിൽ 'കവിസമാജ'ത്തിന്റെ ആരംഭംമുതൽ 'ഭാഷാപോഷിണി'യുടെ പുനർജന്മംവരെയുള്ള ചരിത്രം മുഴുവൻ ചുരുക്കി പ്രതിപാദിക്കുകയും "സഭയെക്കുറിച്ച്" അനന്യസാധാരണമായ വാത്സല്യത്തോടുകൂടിയ അദ്ധ്യക്ഷൻ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും പുതിയ സിക്രട്ടറി അച്ചുതമേനോൻ അവർകളും മറ്റു പല മഹാമാരും വീണ്ടും ഞാൻതന്നെ സിക്രട്ടറിയായിരിക്കണമെന്നു പബ്ലിക്കേഷനും പ്രൈവററായും എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ട" കഥയും മറ്റും തുറന്നു പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

1073 തുലാത്തിലാണ് കോട്ടയത്തുവെച്ച് സഭയുടെ അഞ്ചാം സമ്മേളനം കൊണ്ടാടപ്പെട്ടത്. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനായിരുന്നു അക്കാലത്തെ അദ്ധ്യക്ഷൻ. ഉപക്രമപ്രസംഗത്തിൽ സഭയുടെ ഭൂതകാലചരിത്രത്തിലേയ്ക്ക് അദ്ധ്യക്ഷനും ഒന്നെത്തി നോക്കിയതായി കാണുന്നുണ്ട്.

"മൂന്നുവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ്" തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ച് എത്രയും പ്രൗഢമായി നടന്ന യോഗം ഈ സഭയുടെ പുണ്യപരിപാടത്തിന്റെ പരമകാഴ്ചയായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അതോടുകൂടി പുണ്യഫലമെല്ലാം ക്ഷയിച്ചുപോയിട്ടോ എന്നു തോന്നുമാറു്, ഈ സഭയുടെ പിന്നത്തെ അവസ്ഥ ഇതിന്റെ അല്പഭാഗത്തിൽ ശ്രദ്ധാലുക്കളായ എല്ലാവർക്കും അത്പരം വ്യസനഹേതുവാ

യീർത്തിരിക്കുന്നു. തദനന്തരം ഇതിന്റെ പുനരുജ്ജീവനത്തിന് ഹേതുവായിത്തീർന്നത് സിക്രട്ടറിസ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞിരുന്ന മിസ്റ്റർ വരഗിസ്സമാപ്പിള പിന്നെയും അതിനെ സ്വീകരിച്ചതു മാത്രമാകുന്നു. ആരംഭമുതൽക്കേ ഈ സഭയുടെ ജീവനായിരുന്ന ആറം ഇതിനോടുള്ള സംബന്ധത്തെ വിട്ടപ്പോൾ ഇതു കഥാവശേഷമായിത്തീർന്നതും, പിന്നീട് അയാൾ ഇതിനോടു ചേർന്നപ്പോൾ ഇതു പുനഃ സജീവമായിത്തീർന്നതും എനിക്കു് ഒട്ടും ആശ്ചര്യമായിത്തോന്നുന്നില്ല. സഭയ്ക്കു മാസികപുസ്തകം വിദ്യാവിനോദിനിയോടുകൂടി ഏകീഭവിച്ചു് ഒരു വർഷംവരെ ഇരുന്നതിന്റെശേഷം തർക്കാധാമികൾ അതിന്റെ പേരുപോലും ഇല്ലാതാക്കിത്തീർക്കയാണല്ലോ ചെയ്തത്. പിന്നീട് അതിനെ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം കന്നിമാസമുതൽ ആരംഭിച്ചു ഋഷഭമായവിധത്തിൽ നടത്തിത്തുടങ്ങിയതു മാത്രമാണ് സഭയുടെ പുനരാവിർഭാവത്തെ പ്രഖ്യാപിച്ചത്. ഈ മാസികപുസ്തകത്തെ ഇപ്രകാരം ഉചിതമായവിധം നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിൽ സിക്രട്ടറി ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ചെയ്തുപോരുന്നതുമായ ശ്രമം എത്രയും അഭിനന്ദനീയമായിരിക്കുന്നു."

കവിതാപരീക്ഷകളും മറ്റും ഈ സമ്മേളനത്തിൽ നടത്തിയതായിക്കാണുന്നില്ല. എല്ലാവർക്കും എതിരഭിപ്രായമുള്ളതായി കണ്ടതുകൊണ്ട് ഒരുപക്ഷേ, ആവക ചടങ്ങുകൾ വേണ്ടെന്നുവെച്ചതായിരിക്കാം. മൂന്നുകൊല്ലത്തെ ദീർഘനിദ്രയിൽനിന്നു സഭയേയും സഭാംഗങ്ങളേയും തട്ടിയുണർത്താൻ സിക്രട്ടറി വളരെ വളരെ പണിപ്പെട്ടേണ്ടിവന്നു. തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവും ആറ്റിങ്ങൽ മുത്തരമ്പുരാനുംകൂടി 250 ക. സംഭാവന ചെയ്തിട്ടും, വരഗിസ്സമാപ്പിള കൈയിൽനിന്നു 350 ക. യോളം കൂടുതൽ ചെലവാക്കേണ്ടിവന്ന ഒരു കൊല്ലമായിരുന്നു അത് എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അദ്ദേഹം സഭയ്ക്കു

വേണ്ടി ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്ന ത്യാഗത്തിന്റെ സ്വഭാവം വായനക്കാർക്ക് ഏകദേശം ഉൾക്കൊള്ളാം.

ഉത്സാഹശാലികളും കേരളത്തെ മുഴുവൻ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നവരുമായ അൻപതോളം നല്ല സാഹിത്യകാരന്മാരെ ഉൾപ്പെടുത്തി ഒരു പുതിയ പ്രവർത്തനസംഘത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് ശോഭനമായ ഭാവിക്ക് അടിത്തറകെട്ടി എന്നുള്ളതാണ് അഞ്ചാംസമ്മേളനത്തിൽനിന്നുണ്ടായ ഒരു വലിയ നേട്ടം. ഈ അടിത്തറയിൽ ഉന്നതമായ ഒരു രമ്യഹർമ്മ്യം കെട്ടിപ്പടുക്കണമെന്നായിരുന്നു കാര്യദർശിയുടെ വിചാരം. എന്നാൽ “അനപഥാ ചിന്തിതം കാര്യം ദൈവമനപത്ര ചിന്തയേൽ” എന്ന ആപ്തവാക്യമനുസരിച്ചുള്ള ഒരു യാദൃച്ഛിക സ്ഥിതിവ്യത്യാസമായിരുന്നു അനുഭവം. 1072 അവാസാനം മുതൽക്കുതന്നെ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ആരോഗ്യത്തിന് അല്പം ഹാനിതമുണ്ടായിരുന്നു. മനോരമയെ സംബന്ധിച്ച നിരന്തരമായ കൃത്യബാഹുല്യം ഈ അനാരോഗ്യത്തിന് വളംവെച്ചുകൊടുത്തു. സഭയുടെ അഞ്ചാംസമ്മേളനം വിജയപര്യവസായിയാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരാഴ്ച ഇടവിടാതെ ക്ലേശിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ എല്ലാം തികഞ്ഞു. പത്രാധിപർ രോഗശയ്യ വലംബിയായിത്തീർന്നു. നാട്ടുവൈദ്യന്മാരും ഇംഗ്ലീഷ് ഡോക്ടർമാരും വളരെ പണിപ്പെട്ടിട്ടും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. “മനോരമയേയും വരഗീസ്സുമാപ്പിളയേയും പറ്റി അതാധമായ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന അന്നത്തെ വയസ്സുമുസ്സ് പല കൗഷഡങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടും രോഗം വിട്ടുമാറാനുള്ള ഭാവം കണ്ടില്ല.” ഒടുവിൽ, അന്ന് കോഴിക്കോട്ട് ഉദ്യോഗം വഹിച്ചിരുന്ന ദിവാൻബഹദൂർ ഡാക്ടർ വരഗീസ്സിനെക്കൊ

ണ്ടു ചികിത്സിപ്പിക്കുന്നതിനായി വരഗീസ്സുമാപ്പിള കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കു പോയി. ഏതാനും മാസത്തെ ചികിത്സയുടെ ഫലമായി സുഖക്കേട് മാറുകയും, കോട്ടയത്തെത്തി വീണ്ടും പത്രാധിപത്യം ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്തുവെങ്കിലും കൂട്ടുകാരനേയും വീട്ടുകാരനേയും ഉപേക്ഷിക്കട്ടെ വകവെയ്ക്കാതെ ബുദ്ധിമുട്ടി ജോലി ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി വീണ്ടും കിടപ്പിലായി. ഇത്തവണ തിരുവനന്തപുരത്തു് “കുറുൻ അപ്പോത്തിക്കരി”യെക്കൊണ്ടാണ് ചികിത്സിപ്പിച്ചതു്. സുഖക്കേട് ഒരുവിധം ഭേദമായി എന്നുതന്നെ പറയാം. ഏകിലും, 1072-നു മുൻപുണ്ടായിരുന്ന ആരോഗ്യം വരഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു് പിന്നീടു് ഒരിക്കലും വീണ്ടുകിട്ടിയിരുന്നില്ല. കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഒരുവിധം നടത്തിയിരുന്നു എന്നു മാത്രം. താമസം മിക്കവാറും തിരുവല്ലായിൽ തന്നെയായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു കോട്ടയത്തേയ്ക്കു പോയ്ക്കാണ്ടിരുന്നു എന്നേയുള്ളു.

ഇങ്ങനെ അനാരോഗ്യത്തിനു് അടിപെട്ടിരിക്കുമ്പോഴും തന്റെ മമതാഭാജനമായ ഭാഷാപോഷിണി സഭയെ വിസ്തരിക്കാൻ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു സാധിച്ചിരുന്നില്ല. മാസിക മുറയ്ക്കു നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും പ്രയോജനകരങ്ങളായ പല നല്ല നല്ല ലേഖനങ്ങൾ അക്കാലത്തു് ഭാഷാപോഷിണിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു പല കാവ്യങ്ങളും മലയാളത്തിലേയ്ക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യിച്ചു് മാസികയിൽ ചേർത്തിരുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസം മുതലായവ അക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടാ. ലേഖകന്മാർക്കു പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ചുരുങ്ങിയതോതിലാണെങ്കിലും മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി നടപ്പിലാക്കിയതു് ചരിത്രനായകനാണു്.

കോട്ടയത്തെ സമ്മേളനം കഴിഞ്ഞു രണ്ടുകൊല്ലത്തിനുശേഷം 1075 കന്നി 28-ാംനു തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചാണ് സഭയുടെ ആറാമത്തെ സമ്മേളനം നടന്നത്. അന്ന് അതിവിപുലമായ ഒരു സ്വാഗത സംഘം അവിടെ രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ജസ്റ്റീസ് ടിവാൻബഹദൂർ ഏ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ബി. എ. ബി. എൽ. ആയിരുന്നു സ്വാഗതസംഘത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ; ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ ഖജാൻജിയും. സമ്മേളനം ആഡംബരത്തോടുകൂടിത്തന്നെ നടന്നു. വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻതന്നെയായിരുന്നു അദ്ധ്യക്ഷൻ. ടിവാൻബഹദൂറിന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചവർ മാത്രമായ മലയാളത്തിന്റെ നേരെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന അതിരഹിത അനാസ്ഥയെ അപലപിക്കുകയും, അങ്ങനെയുള്ള വിജ്ഞാനസമ്പന്നരിൽ നിന്നാണ് മലയാളത്തിനു പല ഗുണങ്ങളും സിദ്ധിക്കേണ്ടതെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വരഗീസ്സുമാപ്പിള വായിച്ച റിപ്പോർട്ടിൽ പതിവുപോലെ സഭയുടെ ചെയ്തികളെ വിസ്തരിച്ചതിനുശേഷം, 'കോട്ടയത്തെ സഭായോഗം നടന്നു' ഒരുമാസം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് ദൈവഗത്യാ പിടിപെട്ട ഒരു രോഗത്താൽ താൻ ഏഴേഴുമാസത്തോളം കോട്ടയത്തും പിന്നീട് അഞ്ചാറുമാസം തിരുവനന്തപുരത്തും ചികിത്സയിൽ കിടന്നതും, ദൈവാനുകൂല്യത്താൽ ദീനം ഒരുവിധം ഭേദമായതിന്റെശേഷവും മനശ്ശരീരങ്ങൾക്കു യഥാപൂർവ്വം ബലമുണ്ടാകുന്നതുവരെ പഴയ ജോലികളിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടതെന്നുള്ള വൈദ്യന്മാരുടെ വിധി അനുസരിച്ച് ഇപ്പോഴും പ്രായേണ സ്വസ്ഥവൃത്തിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിവരുന്നതും" മറ്റും വിവരിക്കുകയും "കേരളമൊട്ടുക്കു പലജാതിയിലും അവസ്ഥയിലും ഉള്ള ആളുകളെക്കൊ

ണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതായ വലിയ ഉദ്ദേശങ്ങളോടുകൂടിയ ഈ സഭയുടേ ഭാരംവഹിക്കാൻ താൻ അശക്തനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നും, മേലാൽ സഭ തന്റെ ചുമതലയിൽവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അവിഹിതമാകയാൽ അതിനു തക്ക യോഗ്യതയുള്ള ആരെങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നും പ്രത്യേകം അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. പക്ഷേ, കാര്യാലോചന വന്നപ്പോൾ, എല്ലാവരും ഏകകണ്ഠമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്, വരഗീസ്സുമാപ്പിളതന്നെ കാര്യദർശിയായിരിക്കണമെന്നാണ്. അങ്ങനെ വീണ്ടും ആ ഗുരുതരമായ ചുമതല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുമലിൽതന്നെ വന്നുവീണു.

വർദ്ധിച്ചുവന്ന അനാരോഗ്യനിമിത്തം പണ്ടത്തെപ്പോലെ ഓടിച്ചാടി നടക്കുന്നതിനു വരഗീസ്സുമാപ്പിള അശക്തനായിത്തീർന്നിരുന്നതിനാൽ, പിന്നീട് നാലഞ്ചുകൊല്ലത്തേയ്ക്കു സഭയുടെ കാര്യങ്ങളൊന്നും നടന്നതായി കാണുന്നില്ല. മാസിക നല്ല നിലയിൽ നടന്നിരുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന കൃത്യവും നിർവിഘ്നം തുടർന്നിരുന്നു. ഇതു രണ്ടും ഒരിടത്തു് അടങ്ങിയൊതുങ്ങിയിരുന്നു ചെയ്യാവുന്ന കാര്യങ്ങളാണല്ലോ. സഭയുടെ സമ്മേളനങ്ങൾ നടത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ പരിത്രനായകനെ ആത്മാർത്ഥമായി സഹായിക്കാൻപോലും ആരും തയ്യാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ ആ യഥാർത്ഥഭാഷാഭിമാനി ആത്മത്യാഗത്തിനതന്നെ തയ്യാറായി. ഇങ്ങനെ ഭാഷാപോഷിണി സഭയുടെ ഏഴാമത്തെ സമ്മേളനം വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ചുമതലയിൽ കൊണ്ടാടപ്പെട്ട ഒടുവിലത്തെ സമ്മേളനം—നടന്നത് തലശ്ശേരിയിൽ വെച്ചാണ്. കടത്തനാട്ടു് ഉഭയവർമ്മതമ്പുരാനായിരുന്നു ആ സമ്മേളനത്തിന്റെ സൂത്രധാരൻ. കെ. സി.

നാരായണൻനമ്പ്യാർവഴി ചരിത്രനായകൻ ചെയ്ത അപേക്ഷയുടെ ഫലമായിട്ടാണ് തമ്പുരാൻ ആ ചുമതല കൈയേറ്റത്. ഒരുജാലി ഏറുകഴിഞ്ഞാൽ അതു കഴിയുന്നതും ഭംഗിയായി നിർവഹിക്ക എന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക സ്വഭാവമായിരുന്നു. സമ്മേളനത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം വിളിച്ചുകൂടിയ യോഗത്തിൽ ഗവർണ്മെണ്ടുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, അഭിഭാഷകപ്രവരന്മാർ, കോളേജ് പ്രൊഫസ്സർമാർ എന്നുതുടങ്ങിയ പല നിലകളിലുള്ള അനവധി ആളുകൾ വന്നുകൂടിയിരുന്നു. സമ്മേളനത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിനായി മാനുവലും സാധനശക്തിയുള്ള വരുമായ 50 പേരുടങ്ങിയ ഒരു സ്വാഗതസംഘം അന്നു രൂപവൽക്കൃതമായി. തമ്പുരാന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ, സ്വാഗതസംഘാംഗങ്ങളും സന്നദ്ധസംഘാംഗങ്ങളും സമ്മേളനത്തിനു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

1079 ചിങ്ങം 26, 27 എന്നീ തീയതികളിലായി ബ്രണ്ണൻ കോളേജിൽവെച്ചാണ് സമ്മേളനം നടന്നത്. ചിറയ്ക്കൽ ഇളയതമ്പുരാനായിരുന്നു രണ്ടദിവസത്തേയും അദ്ധ്യക്ഷൻ. സ്വാഗതപ്രസംഗം, അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം, കാര്യദർശിയുടെ റിപ്പോർട്ടുവായന, വിചയനിർണ്ണയക്കമ്മിറ്റി രൂപവൽക്കരണം എന്നുതുടങ്ങി കാര്യമാത്രപ്രസക്തങ്ങളായ ചില നടവടികൾ മാത്രമാണ് കന്നാടിവസത്തെ പരിപാടിയിൽപെട്ടിരുന്നത്. രണ്ടാദിവസം കടത്തനാട്ട് ഉഭയവർമ്മതമ്പുരാൻ, ഏം. ശേഷഗിരി പ്രഭു, മുർക്കോത്തു കുമാരൻ, വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ എന്നിവരുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ നടന്നു. സർവ്വകലാശാലക്കാരും മറ്റും, നിലവിലുള്ള പല വ്യാകരണങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ചോദ്യങ്ങൾ

ചോദിക്കുന്നതുമിമിത്തം വിദ്വാർത്ഥികൾക്കു പല
 വൈഷമ്യങ്ങളും അനുഭവപ്പെടുന്നുവെന്നും, അതുകൊണ്ട്
 മേലാൽ രാജരാജവർമ്മയുടെ കേരളപാണിനീയം, ശബ്ദ
 ശോധിനി മുതലായ വ്യാകരണങ്ങളെമാത്രം പ്രമാണ
 ഗ്രന്ഥങ്ങളായി സ്വീകരിക്കണമെന്നു സർവ്വകലാശാ
 ലക്കാരോടപേക്ഷിക്കണമെന്നും വിവരിക്കുന്ന ഒരു പ്രമേ
 യം, പ്രസംഗാവസാനത്തിൽ എം. ശേഷഗിരിപ്രഭു
 അവതരിപ്പിക്കുകയും വരഗീസ്സുമാപ്പിള അതിനെ പിൻ
 താങ്ങുകയും ചെയ്തു. കമ്മിറ്റിഭ്രാന്തനായ ചിലർ
 ഇടയ്ക്കു ചാടിവിണ്ണ. നിലവിലുള്ള വ്യാകരണങ്ങളെ
 ല്ലാം പരിശോധിച്ചു നല്ലതേതാണെന്നു റിപ്പോർട്ട്ചെ
 യ്യാൻ ഒരു കമ്മിറ്റി നിശ്ചയിച്ചാൽ മതിയെന്നും,
 അവരുടെ റിപ്പോർട്ടു കിട്ടിയതിനുശേഷം വേണ്ടതെ
 ന്താണെന്നു പിന്നീടാലോചിക്കാമെന്നും ഒടുവിൽ കണ്ണൂ
 രുക്ലമേനോനഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ആ അഭിപ്രായമനുസ
 രിച്ചു കടത്തുവാൻ ഉഭയവർമ്മ, മാനവിക്രമ ഏട്ടൻ
 തമ്പുരാൻ, എം. രവിവർമ്മതമ്പുരാൻ, കണ്ണൂർ
 തമ്പുരാൻ, ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ, പുനശ്ശേരി നമ്പി,
 ടി. സക്കറിയസ്സ്, ഒ. എം. ചെറിയാൻ എന്നുതുട
 ങ്ങി നല്ല തലപ്പെക്കമുള്ള 12 പേരെടുത്തു ഒരു കമ്മി
 റിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു. *

കേരളത്തിൽ അങ്ങമിങ്ങുമായി ചിന്നിച്ചിതറി
 താഴ്ന്നിരിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ മിക്കവർക്കും
 സമ്മേളിക്കാനും അഭിമുഖപരിചയം സമ്പാദിക്കാനും
 സാധിച്ചു എന്നുള്ളതാണ് തലശ്ശേരി സമ്മേളനംകൊ
 ണ്ടുണ്ടായ വലിയ നേട്ടം. അക്കാലത്തെപ്പോലെയുള്ള
 ആൾക്കൂട്ടം ഭാ: പോ: സഭയുടെ മറ്റൊരു സമ്മേളന

* ഫലം 'പൂജ്യ'മായിരുന്നു എന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ത്തിലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. “ജനബാഹുല്യംകൊണ്ട് കോളേജിന്റെ അകവും പുറവും വളവും അടുത്തുള്ള റോഡുകൂടിയുംനിറഞ്ഞിരുന്നു.”* സ്വാതന്ത്ര്യസംഘാധ്യക്ഷനായിരുന്ന ഉദയവർമ്മതമ്പുരാന്റെ ഔദാര്യവുംകൂടി ഇതിന് ഒരു പക്ഷേ കാരണമായിരുന്നിരിക്കാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, സമ്മേളനത്തിന് തലശ്ശേരിയിൽ വന്നുചേർന്നിരുന്ന ആളുകൾ സ്വന്തം ഗൃഹത്തിലെമ്പോലെ—അതിലുമധികം എന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും പരമാർത്ഥം—സകല സുഖസൗകര്യങ്ങളോടുകൂടിയാണ് രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്. യോഗത്തെപ്പറ്റി അന്നു മനോരമയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച റിപ്പോർട്ടിലെ ഒരു ഭാഗം നോക്കുക:—

“ഭരസ്ഥനായ ആളുകൾ തിവണ്ടിയാപ്പിസ്റ്റിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും അവരെ എതിരേൽക്കുന്നതിനായി കുതിരവണ്ടികളോടുകൂടി നിർവ്വാഹകസംഘക്കാർ അവിടെ ഛാജരണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾമുതൽ സഭായോഗങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു തിരികെ തിവണ്ടി കയറി എല്ലാവരും അവരവരുടെ ദിക്കുകളിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകുന്നതുവരെ സഭയ്ക്കായി വന്നിരുന്ന സകല ജനങ്ങൾക്കും എവിടെപ്പോകുന്നതിനും സഭാ കുതിരവണ്ടികൾ ഛാജരണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ സഭയ്ക്കായി വന്നിരുന്നവർക്കു തയ്യാറാക്കിച്ചുകൊടുത്തിരുന്ന ഭക്ഷണവും ഒട്ടും ഉപായമല്ലായിരുന്നു. വലിയ പപ്പടം, പഞ്ചസാര, പഴംനറുക്കു്, പ്രഥമൻ, പഞ്ചസാരപ്പായസം മുതലായ നാനാവിഭവങ്ങളോടുകൂടി. രണ്ടുനേരവും കെങ്കേമമായ സദ്യയും, രാവിലെയും പകലേയും കാപ്പി പലഹാരങ്ങൾ മുതലായവയും പ്രതിദിനം തയ്യാറണ്ടായിരുന്നു. തേച്ചുകുളിക്കേണ്ടുന്നവർക്കു എണ്ണ മുതലായവയും സഭാ തയ്യാറുതന്നെ. ഇപ്രകാരം വെ

* പത്രറിപ്പോർട്ട്.

ദീപ്തായും കേമമായുള്ള ചട്ടവട്ടങ്ങൾ ഇതിനു മുൻപു സഭായോഗങ്ങൾ നടന്നിട്ടുള്ള ദിക്കുകളിലെങ്ങും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണ് പരക്കെ സംസാരം. ഇവയൊക്കെയുള്ള സകല ചെലവുകളും വഹിച്ചത് അത്യന്താധുനികീയമായ കടത്തനാട്ട് ഇളയതമ്പുരാൻ വർകൾതന്നെയാണ്.....”

വടക്കെങ്ങാണ്ടോ ഒരുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന ഉദയവർമ്മതമ്പുരാനെ ഈ മഹോദ്യമത്തിലേക്കു ചാടിക്കാൻ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു സാധിച്ചത് മനോരമപ്പത്രം കൈവശമുള്ളതുകൊണ്ടും കൂടിയാണ്. സ്തുതിക്കേണ്ടവരെ സ്തുതിച്ചും, പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും, കുർമ്മോദ്യകുത്തരാക്കുന്നതിനു പത്രാധിപർക്കുണ്ടായിരുന്ന സാമർത്ഥ്യം അസാധാരണമെന്നുതന്നെ പറയണം. കുറച്ചുകാലമായി സുഖമില്ലാതെ കിടപ്പിലായിരുന്നിട്ടും, ഡാക്ടർമാരുടെ നിർബന്ധപൂർവ്വമായ ഉപദേശത്തെ അവഗണിച്ച്, അദ്ദേഹം മുൻകൂട്ടി തലശ്ശേരിയിലെത്തിയിരുന്നു. ഉദയവർമ്മതമ്പുരാന്റെ സ്നേഹപൂർവ്വമായ ശാസനയെപ്പോലും വകവെക്കാതെ സമ്മേളനത്തിന്റെ വിജയപത്രുവസാനത്തിനായി അക്ഷീണമായി പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. റിപ്പോർട്ടുവായിച്ചതു വരഗീസ്സുമാപ്പിള തന്നെയാണിരുന്നു. “ദേഹാസ്വാസ്ഥ്യം നിമിത്തം റിപ്പോർട്ടുവിസ്തരിച്ചെഴുതാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു” ക്ഷമാപണപൂർവ്വം പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടാണ്, വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി, അദ്ദേഹം ആ “ചുരുങ്ങിയ റിപ്പോർട്ടു” വായിച്ചുതീർത്തത്. ഭാ: പോ: സഭയുടെ സിക്രട്ടറി എന്നനിലയിൽ താൻ വായിക്കുന്ന അവസാനത്തെ റിപ്പോർട്ടാണ് അതെന്നു് ആ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം സ്വപ്നത്തിൽപോലും വിചാരിച്ചിരുന്നിരിക്കയില്ല.

യോഗം അവസാനിച്ചതിന്റെ . പിറേദിവസം സമ്മേളനത്തിന് സന്നിഹിതരായിരുന്ന സഹൃദയന്മാരെയെല്ലാം കടത്തനാട്ടേക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുപോയി അവിടെവെച്ച് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ വിഭവസമൃദ്ധമായ ഒരു സദ്യപ്പുൽക്കാരം നടത്തുകയുണ്ടായി. സാഹിത്യകാരന്മാർക്കെല്ലാം യഥാവിതം സമ്മാനങ്ങളും നൽകപ്പെട്ടു. എല്ലാം കഴിഞ്ഞു് ഒടുവിൽ വരഗീസ്വാമിപ്പിള്ളയെ അടുത്തു പിളിച്ചു് വിചയേറിയ രണ്ടുജോഡി പട്ടക്കര സമ്മാനിക്കയും, ഭാഷയ്ക്കു പണ്ടിയെങ്കിലും ദേഹം നല്ല പോലെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നു പ്രത്യേകം ഉപദേശിക്കയും ചെയ്തു. ഇവിടെവീഴുന്ന കണ്ണനീരാടുകൂടിയാണ് ചരിത്രനായകൻ കൈകൂപ്പി യാത്രപറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞത്. ഹൃദയസ്പൃക്കായ ഈ രംഗം ചുറ്റും കൂടിനിന്നിരുന്നവരുടെ കണ്ണുകളെപ്പോലും ആർദ്രങ്ങളാക്കിത്തീർത്തു.

ഇതിനുശേഷം 1086 കന്നി 17-ാംനു (ചരിത്രനായകൻ മരിച്ചു് ഏഴുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞു്) വൈക്കത്തു വെച്ചു ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ ഒരു സമ്മേളനം— അഥവാ അവസാന സമ്മേളനം— കൂടി നടന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. അതാടുകൂടി ആ സഭ നാമാവശേഷമായിത്തീർന്നു.

പ്രോത്സാഹനം

“ആരംഭം, പരിഷ്കരണം എന്നിങ്ങനെ മിക്ക കാര്യങ്ങൾക്കും രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളുണ്ട്. കുറ്റങ്ങളും കുറ്റവുകളും സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ വരാവുന്ന പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ, അതിനെയെല്ലാമവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രോത്സാഹനം അത്യാവശ്യമാണ്. മറ്റുള്ളവർ പ്രശംസിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ മാത്രമേ പ്രവർത്തകന്മാർക്ക് കൂടുതലായ പ്രചോദനം കിട്ടുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ സാധനങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ പീന്നീട് പരിഷ്കരണത്തിനുള്ള ശ്രമമാരംഭിക്കാം. അപ്പോൾ വേണ്ടത് കണ്ണടച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രോത്സാഹനമല്ല, കുറ്റങ്ങളും കുറ്റവുകളും മൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സ്റ്റേഫപൂർണ്ണങ്ങളായ വിമർശനങ്ങളാണ്. വല്ലവിധത്തിലും കുറെ സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയല്ല, ഉണ്ടാകുന്നവ നല്ലതരത്തിലുള്ളവയായിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് ആ ഘട്ടത്തിലെ ആവശ്യം. അതിന് വിമർശനങ്ങൾ വളരെ പ്രയോജനപ്പെടും.

“സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഇതു വളരെ പരമാർത്ഥമാണ്. ഇനിയും മലയാളത്തിൽ പുസ്തകങ്ങൾ ധാരാളമായി എന്നു പറയാറായിട്ടില്ല. എങ്ങനെയെങ്കിലും കുറെ പുസ്തകങ്ങളുണ്ടായിക്കൊള്ളട്ടെ. അതിനുള്ള പരിതഃസ്ഥിതി സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് ഇന്നത്തെ പ്രധാനമായ ആവശ്യം. ഈ തത്വം മനസ്സിൽവെച്ചുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നത്. എന്റെ പ്രവൃത്തി വഴിപിഴച്ചുപോയിട്ടില്ലെന്ന് അനുഭവംകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കാനും അങ്ങനെ ചാരിതാർത്ഥ്യമുണ്ടായ ആത്മസംതൃപ്തി അനുഭവിക്കാനും എനിക്കു ഇടയായിട്ടുണ്ട്.”

കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ സന്ദർഭവശാൽ ഒരിടത്ത് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള അഭിപ്രായ

മാണിത്. മനോരമയുടെ നയത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം ചോദിച്ച അവസരത്തിൽ ഇതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു പദേശമാണ് വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്ക് നൽകിയിരുന്നത്. ഈ ഉപദേശത്തെ അക്ഷരപ്രതി അനുസരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ പ്രവൃത്തി. ഗദ്യമോ പദ്യമോ ഒരുവിധം തെറ്റുകൂടാതെ എഴുതി ഫലിപ്പിക്കാവുന്നവരായി ആരെങ്കിലും എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലായാൽ, അവരെക്കൊണ്ട് എങ്ങനെയെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും എഴുതിക്കാതെ ചരിത്രനായകൻ അടങ്ങുമായിരുന്നില്ല. എഴുതാനറിയാവുന്നവർക്ക് എഴുതി നന്നാകാനും, എഴുത്തിൽ പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്നവർക്ക് എഴുതി പഠിക്കാനും, ഇത് നല്ല ഒരു പ്രേരണയായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങനെ മലയാളമനോരമയിലും ഭാഷാപോഷിണിയിലും ആദ്യമായി എഴുതിത്തുടങ്ങിയ പലരും കാലാന്തരത്തിൽ ഒന്നാന്തരം സാഹിത്യകാരന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അനുകൂലമായ പരിസരവും വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള പ്രോത്സാഹനവുമാണ് ഒരു ഊടെ ജീവിതത്തെ വിജയപത്രുവസായിയാക്കിത്തീർക്കുന്നതെന്നുള്ളതിന് ലോകത്തിൽ പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമുണ്ടല്ലോ. ഒരു വ്യക്തി എത്രമാത്രം യോഗ്യനായിരുന്നാലും, ആ യോഗ്യതയെ പ്രകാശിപ്പിക്കാനുള്ള അവസരം കിട്ടാത്തപക്ഷം, അയാൾ ഒരു സാധാരണക്കാരന്റെ നിലയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയേയുള്ളൂ. നേരേമറിച്ചു, യോഗ്യതയിൽ അല്പം പിന്നോക്കമായിരുന്നാലും, പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനോ സഹായിക്കാനോ ആളുണ്ടെങ്കിൽ ആ വ്യക്തി അസുയാവഹമായ ഉന്നതപദവിയിൽ എത്തി പ്രശോഭിക്കുന്നതായും കാണാം.

“പത്രത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി ചിലരെ കൊണ്ടു പോകുന്നതും മറ്റും എഴുതിച്ചു എന്നുള്ളതല്ല വാസ്തവം? അതിൽ, പ്രോത്സാഹനമെന്ന പേരും പറഞ്ഞ് വരഗീസ്സുമാപ്പിളയെ എന്താണ് ഇത്രയധികം പുകഴ്ത്തുന്നത്?” എന്നു ചിലർ ചോദിക്കാറുണ്ട്. അന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ഒന്നും ആലോചിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് അവർക്ക് അങ്ങനെ ചോദിക്കാൻ തോന്നുന്നത്. പദ്യം ഒരുവിധം നല്ല പോലെ എഴുതാവുന്നവരായി അന്നു കുറേപ്പേരെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണ്; എന്നാൽ ഗദ്യത്തിന്റെ കാര്യം വളരെ പരുങ്ങലായിരുന്നു. ‘സാഹിത്യകാരൻ’ എന്നുവെച്ചാൽ ‘പദ്യമെഴുതാവുന്നവൻ’ എന്നായിരുന്നു അന്നത്തെ അർത്ഥം. ഭാഷാപരിഷ്കരണത്തിനു പദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെയോ, അഥവാ അതിനേക്കാൾ കൂടുതലായോ, ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളും ആത്മാവശ്യമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നവർ വളരെ ചുരുക്കമായിരുന്നു. ഗദ്യകാരന്മാർക്ക് സാഹിത്യകാരൻ എന്ന നിലയിൽ അംഗീകാരവും കിട്ടിയിരുന്നില്ല. “നല്ലവണ്ണം ഗദ്യമെഴുതാവുന്ന ഒരുവനും, വല്ലവണ്ണവും പദ്യമെഴുതാവുന്ന ഒരുവനും ആകുമ്പോൾ രണ്ടാമനാണ്, വിദ്വാന്മാരാരും വിദ്വാവിഹീനന്മാരാരും ഒരു പോലെ പൂജനീയനായി വരുന്നത്” എന്ന്, അന്നത്തെ അചസ്ഥയേയും അനുഭവത്തേയും പറ്റി വരഗീസ്സുമാപ്പിളതന്നെ ഒരിടത്തു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു കാലത്തു്, ഒരുവിധം തെറ്റാകൂടാതെ ഗദ്യമെഴുതാവുന്നവരെ കണ്ടുപിടിച്ച് അവരെ യെല്ലാം “ഒരു ചരടിലിണക്കിക്കോർത്തു്”, വേണ്ടപോലെ പ്രേരിപ്പിച്ചും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും അവരെക്കൊണ്ടു തുടരേത്തുടരെ എഴുതിച്ചു, “കേരളത്തിലെ ഒന്നാംകിട

യിൽപ്പെട്ട സാഹിത്യകാരന്മാർ" എന്ന നിലയിലേയ്ക്ക് അവരെ ഉയർത്തുക എന്നു പറയുന്നത് അത്ര നിസ്സാരമായി തള്ളാവുന്ന ഒരു കാര്യമല്ല. മനോരമയുടെ ആരംഭകാലത്ത് കേരളത്തിലെ ഗദ്യത്തിന്റെ നില അത്ര അസൂയാർഹമൊന്നുമായിരുന്നില്ലതാനും. ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി മലയാളഗദ്യത്തെ ഇന്നത്തെ നിലയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തിയ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മപോലും "കേരളപാണിനീയം" എന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി ഉപദേശമായും ശോധനമായും, മണ്ഡനമായും ഖണ്ഡനമായും, ശേഷപൂരണമായും വിവരണമായും, ഒരു വിസ്തീർണ്ണമായ ഉപന്യാസത്തെ എഴുതാനുള്ള ശ്രമത്തെ സ്വീകരിച്ചവരയ്ക്ക് എം. ശേഷഗിരി പ്രഭു അവർകൾക്ക് ഏദയപൂർവ്വം വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു" * എന്നും മറുമാണ് അന്നെഴുതിയിരുന്നത്. വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ദീർഘദൃഷ്ടിയോടുകൂടിയ അന്നത്തെ ആ പരിശ്രമം, ഭാഷയിലെ ഗദ്യശാഖയുടെ പുഷ്പങ്ങൾ വളരെ സഹായകമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കേരളപാണിനിതന്നെ പിന്നീട് സമ്മതിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ചരിത്രനായകന്റെ പ്രോത്സാഹനത്തിനുള്ള മറ്റൊരു പ്രത്യേകത, അത് ജാതിമതാഭിമുഖീകരങ്ങൾ അതീതമായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. അക്കാലംവരെ കാവ്യനിർമ്മാണവും മറ്റും സമ്പർണ്ണരുടെ കത്തകയാണെന്നാണ് വെച്ചിരുന്നത്. അവർണ്ണരും അഹിന്ദുക്കളും അധികമാനും അങ്ങോട്ടേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കിയിരുന്നില്ല. മലയാളമനോരമയിൽ കവിതാപംക്തി ആരംഭിച്ച

* മനോരമ ആരംഭിച്ചു പത്തുകൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം, (1975 മിഥുനം ലക്കം) ഭാഷാപോഷിണിയിൽ എഴുതിയ ഒരു ലേഖനത്തിൽനിന്നും.

കാലത്തു് നമ്പൂതിരിയും തമ്പുരാനും, മേനോനും പിള്ളയും, നമ്പ്യാരും വാരിയരും മറ്റുമാണ് അധികം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നത്. കാലക്രമത്തിൽ മാപ്പിളമാരുടെ “ശൗണ്ഡികന്മാരും” ധാരാളമായി ആ പാങ്കതിയിൽ കടന്നു വിഹരിച്ചുതുടങ്ങി. വരതീസ്സുമാപ്പിള പത്രാധിപരായതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഇതു സാധിച്ചതു്. ഒരു സവർണ്ണനാണ് അന്നു പത്രം നടത്തിയിരുന്നതെങ്കിൽ ഈ അവർണ്ണരേയും അഹിന്ദുക്കളേയും കവിതാപാങ്കതിയിൽ അത്ര ധാരാളമായി നമുക്കു് ഒരിക്കലും കാണാൻ സാധിക്കയില്ലായിരുന്നു. നയശാലിയും സർവ്വസമ്മതനുമായ വരതീസ്സുമാപ്പിള പത്രാധിപരായിരുന്നിട്ടും, അവർണ്ണരേയും മറ്റും കവിതാപാങ്കതിയിൽ അത്ര ധാരാളമായി പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ചില ‘മുറമുറപ്പ’കളും ‘സൗന്ദര്യപ്പിണക്ക’ങ്ങളും മറ്റും ഉണ്ടായതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഒരിടയ്ക്കു ശൗണ്ഡികന്മാരും വൈദ്യന്മാരും മറ്റും ധാരാളം കവിതയെഴുതിക്കണ്ടപ്പോൾ,

“ജാതിശ്ലാഘതയും വലിപ്പചമിയ—

ന്നോരിന്നു ചേർന്നെങ്കിലേ

ജാതിയെന്നു പറഞ്ഞിടാവു വിലയേ—

റിട്ടുന പത്രത്തിനേ”

എന്നു മുരിങ്ങൂർചേററി മുളളവാക്കു പറയുകയുണ്ടായി. ഉയർന്നവരാണെന്നു സ്വയം നടിച്ചിരുന്ന ചില കൂടർ ഉള്ളുകൊണ്ടു് ഒരുകാലത്തു് മനോരമയിലെ കവിതാപാങ്കതിയുമായി അല്പം നിസ്സഹകരിച്ചിരുന്നുവോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഒരിക്കൽ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ ഭാഷാകവിത’ എന്ന പേരുവെച്ചു് അജ്ഞാതനാമായ ഒരു ലേഖകൻ എഴു

തീട്ടുള്ള 'വിലാപവിംശതി'യിൽ ഇങ്ങനെ മൂന്നു പദ്യങ്ങൾ കാണുന്നു:—

കൃപ പാരമുജ്ജ്വലവനിസുരർക്കമീ
 റൂപതീരദമലിമണികൾക്കമിന്നഹോ
 വിപരിതഭാവമിതുപോലെ തോന്നുവാ-
 നപരാധമൊന്നുമിഹ ചെയ്തതില്ല ഞാൻ.

മോദത്താൽ തിയ്യഭം മാപ്പിളകളുമിതുകാ-
 ലത്തു ചേലൊത്തൊത്തൊൻ-
 സ്വാദല്ലം നോക്കിയെന്നുള്ളതിലിവിരവിപും
 ശുണ്ണിയാൽ ശണ്ഡായോ ?
 ഭൂദേവന്മാർ തുടങ്ങിപ്പലയത്വവരെയും
 പാർക്കുകിൽ പണ്ടുപണ്ടേ
 ഭേദംകൂടാതെയൊന്നെൻ നിലയിതിവിരവി-
 ണ്തില്ലയോ തെല്ലുപോലും ?

ജാതിശ്രേഷ്ഠത്വമേറും ദ്വിജഗൃഹവരരോ-
 ടൊപ്പമിയല്ലരാം കീഴ്-
 ജാതിക്കാർക്കെന്നെ വാക്കോൻ വിരതിക്കു മതിയാ-
 കില്ലതിന്നില്ല വാദം;
 വ്യാതിക്കും പാറുകില്ലിത്രയുമവരൊട്ടു ചേർ-
 നാകിൽ, എന്നാകിലും ഞാൻ
 ഭൂതന്നിൽ സർവ്വരെയും സമതയൊടിയ കൈ-
 കൊണ്ടു പാർക്കേണ്ടതല്ലേ ?

മുരിങ്ങൂർ പോറിക്കും 'ഉയർന്നവരാണെന്നു സ്വയം നടിച്ചു' കൂട്ടർക്കുമുള്ള ചുട്ട മരപടിയല്ലേ ഇതിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതു്? ഈ 'വിംശതി' വരഗീസ്സു മാപ്പിളയുടെ വകയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല; കൊട്ടാര

ത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടേതാണെന്നു ധാരാളം തോന്നുന്നുണ്ടു
താനും. ആരുടെ വകയായാലും, അതിന്റെ പിന്നിൽ
വരഗീസ്സുമാറ്റിയിട്ടുള്ളതായിരുന്നു എന്നുള്ളതു തീർച്ച
യാണ്. വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞി
ക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, നടുവത്തച്ഛൻനമ്പൂതിരി മുതലായ
ആഡ്യന്മാരായ സവർണ്ണപ്രമാണികൾ യാതൊരു സ
ങ്കോചവും കൂടാതെ മനോരമയിൽ വിഹരിച്ചുകൊണ്ടി
രിക്കേ, ചില “ഹോട്ടാസവർണ്ണപ്രമാണികൾ” അതി
രവിട്ട് ഞെളിയുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ പത്രാധിപർക്കു
വെറുപ്പാണ് തോന്നിയതു്. ജാതിമദാസന്മാരായ അ
വരെപ്പോലും മുഖിപ്പിക്കാതെ സ്വവർണ്ണതാക്കാനുള്ള
ഒരുപായമായിരുന്നു “ചിലാപവിംശതി”യുണ്ടുള്ള
“ഭാഷാകവിത”യുടെ പ്രവേശനം. ആ അസൂയം കുറിക്കു
കൊണ്ടു. ‘ജാതിശ്ലാഘപത’യെപ്പറ്റിയുള്ള ചിലരുടെ
ഭരഭീമനം പമ്പകടന്നു. മനോരമ പണ്ടത്തെപ്പോലെ
തന്നെ സകലജാതിമതസ്ഥരേയും കവിതാപംക്തിയിൽ
ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടു് അതിന്റെ പുരോഗതി തുടരു
കയുംചെയ്തു.

ഇന്നത്തെ തലമുറക്കാർ അംബരചുമ്പികളായി
കണ്ട വൻമരങ്ങൾ, മനോരമയുടെ ആരംഭകാലത്തു്
വെറും “കൊച്ചുതൈകൾ” മാത്രമായിരുന്നു. അവ നാം
കണ്ട രീതിയിലുള്ള വൻമരങ്ങളായി വളർന്നതു് വര
ഗീസ്സുമാറ്റിയിട്ടുള്ള പ്രേരണയും പ്രോത്സാഹനവുമു
ന്നു വളമേററതുകൊണ്ടു കൂടിയാണ്. ചില്ലാലത്തു്
ഒരൊന്നാത്തരം സാഹിത്യകാരനായിത്തീർന്ന മുർക്കു
ത്തു കുമരൻ മനോരമയിൽ “ഹരിഃ ശ്രീ വരിച്ചി”ന്റേ
ണ് സാഹിത്യപോഷകത്തിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു്.
സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷവേദിയിൽ കയ

റാനിടയായ അവസരത്തിൽപോലും ആ കൃതജ്ഞൻ അത് ഉച്ചൈസ്കരം ഉൽഘോഷിക്കുകയുണ്ടായി. ഗദ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തന്റെ ഗുരുസ്ഥാനം വരഗീസ്സമാപിച്ചിട്ടയ്ക്കൊന്നെന്നു കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ എത്ര ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും പറയാൻ കഴിയും. പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ കഥയാണ് ഈ പറഞ്ഞത്. സംസ്കൃതത്തിന്റേയോ ഇംഗ്ലീഷിന്റേയോ നേരെയുള്ള അതിരുകുവിഞ്ഞ പ്രതിപത്തിനിമിത്തം മലയാളത്തെ അനാസ്ഥയോടുകൂടി വിക്ഷിച്ചിരുന്നവരും എന്നാൽ ധാരാളം കഴിവുള്ളവരുമായ ചിലരെ നിർബുദ്ധപൂർവ്വം പ്രേരിപ്പിച്ച് ഗദ്യവും പദ്യവും എഴുതിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വരഗീസ്സമാപിച്ച സഫലമായി പ്രയത്നിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിനും തെളിവുണ്ട്. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ ഒന്നാമതായി മലയാളത്തിൽ ഒരു പദ്യമെഴുതിയത് മലയാളമനോരമയിലായിരുന്നു * എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇന്നാരെങ്കിലും വിശ്വസിക്കുമോ? അതുവരെ സംസ്കൃതത്തിൽ മാത്രം കവിതയെഴുതിയിരുന്ന തമ്പുരാൻ ഒന്നാമതായി മലയാളത്തിൽ കവിത എഴുതിക്കണ്ടപ്പോൾ കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ, രാജരാജവർമ്മയെ അതിൽ അഭിനന്ദിച്ചുകൊണ്ട് മനോരമയിൽ ഒരു പദ്യമെഴുതി. അതിനു രാജരാജവർമ്മ പറഞ്ഞ മറുപടിയായിരുന്നു:—

* ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, ബി. ഏ. പാസ്റ്ററായത് 'മലയാളമനോരമ' ആരംഭിച്ച കൊല്ലമായ 1065-ൽ മാത്രമാണ്.

III

“കേടറുളളാരു കൈരളികവികലം

ചൂടുന്ന ചൂഡാമണേ !

നാടെല്ലാം കവിതാരസാംബുധി കവി-

ഞ്ഞാളം തകർക്കുവീഡെ

ആദോപത്തൊടുത്തിടം തിരകളെ-

പ്പേടിചൊളിച്ചോടുവാൻ

പാടില്ലെന്നു നിനച്ച ഞാനിതിനിടെ-

ച്ചാടിക്കുതിച്ചേൻ പരം

മനോരമയിൽ കണ്ട ആ പ്രഥമപദ്യം വരഗീസ്സു മാപ്പിളയുടെ വീണ്ടും വീണ്ടുമുള്ള അപേക്ഷയുടെ ഫലമായിട്ടാണ് രാജരാജവർമ്മ എഴുതാനിടയായത്. പിന്നീട് സമസ്താപുരണങ്ങളും തർജ്ജിമകളും മറ്റും അദ്ദേഹം കൂടശ്ശുടെ മനോരമയ്ക്കുഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. താൻ മലയാളത്തിൽ കവിതയെഴുതാൻ ഇടയായത് മലയാളമനോരമാപത്രാധിപർ നിമിത്തമാണെന്ന് രാജരാജവർമ്മ പിന്നീട് പലപ്പോഴും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ പ്രേരണയാകുന്ന വളമേരൂ വളർന്ന വന്മരങ്ങൾ ഇതുപോലെ വേരേയും ധാരാളമുണ്ട്.

ഇങ്ങനെ ഭാഷാഭിമാനിയും ഉദാരശീലനുമായ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ പ്രേരണയും പ്രോത്സാഹനവുമാകുന്ന വളമേരൂ വളർന്നുവന്ന വന്മരങ്ങളെ രണ്ടായി തിരിക്കാം: ചിലത്, തങ്ങളുടെ ഉപകർത്താവിനെ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി സ്മരിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമശ്രവണമാത്രയിൽ സബഹുമാനം തലകനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; മറുചിലതാകട്ടെ, തങ്ങളുടെ ഇന്നത്തെ ഉയർച്ചയ്ക്കു തങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരോടു കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു

പറയുന്നത് ഒരു പോരായ്മയാണെന്നുള്ള മീഥ്യാബോധം നിമിത്തം ആ പരമാർത്ഥത്തെ മറച്ചുവെയ്ക്കുന്നു!

വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ പ്രോത്സാഹനംകൊണ്ട് ഉയർന്ന നിലയിലെത്തിയവരുടെ ഒരു പട്ടിക തയ്യാറാക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതു വളരെ നീണ്ട ഒന്നായിരിക്കും; എന്നു മാത്രമല്ല, അത് അനാവശ്യമായ ഒരു ശ്രമവുമായിരിക്കും. അതിനേക്കാൾ നല്ലത്, അങ്ങനെ ഉയർന്നുവന്നിട്ടുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ ചിലർ അകംനിറഞ്ഞ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി പിൻക്കാലത്തു പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ അതേരൂപത്തിൽ ഇവിടെ പകർത്തുകയായിരിക്കും. ഇരുകൂട്ടരുടേയും ഹൃദയനൈർമ്മല്യത്തെ തെളിയിക്കുന്നതിന് അവ അതപ്രകാരം സഹായിക്കുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെയുള്ള ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കു മാത്രമേ എന്നിക്ക് ഇനി ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ.

“കവികളേയും വിദ്വാന്മാരേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അച്ചടിച്ചു പ്രചരിപ്പിച്ചും മറ്റും യഥാർത്ഥമായ ഭാഷാപോഷണമാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നവരിൽമുഖ്യനായ ഒരാൾ കെ. ഐ. വരഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകളായിരുന്നു. ‘മലയാളമനോരമ’ എന്ന പത്രംവഴിയായും ‘ഭാഷാപോഷിണി’ എന്ന മാസികാപുസ്തകം വഴിയായും ആ പേരിൽത്തന്നെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന സഭവഴിയായും വരഗീസ്സുമാപ്പിള ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കായി ചെയ്ത പരിശ്രമം നമ്മളൊക്കെ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്മരിക്കത്തക്കതായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയെ തന്റെ ജീവിതോദ്ദേശ്യമായി കരുതുകയും അതിലേക്കായി സ്വന്തം കൈയിൽനിന്ന് ധാരാളം പണം ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്ന് നമ്മളിൽ പലരും നേരിട്ട് അറിഞ്ഞതും അനുഭവിച്ചതുമാണ്. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ,

വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ മുതലായി
 പരേതരായ അനേകം മഹാനാഗൈപ്പറ്റി പറയുന്നതുപോലെല്ല
 വരഗിസ്സുമാപ്പിളയെ ഭാഷാഭിമാനി എന്ന് പറയുന്നത്. അവരും
 അവരെപ്പോലെ ഇന്ന് ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന മഹാകവികളും
 ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും, കാവ്യങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിർമ്മിച്ച പരസ്യ
 പെട്ടെന്ന്. ഭാഷയെ അഭിമുഖീകൃതൻ യിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് നേര
 തന്നെ കവിതാവാസനയുള്ളവരെയും ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കു സാമർ
 ത്ഥമുള്ളവരെയും അന്വേഷിച്ചു കണ്ടറിഞ്ഞു ധനംകൊണ്ടും സ്തുതി
 കൊണ്ടും അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുപോരുകയും അങ്ങനെ ചെ
 യ്യുന്നതിന് ഭേദവ്യത്യാസമോ, ജാതിവ്യത്യാസമോ, മതവ്യത്യാ
 സമോ അഭേദം ഗണിക്കാതിരിക്കുമായിരുന്നു വരഗിസ്സുമാപ്പിള
 അവർകൾ ചെയ്തുപോന്നിരുന്നത്. വരഗിസ്സുമാപ്പിള അവർക
 ളുടെ പ്രോത്സാഹനമില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ, ഞാൻ ഭാഷാസാഹി
 ത്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ സംഗതിവരികയില്ലാ
 യിരുന്നു എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ, എത്രമേൽ
 കൃത്യത്തെയോടുകൂടിയാണ് ആ മഹാനാഗൈപ്പറ്റി ഞാൻ കാർക്കുന്ന
 തെന്നു നിങ്ങൾക്കു മനസ്സു ലാഭം.....എന്റെ അനുഭവം ഞാൻ
 ചുരുക്കിപ്പറയാം. 1894-ാം കൊല്ലത്തിൽ, ഞാൻ ഒരു വർദ്ധാർ
 ത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്തു്, ഒരു ചെറുകഥയെഴുതി കോഴിക്കോട്ടേ
 ഒരു പത്രത്തിനയച്ചുകൊടുത്തു. അവർ അതു് മടക്കിയയച്ചു.
 ഞാൻ അതു് അവർക്കു മറ്റൊരു പത്രത്തിനയച്ചുകൊടുത്തു.
 അവിടെനിന്നും മടങ്ങിവന്നു. കഥയില്ലാതെ കഴിഞ്ഞുപോകണം
 എന്നായിരുന്നു അവരുടെ വിചാരം. ഞാൻ ആ കഥതന്നെ പി
 ന്നിട്ടു് മലയാളമനോരമയ്ക്കയച്ചു. അതിന്റെ പത്രാധിപരായി
 രുന്ന വരഗിസ്സുമാപ്പിള അവർകൾ എനിക്കു് ഒരു കത്തും കുറെ
 പുസ്തകങ്ങളും അയച്ചുതന്നു. കത്തിൽ, താൻ അങ്ങനെയുള്ള കഥ
 കളെഴുതാൻ സാധിക്കുന്നവരെയാണ് കുറച്ചുനാളായി അന്വേഷി
 ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നും, താനെയ്ക്കു പുസ്തകങ്ങൾ പ്രതിഫല

മായിട്ടല്ലെങ്കിലും പാരിതോഷികമായി സ്വീകരിപ്പാൻ താൽപര്യപ്പെടുന്നു എന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. കഥ മലയാളമനോരമയിൽ ഒരു മാസം സ്ഥാനത്തു പരസ്യം ചെയ്തു. ഉടനേതന്നെ വീണ്ടും ഒരു കഥയെഴുതിയപ്പോൾ മലയാളമനോരമയിൽ പരസ്യം ചെയ്തു കാണാതിരുന്നപ്പോൾ അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ എഴുതിച്ചോദിച്ചു. അടുത്ത അവസരത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാൻ തീർച്ചയാക്കിട്ടുള്ള 'ഭാഷാപോഷിണി' എന്ന പത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർക്കാൻ ആ കഥ മാറ്റിചെയ്തിരിക്കയാണെന്നായിരുന്നു എനിക്കു കിട്ടിയ മറുപടി. ഒരു യുവാവ്— ഒരു വിദ്യാർത്ഥി— താൻ എഴുതിയ വല്ലതും അച്ചടിയിൽ കണ്ടാൽ ജന്മസാഫല്യം വന്നുപോയെന്നു വിചാരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിലുള്ള ഒരുവൻ— അങ്ങനെയുള്ളവൻ ഇതിൽപരം പ്രോത്സാഹനം എന്താണു് വേണ്ടതു്? വരഗിസ്സുമാപ്പിള അവർകൾ പ്രശംസിച്ചും പണം തന്നും എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാനും സാഹിത്യവുമായി യാതൊരു സംബന്ധവും ഉണ്ടാവാൻ ഒരിക്കലും സംഗതിവരുന്നതല്ലായിരുന്നു എന്നുതന്നെയാണു് എന്റെ ദൃഢവിശ്വാസം."

മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ.

“ഉത്തരകേരളത്തിൽ വിദ്യാജ്ഞാങ്ങൾക്കു് ആശ്രയമായ ഒരു പ്രഭുവായിരുന്ന കുടത്തനാട്ടു് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സു കൊണ്ടു് നല്ലൊരു ഭാഷാഭിമാനിയായിരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രയത്നത്തിന്റെയും ഉത്സാഹത്തിന്റെയും ഫലമായി അനശ്വരങ്ങളായ പല ഗുണങ്ങൾ ഭാഷയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഉള്ളതു് ഒട്ടും രഹസ്യമായ ഒരു കാര്യമല്ല; എന്നാൽ വരഗിസ്സുമാപ്പിള അവർകൾ ഈ ശേഖരത്തിൽനിന്നു് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സമ്പ്രദായത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരാളാണെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരുവന്റെ ശ്രമംകൊണ്ടു്, അനേകം വിദ്വാന്മാർ ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന പോഷ

ഞം നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാപോഷണത്തിനായി ഇങ്ങനെ അക്ഷീണമായും നിരന്തരമായും പരിശ്രമിക്കുന്നതിനും അനന്യസാദ്ധ്യങ്ങളും അഭിനവങ്ങളുമായ പല പരിഷ്കാരങ്ങളെ വിജയപൂർവ്വം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനും ഈ ഗംഭീരാശയനും വിശേഷവിധിയായ് എന്തോ ഒരു ദൈവികകടാക്ഷം ഉണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നു തോന്നുന്നു. അതേ; മി: വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ജീവിതകാലത്തിലെ പ്രധാന സംഭവങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചു പരിശോധിക്കുന്ന ഒരു നിർമ്മാതാവ് അദ്ദേഹം സ്വഭാഷാജീവനത്തിനായി മാനുഷജന്മമെടുത്ത ഒരു ദിവ്യന്മാണെന്നു കൂടി സംശയിക്കാതെ കഴികയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധീനതയിൽ ഒരുച്ചുക്കുടവും ഒരു വർത്തമാനപത്രവും ഉണ്ടായതും അദ്ദേഹം സ്വയം നല്ലൊരു ഭാഷാകവിയും ബുദ്ധിമാനമായിരുന്നതുമാണ് ഇതിനൊക്കെ കാരണമെന്നു തോന്നുന്നു. “ഭാഷാപോഷിണിസഭ”യും പത്രഗ്രന്ഥവും ഇതിൽനിന്നാണല്ലോ ഉത്ഭവിച്ചത്. മി: വരഗീസ്സുമാപ്പിള സർവ്വസമ്മതനായ ഒരു പത്രാധിപരും സഹൃദയഹൃദയാഘാതകരമായ വണ്ണം ഗദ്യവും പദ്യവും ‘എഴുതി ഫലിപ്പിക്കുവാൻ തക്കവിധം സരസ്വതിവിലാസം സിദ്ധിച്ചിരുന്ന ഒരു പണ്ഡിതനുമായിരുന്നു. ഇതിനുപുറമേ, അദ്ദേഹത്തിന് അനന്യന്മാരുടേയും സ്വഭാഷയുടേയും ഗുണത്തിനും ഉന്നമനത്തിനും വേണ്ടി സ്വപ്രാണനെക്കൂടി തുണ വൽഗണിച്ചുകൊണ്ട്, എന്തു പ്രയത്നിക്കുന്നതിനു വിസ്മയാവഹമായ ഒരു ശക്തിയും ശുഷ്കാന്തിയും അതിനടുത്ത ധൈര്യവുമുടേയിരുന്നു. ഇങ്ങനെ അനന്യസാധാരണങ്ങളായ അനേകം സൽഗുണങ്ങളുടെ നടനരംഗമായിരുന്ന വരഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകൾക്ക്, ഇതേവരെ ഒരുത്തർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത പല ഗുണങ്ങളും ഭാഷയ്ക്കു വരുത്തിക്കൂട്ടാൻ സാധിച്ചതിൽ എന്താണുള്ളത്? ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭാവിളാസവും അവലോകനശക്തിയും പരോപകാരിതയും സ്വഭാവസൗകുമാര്യവും ജനസ്വാധീനതയും നിമിത്തം കേരളത്തിലെ പണ്ഡിതന്മാരിൽ മിക്കവരും വരഗീസ്സു

മാപ്പിളയുടെ വലയിൽപ്പെടുന്നതിനും അദ്ദേഹം ഒരു സൂത്രധാരനായി നന്നാകുന്നുണ്ട്. അവരെ അണിയണിയായി നിർത്തി ഭക്ഷണഭിക്ഷിപാങ്ങായ ഓരോ പ്രവൃത്തികളെ നടത്തിക്കുന്നതിനും ഇദ്ദേഹത്തിന് സാധ്യമായി. കുറഞ്ഞൊരു കാലമായി തദ്വചനപദ്യവും ഹൃദ്യമാംവണ്ണം എഴുതാൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരായി കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ചെറുപ്പക്കാരിൽ മിക്കവരും വരഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകൾക്ക് പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ കടപ്പെട്ടവരാണെന്നുള്ള വസ്തുത ഒട്ടുംതന്നെ രഹസ്യമല്ല. സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ, സാഹിത്യവിഷയകമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് വാസനയും ചാതുര്യവും ഉള്ളവരെ നിഷ്പ്രയാസം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും അവരെ സ്വാധീനത്തിലാക്കി യഥോചിതം ഉപദേശിച്ചും പ്രോത്സാഹിച്ചും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും യോഗ്യന്മാരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും മി: മാപ്പിളയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന വൈശാരിക്യം അനൂപാദൃശമായിരുന്നു എന്നുതന്നെ പറയണം.....ഇന്ന് മലയാളഭാഷയുടെ നേരെ വല്ല സ്നേഹമോ ബഹുമാനമോ എനിക്കുള്ളതായി മഹാനഭാവന്മാരായ നിങ്ങൾക്ക് തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന് കാരണഭൂതൻ ഈ മഹാനസ്തനല്ലാതെ മറ്റൊരാളല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രണയമന്ത്രണമായ സാരോപദേശങ്ങളും പ്രോത്സാഹനവുമില്ലായിരുന്നു എന്നു വരികിൽ ഇന്ന് ഈ സദസ്സിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനോ മഹത്തുക്കളായ നിങ്ങളുമായുള്ള അമവാസസുഖം അനുഭവിക്കുന്നതിനോ ഒരു പ്രബന്ധവായന എന്ന നാട്യവെല്ലുതുമല്ലാം ഇവിടെ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നതിനോ ഒന്നിനുംതന്നെ എനിക്കു സാധിക്കുകയില്ലായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ തുറന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തെങ്ങുംമുട്ടിൽ വരഗീസ്സുമാപ്പിള.

“ഒരു വീശിപ്പൂക്കുതിക്കു” — വീശേണിച്ചും ഈ പന്തുകുത്തിന് — ഒരു മുഖവുരയോ അവതാരികയോ എഴുതുന്നതിന് ഞാൻ ഒരു വിധത്തിലും യോഗ്യനല്ലെന്നുള്ള വിചാരംകൂടാതെ ഞാനിതിന്

തൃനിഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ല. ഈ കൃത്യത്തിൽ പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ട് എനിക്കുള്ള സന്തോഷാധികൃന്നിമിത്തം പ്രസാധകന്മാർ ആവശ്യപ്പെട്ട ഉടനെ ഞാൻ പൂർണ്ണമനസ്സോടെ സമ്മതിച്ച് ഇത് പ്രവർത്തിക്കുന്നതാണ്. ഒന്നാമത്, മലയാളഗദ്യം ഇപ്പോൾ ഞാനെഴുതുന്ന ഈവിധത്തിലെങ്കിലും എഴുതുന്നതിന് എന്റെ ഗുരുസ്ഥാനം വഹിച്ചിട്ടുള്ളത് പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിന്റെ കർത്താവായ ആ മഹാനാണെന്നുള്ള വാസ്തവം എനിക്ക് ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. പിന്നെ സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ അനേകം ഗുണദോഷങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുകയും എന്നെ പ്രധാനമായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും പ്രവർത്തിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതും അദ്ദേഹംതന്നെയാണ്. കിം ഖഹനാ? കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി എന്നുള്ള പേരിന് സ്വല്പമായിട്ടെങ്കിലും പ്രസിദ്ധിയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ പ്രധാന കാരണഭൂതൻ അദ്ദേഹംതന്നെയാണെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ പലവിധത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഞാൻ ഇവയ്ക്കൊന്നിനും പകരമായി അങ്ങാട്ടൊന്നും ചെയ്യാതെയും ചെയ്യാൻ ശക്തനല്ലാതെയും മിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അദ്ദേഹമുണ്ടാക്കിയ ഒരു വിശിഷ്ടകൃതിയെ സംബന്ധിച്ചെങ്കിലും ഇത്രയുമാത്രം ചെയ്യുന്നതിന് അനായാസേന വന്നുചേർന്ന ഭാഗ്യത്തെ ശിരസാ സ്വീകരിക്കാതെ നിരാകരിക്കുന്നതു കേവലം കൃതഘ്നതയും മേശധൂപംകൊണ്ടാണെന്നു വന്നുപോകുമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു ഞാനിതിനായി ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്....." ("സച്ചരിത്രശതകം" എന്ന കൃതിയുടെ അവതാരികയിൽ)

കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി.

ചെങ്ങന്നൂരിൽ വന്നിസ്സുമതി മുതൽപിടി-
സ്ഥാനമേറുന്നു മൈത്രീ
സംഗത്തിൻ ബന്ധമുണ്ടായ് മമ ജനകന്ദ, ഞാ-
നന്നു വിദ്യാർത്ഥിയത്രേ;

ഇങ്ങാങ്ങാവാവഴിക്കായ് പരിചയമിവനും
കിട്ടി, അക്കോട്ടയത്തേ-
ക്കങ്ങേട്രഹം ഗമിച്ചാനഥ “ഏദയരമാ”-
ചോതവും ജാതമായി.

“മാർക്കുണ്ടായിരമാർക്കുവേണമൺ ഭോ-
ഷ്ഠപ്ലിന്നുമേ ഗോക്കളെ”-
ന്നിക്കാണുന്ന സമസ്തയൊന്നിനെഴുതി
ഞാനാദ്യമായ് പൂർണ്ണം;
അക്കാലം മമ ബാലചാപലദശാ-
മദ്ധ്യേ കവിതപത്തിലേ
യ്ക്കുൾക്കാമ്പോരമുപാനയിച്ചൊരു സുഹൃ-
ത്താണീ മഹാപുരുഷൻ.

മൂലൂർ എസ്. പത്മനാഭപ്പണിക്കർ

അല്പജ്ഞനാകുമിവനും കവിവേഷമേന്തി-
ക്കെല്ലാർന്ന സൽകവികൾ തന്നിടയിൽക്കടന്നു്
അപ്പൊഴായ് ചില മഹാവികൃതതപമേതാ-
ണ്ടൊപ്പിച്ചതും സുമതി നിൻപതിമൂലമത്രേ ! *

കട്ടക്കയത്തിൽ ചെറിയാൻ മാപ്പിള.

-
- * ചരിത്രനായകന്റെ ചരമത്തനുശേഷം കട്ടക്കയം മനോരമയ്ക്കെഴുതിയ ഒരു പദ്യമാണിതു്. “ചെറിയാൻമാപ്പിള ചില പദ്യങ്ങളും പാട്ടുകളും മുൻപുതന്നെ നിർമ്മിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, ഇന്നത്തെ കവികളിൽ പലർക്കും ഉപദേശവും പ്രോത്സാഹകനുമായിരുന്ന കട്ടക്കയത്തിൽ വരഗീസ്സ് മാപ്പിള അവർകൾതന്നെയാണു് കട്ടക്കയത്തേയും പ്രകടമായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തിച്ചതു്” എന്നു് മഹാകവി ഉള്ളൂർ “യേശുവിജയം മഹാകാവ്യ”ത്തിനെഴുതിയ അവതരണികയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് സ്മരണീയമാണു്.

വരഗീസ്സമാപ്തിയുടെ പ്രോത്സാഹനംകൊണ്ടു ധാരാളംപേർ സാഹിത്യകാരന്മാരായിത്തീരുകയും, പലരും പുതിയ പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു കണ്ടപ്പോൾ അത്പ്രകാരം സത്തുഷ്ടനായ ചമ്പത്തിൽ ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയോർ ചരിത്രനായകനെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടെഴുതിയ ഒരു പദ്യം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത് എല്ലാംകൊണ്ടും ഉചിതമായിരിക്കും.

ധീമാനാം വരഗീസ്സിനോടു സമമായുത്സാഹവും ശ്രദ്ധയും
സാമർത്ഥ്യാഭിഗുണങ്ങളും പരമെഴുന്നള്ളാന്നു രണ്ടെങ്കിലും
ഈമട്ടിൽ തുനിയുന്നതാകിൽ നിജഭാഷയ്ക്കുള്ള നൽപ്പസ്തക-
ക്ഷാമം തീരു, മുടൻ ഭവിക്കുമധികക്ഷേമം മഹാലോകരേ !

ഭാഷാഭിമാനം

ഭാഷ ഒരുവിധം സ്വാധീനമുള്ളവയൊക്കെ വരഗീസ്സമാപ്തിയെ യഥോചിതം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നു നമുക്കു മനസ്സിലായല്ലോ. ഇതു മനസ്സിലാക്കിയ പലരും—ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾ നിശ്ചയമില്ലാത്തവർപോലും—മനോരമയ്ക്കു കവിതകളെ യച്ചുതുടങ്ങി. എങ്ങനെയെങ്കിലും നാലു പാദമൊപ്പിച്ചു് ഒരു പദ്യമെഴുതിയാൽ, മനോരമയിലെ കവിതാപംക്തിയിൽ സ്ഥലം പിടിക്കാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നു പലരും പരിഹാസരൂപത്തിൽ പറയാനാരംഭിച്ചു. പത്രാധിപർ ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി. യുവകവികളെ ഇച്ഛാഭംഗപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സുവന്നില്ല; ആപ്പീസിൽ കിട്ടുന്ന കവിതകളിൽ കാണുന്ന കാരങ്ങളും കുറവുകളും തീർത്തു് അവ ശരിപ്പെടുത്തി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിന്നു് അദ്ദേഹം ഏർപ്പാടുചെയ്തുപക്ഷേ, അതിന്നുമില്ലേ ദൈവസാനം? ഒടുവിൽ, കവിത

പങ്കുതീയുടെ അവസാനത്തിൽ പത്രാധിപരുടെ വകയായി ഓരോ കുറിപ്പുകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. “നിർമ്മാണപദ്ധതികൾ ഒരു ചുരുക്കമായി വേണ്ടിയില്ലായിരുന്നു” — “മുഖ്യോദ്യോഗാർത്ഥികളിൽ അർത്ഥങ്ങളും അധികമായ സമ്പ്രദായങ്ങളും ഭാഷാപരിഷ്കാരങ്ങളിൽ അത്ര ഭംഗിയല്ല” — “ഇത്തവണയും ഭാഷാപരിഷ്കാരങ്ങളെ പലതും മാതൃകാദ്യോഗികത്തിന്റെ ഭാവാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാതെ തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാത്തവർ ഉത്തരം പറയുന്നതിന് അത്ര ബുദ്ധിമുട്ടിയേ കഴിയൂ എന്നില്ല.” — “അനാവശ്യപദ്ധതികൾ ചേർത്തും മാതൃകാദ്യോഗികത്തിലില്ലാത്ത അർത്ഥങ്ങളുണ്ടാക്കിയും ഉള്ളതിനെ ശരിയാക്കാനേയും ഉള്ള ഭാഷാപരിഷ്കാരങ്ങൾ ഇത്തവണയും കാണുന്നുണ്ട്. ഇനിയും ഈ വിഷയത്തിൽ തർജ്ജമക്കാർ ശ്രദ്ധവെക്കാത്തപക്ഷം, സ്വീകാരയോഗ്യങ്ങളല്ലാത്ത പദ്ധതികളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിൽ മനസ്സാപവും മുഷിച്ചിലും ഉണ്ടാകരുതെന്ന് വീണ്ടും ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.” എന്നിങ്ങനെ പലതരത്തിലുള്ള കുറിപ്പുകൾ അന്നത്തെ പത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്.

ഈവക തന്ത്രങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചതുപോലെ ഫലിക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ പത്രാധിപർ മറ്റൊരു പാത സ്വീകരിച്ചു. ഭാഷാഭൂമിപ്പുറങ്ങളായ പദ്ധതികളെ കവിതാപങ്കുതീയുടെ അവസാനത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി ചേർത്തു, അതിനടിയിൽ സന്ദർഭോചിതമായ കുറിപ്പുകൾ ചുറ്റുക എന്ന സമ്പ്രദായമായിരുന്നു അത്. ഒരു ദാഹരണം പറയാം: ഒരിക്കൽ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി “വേദാന്തേഷു യഥാഹരേകപുരുഷം” എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഒരു സംസ്കൃതദ്യോഗികം തർജ്ജമയ്ക്കായി മനോരമയിൽ

ചേർത്തിരുന്നു. * പുത്തൻ മഠത്തിൽ കൃഷ്ണവാരീയർ എന്ന ഒരാൾ അതിനു നിരർത്ഥകപദബഹുലമായ ഒരു ഭാഷാന്തരം എഴുതി അയച്ചു. മറ്റുള്ളവരുടെ ഭാഷാന്തരപദങ്ങളെല്ലാം ചേർത്തതിനുശേഷം, ഒട്ടവിലായി കൃഷ്ണവാരീയരുടെ പദവും, അതിനടിയിൽ “കവികൾ നിരർത്ഥകപദങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഉപേക്ഷിച്ചാൽ കൊള്ളാം” എന്നൊരു കുറിപ്പും ചേർത്തു. ഒരാളെ ആക്ഷേപിച്ചു എന്നു വരുതെന്നു കരുതി, അടുത്ത ലക്കത്തിൽ, സ്വദേശവാർത്തകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ, “കഴിഞ്ഞലക്കത്തിൽ നിരർത്ഥകപദങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു” ഒട്ടവിൽ എഴുതിയിരുന്നതു് അങ്ങനെയുള്ള എല്ലാ കവികളേയും ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നല്ലാതെ, നേരേ മീതേ പേരെഴുതിയിരുന്ന കവിയെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല” എന്നു് മറൊരു കുറിപ്പുമെഴുതി. പക്ഷേ, കാര്യം എല്ലാവർക്കും മനസ്സിലായി. പിന്നീടു് ആ വായ്പർ വളരെ സൂക്ഷിച്ചു പദമെഴുതിയിരുന്നുള്ള നിരർത്ഥകപദബഹുലമായ ആ പദം ഇതായിരുന്നു.

മണ്ണിൽതൊട്ടഥ വിണ്ണിലോളവുമടൻ
 വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നവൻ,
 തിണ്ണെന്നീശപരനെന്ന ശബ്ദമതെവ-
 ങ്കൽ സ്പഷ്ടമാക്കിടിനാൻ,
 പണ്യാത്മാക്കളതായ യോഗിവരരാൽ
 ചിന്തെ നിനയ്ക്കുന്ന മു-
 ക്കണ്ണൻതാനഥ നൽകിട്ടയി വോ-
 ന്മാർക്കുണ്ടു നിശ്രേയസം.

* “വേദാന്തേഷു യഥാഹരേകപുരുഷം വ്യാപ്യ സ്ഥിതം രോദസീ യസ്തിന്നീശപര ഇത്യനന്യവിഷയശ്ലബ്ദോ യഥാർത്ഥമാക്ഷരം അന്തർയ്യം മുദുക്ഷുഭിർന്നിയമിതപ്രാണാഭിഭക്തമൃഗ്യതേ സ സ്ഥാണം സ്ഥിരഭക്തിയോഗസുഖഭോ നിശ്രേയസായാസ്തു വേദം

ഇങ്ങനെ സന്ദർഭോചിതങ്ങളായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകി കവികളെ നേർവഴിക്കു നയിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ വരഗീസ്സുമാപ്പിള മുഖഃനോക്കക പതിവില്ലായിരുന്നു. ഈ ഉപായവും ഫലിക്കാത്തായപ്പോൾ കൊള്ളത്താത്ത പദപ്രങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനും പത്രാധിപർ മടിക്കയുണ്ടായില്ല “ഇത്തവണ പുനഃശ്ശേരിനമ്പി, കോടശ്ശേരി കുഞ്ഞൻതമ്പാൻ, മൂലൂർ എസ്സ്. പത്മനാഭശർമ്മാധികൻ, ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമനോൻ മുതലായവരുടെ സമന്വയാപൂരണങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടില്ല” എന്നും മറ്റുമുള്ള കുറിപ്പുകൾ പിന്നീട് മനോരമയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. “ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു” എന്നതിനു പകരം പത്രാധിപർ ഉപയോഗിച്ച ഭംഗിവാക്കാണ് “ചേർത്തിട്ടില്ല” എന്നത്.

ഗദ്യകാരന്മാരെ സംബന്ധിച്ചും പത്രാധിപർക്ക് ഇതേ തന്ത്രം പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരുക്കാലത്തു് വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ഭാഷാശൈലിയിൽ ഭ്രമിച്ചുവരായ ചില ലേഖകന്മാർ സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കോരിവారిപ്പൊരിയുക പതിവായിരുന്നു. അക്കൂട്ടരിൽ ചിലർ മനോരമയുടെ ബന്ധുക്കളായിരുന്നു. അവരെഴുതിത്തന്ന ലേഖനങ്ങളിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കൂടിക്കൂടി വരുന്നതായി കണ്ടപ്പോൾ, വരഗീസ്സുമാപ്പിള “ലേഖകന്മാർ ശ്രദ്ധിച്ചാൻ” എന്ന തലക്കെട്ടിൽ പത്രത്തിൽ ഒരു കുറിപ്പെഴുതിച്ചേർത്തു. “മനോരമയിൽ ഈയിടെ കാണുന്ന ചില ലേഖനങ്ങളിൽ ധാരാളമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ അർത്ഥം നിഘണ്ടുവിന്റെ സഹായം കൂടാതെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്നും, ഭാഗ്യദോഷംകൊണ്ട് തക്കതായ ഒരു നിഘണ്ടു മലയാളത്തിൽ ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുന്നു എന്നും ഒരു

ലേഖകൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ലേഖകന്മാർ തക്കതായ മലയാളപദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാവുന്ന ഭിക്ഷിലും ഗീർവാണപദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കഴിയുന്നതും ഒഴിക്കണമെന്നത്രേ നമ്മുടേയും താല്പര്യം.” ഇതായിരുന്നു ആ കുറിപ്പ്. ഇതിൽ പറയുന്ന “ഒരു ലേഖകൻ” പത്രാധിപരുടെ സങ്കല്പസൃഷ്ടിയായിരുന്നു. ഗീർവാണപ്രിയന്മാരായ ലേഖകന്മാരുടെ വയററവേദനയ്ക്ക് മേലുദ്ധരിച്ച കുറിപ്പ് ഒരൊന്നാന്തരം സിദ്ധൗഷധമായിത്തീർന്നു. പിന്നീട് അവർ നല്ല മലയാളത്തിൽ ലേഖനങ്ങളെഴുതിത്തുടങ്ങി.

കവിതാപംക്തിനിമിത്തം മലയാളമനോരമയ്ക്കുണ്ടായ അസാധാരണമായ പ്രചാരം ചിലരെ അസുയാലുക്കളാക്കി; തങ്ങളെയയ്ക്കുന്ന നാല്പാലികളൊന്നും മനോരമയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകാണാതായപ്പോൾ ചിലകൂട്ടർ ആ പത്രത്തിന്റെ ശത്രുക്കളായിത്തീർന്നു. ഈ കാരണങ്ങളോടൊപ്പം, കാട്ടിയതു കാട്ടാൻ കേരളീയരുടെ കശലതകൂടിക്കലർന്നപ്പോൾ, അങ്ങുമിങ്ങുംനിന്നു ചില പുതിയ പത്രങ്ങൾ രംഗപ്രവേശംചെയ്തു. അവയിലെല്ലാം ‘കവിതാപംക്തി’യും സ്ഥലംപിടിച്ചു. വരഗീസ്സുമാപ്പിള ഇതിൽ സന്തോഷിച്ചതേയുള്ളൂ. ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു സഹായകമായ ഏതു കൃത്യവും—അതായതെല്ലാം—അദ്ദേഹത്തിന് അതപ്രകാരം ആനന്ദപ്രദമായിരുന്നു. എന്നാൽ, പുതിയ പത്രങ്ങൾ ഉദ്ദേശത്തുചെയ്തിൽനിന്നു ജനിച്ചവയല്ലാത്തതിനാലും, പേരു കട്ട കവികളിലാരുമെന്ന അവയിലെ കവിതാപംക്തിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതിരുന്നതിനാലും, അവയ്ക്കു ഭാഷാവിഷയകമായി വളരെയൊന്നും പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, ഭാഷയെ ഭംഗിപ്പിക്കുന്ന ചിലതൊക്കെ അവയിൽ സ്ഥലംപിടിക്കാ

നും തുടങ്ങി. വരഗിസ്സമാപ്പിള ആദ്യകാലത്തൊക്കെ ഇക്കാർത്തിൽ മൗനംപൂണ്ടതേയുള്ളൂ. പക്ഷേ, പുതിയ പത്രങ്ങളുടേയും പുത്തൻ കവികളുടേയും കൂത്താട്ടം അതിരുകടന്ന നിലയിലെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം “കവിതാഭ്രമം” എന്ന തലക്കെട്ടിൽ മനോരമയിൽ ഒരു മുഖപ്രസംഗംതന്നെ എഴുതി. അതിലെ ചില ഭാഗങ്ങളാണ് താഴെ പകർത്തുന്നത്:—

“കുറഞ്ഞൊരു കാലമായി കേരളത്തിലുള്ള മിക്ക സ്രീപുരുഷന്മാരേയും ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന കവിതാഭ്രമത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ, മലയാളഭാഷയ്ക്കു താൽക്കാലികമായിട്ടെങ്കിലും അസഹ്യങ്ങളായ ചില വൈകല്യങ്ങളും, ഗുണഭോഷജ്ഞന്മാരായ സഹൃദയന്മാർക്കു വലിയ സുഖക്കേടും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.....ഇതുകണ്ടെന്നോ ലാലുക്കളെന്നോ, മാത്രയെന്നോ വൃത്തമെന്നോ, കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർപോലും കവിതയെഴുതാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്? കരിക്കൽ കാണാം രാമരാജ്നിൽ കെ. സി. കുഞ്ഞൻവൈദ്യന്റെ,

പുതിയ പഠിച്ചു കുറിച്ചുവിട്ടതോർത്തൻ
മതിയിലുദിച്ചു കുതുമലക്കടൽക്കോൾ;
ഇതി ബഹുവീധമിന്നിയും കൃതിച്ചു

എന്നുള്ള വൃത്തം പിഴച്ചു ഒരു പദ്യം; ഉടനേ കാണാം ‘മലയാളി’യിൽ ‘പെരുന്താണി ബി. കുഞ്ഞിമ്മ’ എന്ന പേരിൽ “മാനം കെട്ട പ്രവൃത്തിചെയ്തതു സുരിദ്രാധിപർ ശ്രദ്ധവെച്ചു” ഇത്യാദിയായി മാത്രാനീയമം തെറ്റിച്ചു ഗ്ലോക്കങ്ങൾ; പിന്നെ കരിക്കൽകാണാം ‘സർവ്വത്രമിത്ര’ത്തിൽ കൃഷ്ണനെന്ന ഒരാളുടെ “കാന്തോപദേശശതകം ഇവനൊന്നു കാണാൻ” എന്നുള്ള അബലപ്രയോഗം. സൂക്ഷ്മം നോക്കുന്നതായാൽ ഭാഷാവിതാകൃത്തുകളെക്കാൾ കവിതാഭോഷങ്ങളേയും ആഭാസഭാഗങ്ങളേയും തിരിച്ചറിയുന്നതിലോ അറിയാത്തതിലോ, അതുകളെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന പത്രാധിപന്മാരാണ്

അധികം ജനോപദ്രവം ചെയ്യുന്നത്. ഇപ്രകാരമുള്ള പത്രാധിപന്മാർ ഭൃഷ്ടതികളുടെ പ്രചാരത്തിനും മലയാളഭാഷയുടെ അധോഗതിക്കും ഹേതുഭൂതന്മാരായിത്തീർന്ന് ജനോപകാരം, ഭാഷാപരിഷ്കാരം, മുതലായ തങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശങ്ങൾക്കു വിപരീതഫലങ്ങളെ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നു. അതുകൊണ്ട്, കാവ്യഭാഷങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ പ്രാപ്തിയില്ലാത്ത പത്രാധിപന്മാർ ഭാഷാകവിതയ്ക്കു് ഒരു പംക്തി നിശ്ചയിക്കാതിരിക്കുന്നതായാൽ, അതുതന്നെയായിരിക്കും കവിതാഭൂമി'മെന്ന വലിയ സാംക്രമിക രോഗത്തിന്റെ ശമനത്തിനു് ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗം."

എത്ര ശക്തിയായ ശകാരം! പത്രാധിപർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ഭാഷങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ ഭാഷങ്ങളല്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചില "മടന്തൻനായ"ങ്ങളുംകൊണ്ട് പുതിയ പത്രക്കാർ മുന്നോട്ടു വരാതിരുന്നില്ല; പക്ഷേ, ആ വാദപ്രതിവാദംകൊണ്ട് അവർ കൂടുതൽ വഷളാവുകയാണ് ചെയ്തത്. അതിനുശേഷം പുതിയ പത്രങ്ങളിലെ കവിതാപംക്തി പെട്ടെന്നു ശോഷിച്ചു. വളരെ സൂക്ഷിച്ചതിനുശേഷമേ പിന്നീടു് അവർ പദ്യങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.

യാതൊരു ഭരദ്ദേശവുമില്ലാതെ, നിർവ്യാജമായ ഭാഷാഭിമാനത്താൽ മാത്രം പ്രേരിതനായി പത്രാധിപർ ചെയ്ത ഈ പ്രവൃത്തികളെപ്പോലും ചിലർ ദുർവ്യാഖ്യാനംചെയ്തു. "വരഗീസ്സുമാപ്പിള കവികളെ പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം അപമാനിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്" എന്നു പറയാൻപോലും ചിലർ മടിച്ചില്ല. ഈവക നിരൂപണങ്ങൾക്കൊക്കെ മറുപടി പറയുന്നതു നിഷ്പ്രയോജനമാണെന്നു നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ട് ചരിത്രനായകൻ മൗനമവലംബിച്ചതേയുള്ളൂ. എങ്കിലും ആയിടയ്ക്കു് ആരോ മനോരമയിൽ

ചേർത്തിരുന്ന “ഗതിയെന്നറച്ചു ഞാൻ” എന്ന സമസ്ത അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പൂരിപ്പിച്ചു. അതു കറിക്കുകൊള്ളുകയും ചെയ്തു.

“മാനസത്തിലറിവോടുകൂടി നാം
മാനഹാനി കവിക്കുകയെ ചെയ്തിടാ;
ഉന്നമന ജനമേവമോതിയാൽ
മൗനമേവ “ഗതിയെന്നറച്ചു ഞാൻ.”

കവിതാപരക്കതിയെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രമല്ല വര ഗീസ്സുമാപ്പിച്ച തന്റെ ഭാഷാഭിമാനം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഭാഷാഭിപ്രേക്ഷ വിപ്ലാതമായി എവിടെ എന്തു കണ്ടാലും അതിനെ കർക്കശമായി എതിർക്കുക എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രതമായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ മാതൃഭാഷാലുപ്യനവിഷയത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു സന്തോഷസമേതം പ്രസ്താവിക്കാമെന്നായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പണ്ടത്തെ നില അതായിരുന്നില്ല. മാതൃഭാഷയുടെ നേരെ ഒരു വജ്രത്തോടു വിദ്യാർത്ഥികൾ പൊതുവേ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ശരിയായ നേതൃത്വംകൊണ്ട് വിദ്യാർത്ഥികളെ ഭാഷാഭിമാനികളാക്കിത്തീർക്കാൻ ചുമതലപ്പെട്ട ഭാഷാലുപകന്മാരുടെ സ്ഥിതി ഇതിനേക്കാൾ ദയനീയമായിരുന്നു. അവരുടെ സാമ്പത്തികമായ ശോചനീയാവസ്ഥയായിരുന്നു ഇതിനു പ്രധാന കാരണമെന്നു് സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും, അതിനു പുറമേയും പല നൂറ്റാണ്ടുകളും അവരെ സംബന്ധിച്ചു പറയാനുണ്ടായിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളിൽ വല്ലവർക്കും നാമമാത്രമായ ഭാഷാഭിമാനമെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതുപോലും നശിപ്പിച്ചുകളയത്തക്കവിധത്തിലുള്ളതായിരുന്നു അലുപകന്മാ

രുടെ പെരുമാറ്റം. അന്നത്തെ ആ നിലയെപ്പറ്റി വരഗീസ്സുമാപ്പിള വളരെ വേദനയോടുകൂടി രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു ഭാഗം താഴെ പകർത്താം:—

“ഇംഗ്ലീഷ് പാഠശാലകളിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ മലയാളം പഠിപ്പിക്കാനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മുൻഷിമാർ എന്നും പണ്ഡിതന്മാർ എന്നും മറ്റും പറയാറുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാരെക്കുറിച്ച് ചാൺ ഇനി അല്പം പറയാനുള്ളതു്. മുൻഷിമാർ അധികവും ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ഗന്ധംപോലും ഇല്ലാതെ ഏറെക്കുറെ സംസ്കൃതപരിചയം മാത്രമുള്ളവരായിട്ടാണു് കാണപ്പെടുന്നതു്. വായിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളുടെ അർത്ഥം അധികമാളുകളും അബലംകൂടാതെ മനസ്സിലാക്കുമെങ്കിലും, അതു് അതുപോലെ കുട്ടികളെക്കൂടി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നവർ ഇവരിൽ വളരെ ചുരുക്കമാണു്. എങ്ങനെയാണു് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്, എന്തെല്ലാമാണു് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്, ഇവകയൊന്നും മുൻഷിമാർക്കു സാധാരണ തോന്നാറില്ല. മറ്റൊരോ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ അടുക്കലിരുന്നു് അവരുടെ അധികാരത്തിലുള്ള പാഠങ്ങൾ മനസ്സു ചൂട്ടു പഠിച്ചതിന്റെ ശേഷം ദിവസം ഒരു മണിക്കൂർനേരം വിതം ചിലർ സ്വാസ്ഥ്യത്തിനായിട്ടും ചിലർ സ്വാച്ഛന്ദ്യത്തിനായിട്ടുമാണു് മുൻഷിയുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു പോകുന്നതു്. പലരും, പുറമേ വല്ല കാര്യവും ഉണ്ടെങ്കിൽ, അതിലേയ്ക്കു വിനിയോഗിക്കുന്നതും മലയാളംവക മണിക്കൂറാണു്. ഇവകക്കാരെ തള്ളി, ഒരു ക്ലാസ്സിൽ കാൽ, അരയ്ക്കാൽ ഭാഗം കുട്ടികൾ മാത്രമേ സാധാരണ വല്ലതും പഠിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി മുൻഷിയുടെ ക്ലാസ്സിൽ ചെല്ലാറുള്ളു. പ്രായേണ ശുദ്ധ നാടന്മാരായ മുൻഷിമാരുടെ വേഷം മുതലായവതന്നെ കുട്ടികൾക്കു് ഒരു വിനോദമേതുവോ, പീണിടുന്നപക്ഷം നല്ല പരിഹാസവിഷയമോ ആയിരിക്കയാണു് പതിവു്. കുട്ടികളിൽ ചുരുക്കം ചിലരുടെ കൈവശം കാരോന്നോ കാരോ കഷണമോ പുസ്തകം ഉണ്ടായിരിക്കും. മുപ്പർക്കു് ആ അന്വേഷണമേയില്ല. രാമായ

ണം, അല്ലെങ്കിൽ ഭാരതം, അല്ലെങ്കിൽ ഭാരതവതം മൂലം മുഴുവൻ മുൻപുതന്നെ ഉരുവിട്ടുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. കിളിപ്പാട്ടിൽ പിഴച്ചുപിഴച്ചു പച്ചയായിട്ടു വല്ലതുമെല്ലാം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതു പഠിക്കാനാവശ്യമുള്ള കുട്ടികൾ അവരുടെ കൈവശമുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ നോക്കി വായിക്കാൻ തയ്യാറുള്ളപ്പോൾ, തനിക്കു പുസ്തകത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെന്താണ്? സംശയമുള്ള ദിക്കുകൾ മുൻകൊല്ലങ്ങളിൽ പഠിപ്പിച്ചതു് നിശ്ചയമില്ലായ്മയുമില്ല. ഇങ്ങനെ മലേപയുള്ള വല്ല കസേരയിലോ, അഥവാ മേശമേലോ, ചിലപ്പോൾ രണ്ടിലും കൂടിയോ, സ്ഥിതിചെയ്തിരിക്കുന്ന മുൻഷി, സ്വയമായിട്ടോ പലപ്പോഴും ഒരുവക സരസ്വതാരായ കുട്ടികൾ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടോ, എന്തെങ്കിലും ലോകവർത്തമാനം പാഞ്ഞാണ് മണിക്കൂറു തുടങ്ങുക. മിക്കപ്പോഴും ഒരു പ്രസംഗംതന്നെ വളരെ നിണ്ടുപിടിച്ചിട്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ ഒന്നിൽനിന്നെന്നെന്നായിട്ടോ, മണിക്കൂറു മുഴുവൻ അതായിട്ടുതന്നെ കഴിഞ്ഞു എന്നും വരാം. ഇതുകഴിഞ്ഞു് അല്പസമയം ഉണ്ടായാൽ, ഒരു കുട്ടി തന്റെ കൈവശമുള്ള “കേരളവിലാസം” പുസ്തകത്തിൽനിന്നു വായിച്ചുതുടങ്ങും. രണ്ടേക്കുറം കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കു് “മുദ്രാവിലാസം” പുസ്തകത്തോടുകൂടിയ മറ്റൊരു കുട്ടി തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ അങ്ങനെയല്ല, ഇങ്ങനെയാണ് എന്നു തടസ്ഥപ്പെടുത്തുകയായി. രണ്ടും തെറ്റാണെന്നും, അച്ചടിക്കാതും അച്ചടിയുമേ അബദ്ധമെന്നും, താളിയോലയിൽ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എത്ര നല്ലവയും നിലനിൽക്കുന്നവയും സൗകര്യമുള്ളവയും ആണെന്നും മറ്റും മുൻഷി ഉടനേ പ്രസംഗം തുടങ്ങും. ഇതവസാനിക്കുന്നതിനുമുൻപേ മണിഅടിക്കുന്നതു കുട്ടികളിൽ പലർക്കും വ്യസനമാകും. ഇങ്ങനെ കാരോവിധത്തിലാണ് ഇവർ കാരോദിവസം നയിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ മുൻഷിമാരെക്കുറിച്ചും അവരുടെ അദ്ധ്യാപനരീതിയെക്കുറിച്ചും കാരോന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ അതുതന്നെ ഒരു പുസ്തകത്തിനു മതിയാകുന്നതാണ്.” *

* 1072 തുലാമാസത്തിലെ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ “ഇംഗ്ലീഷ് ചേർന്ന മലയാളം” എന്ന തലക്കെട്ടിലെഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു ലേഖനത്തിൽനിന്നു്.

ഹൈന്ദവസ്തൂപങ്ങളുടെ കാൽമാണുലൊ ഇപ്പറഞ്ഞതു്. കോളേജുകളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതിൽനിന്നു വളരെയൊന്നും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ല. സർവ്വകലാശാലക്കാർ മനസ്സിലാമനസ്സോടുകൂടി മാത്രമാണു് മലയാളത്തിനു പാഠപദ്ധതിയിൽ സ്ഥാനമനുവദിച്ചിരുന്നതു്. “മലയാളഭാഷയെ മദ്രാസ്സു് സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നും നിശ്ശേഷം ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ശ്രമം ഒരിക്കൽ നടക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും, നാട്ടുനീങ്ങിയ മഹാരാജാവിന്റേയും മറ്റും പരിശ്രമഫലമായിട്ടാണു് അതു ഫലിക്കാതെപോയതെന്നും” വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു നടന്ന സമ്മാനദാനയോഗത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചതു നാം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞുവല്ലോ. (p. 60) പാഠപുസ്തകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുക, പരീക്ഷകന്മാരെ നിശ്ചയിക്കുക മുതലായവയിൽ പറയത്തക്ക യാതൊരു ഉത്തരവാദിത്വവും അധികൃതന്മാർ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരു ചകു വഴിവാടുന്ന നിലയിൽ എല്ലാം അങ്ങനെ നടന്നിരുന്നു എന്നുമാത്രം. ഇക്കാര്യം ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ അനുവദിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും, ഭാഷാപോഷിണിസഭ ഇക്കാര്യത്തിൽ മുൻ കൈയെടുത്തു പ്രവർത്തിക്കണമെന്നുമായിരുന്നു വരഗീസ്സു മാപ്പിളയുടെ അഭിപ്രായം. തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു നടന്ന സഭയുടെ നാലാമത്തെ സമ്മേളനത്തിൽ, കാൽദർശിയുടെ നിലയിൽ വരഗീസ്സുമാപ്പിള വായിച്ച റിപ്പോർട്ടിലെ ഒരു ഭാഗമാണു് താഴെ ചേർക്കുന്നതു്:—

“ഈ വിഷയത്തിൽ (മലയാളഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ) കരാറാലമായി മദ്രാസ്സു് സർവ്വകലാശാലക്കാർ, കല്പിച്ചുകൂട്ടിക്കൊണ്ടു നപോലെ തുടർച്ചയായി ചെയ്തവരുന്നിടത്തോളം ദോഷം മറ്റൊരുതന്നെ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നു തീർച്ചയായി പറയാം. വിദ്യാഭ്യാ

സം സംബന്ധിച്ചു" ഇത്രയും അധികാരവും ശക്തിയും അടുത്ത ദിക്കിൽ മറ്റാർക്കും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് വേറെ ആരു വിചാരിച്ചാലും ഇത്ര ദ്രോഹംചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതുപോലും. ഓരോ പരീക്ഷകൾക്കു് വായിക്കുന്നവരിൽ കേവലം സാമാന്യനായ കേരളീയ വിദ്യാർത്ഥികളെപ്പോലെയെങ്കിലും, ഈ ഭാഷയെക്കുറിച്ചു പരിചയമുള്ള വല്ലവരും പാഠപുസ്തകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ അധികാരമുള്ളവരിൽ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, ഒരിക്കലും "അതിശയമാർന്ന നിലവിളക്കി"നോ "സിംബാഭിന്റെ അവസാനമില്ലാത്ത കുപ്പലോട്ടങ്ങൾ"ക്കോ ഈ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യകാലത്തും ഇത്ര വില വരികയില്ലായിരുന്നു. പദ്യഭാരത്തേക്കു പ്രായേണ പതിവായി തിരഞ്ഞെടുത്തുവരുന്ന ഓരോ പഴയ പാട്ടുകളേയും മറ്റും കുറിച്ചു് ആക്ഷേപിക്കാനില്ലെങ്കിലും, അതാക്കെ കലാശാലക്കാർതന്നെ അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവരുന്നതിൽ പററിക്കുന്ന അപകടങ്ങൾക്കു് കൈയും കണക്കുമില്ല. ദൃഷ്ടാന്തത്തിന് ഇയാണ്ടത്തെ മടിക്കലേപ്പൻ പരീക്ഷയുടെ പാഠപുസ്തകത്തോളം ഉചിതമായതു് ഇതിനു കീഴിൽ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നതന്നെ പറയാം. കഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ "കാർത്തവീർ്യാർജ്ജുനവിജയം തുള്ളൽപ്പാട്ടു്" നാട്ടിലുള്ള നിരക്ഷരക്ഷിപികളായ തുള്ളൽക്കാർപോലും സാമാന്യം അർത്ഥമുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണവും അധികം വൃത്തഭംഗം കൂടാതെയും ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നതായിരിക്കെ, ഒരു വിധത്തിലും വായിക്കാനും ഗ്രഹിക്കാനും പാടില്ലാത്തവണ്ണം അതിനെ അച്ചടിച്ചുവിട്ടിരിക്കുന്നതിങ്കൽ ആത്മയുക്തകയ്പാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള പാഠപുസ്തകങ്ങൾക്കു നല്ലവണ്ണം പററിയ ഒരുതരം പരീക്ഷകന്മാരെയുമാണ് പതിവായി നിയമിച്ചുവരുന്നതു്. ഇവർ എന്തിനേയോ ആധാരമാക്കി ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങളെ അച്ചടിച്ചു കറേക്കൂടി അബലമാക്കിത്തീർത്താലും ചോദിക്കാൻ ആരുമില്ലാത്തതു് കഠിനംതന്നെ. വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇതിന് എന്തുതന്നെ ഉത്തരം നീയാലും, അ

ഥവാ ഒന്നുതന്നെ എഴുതിയില്ലെങ്കിലും, പരീക്ഷയിൽ തോൽക്കുന്നവരില്ലെന്നുവന്നാൽ പറഞ്ഞിട്ടു കാണുവരില്ലല്ലോ. മലയാളത്തിൽ ബി. എ. പരീക്ഷയുടെ ജയിച്ചവർപോലും, പുറത്തേക്കു ഇവിടങ്ങളിലുള്ള മലയാളം പള്ളികളുടെ ഇൽ പഠിക്കുന്ന സാധാരണ കുട്ടികളേക്കാൾ ഭാഷാജ്ഞാനം കുറഞ്ഞവരായി കാണുന്നതിന്റെ കാരണം ഇതാണെന്നുള്ളതു് ആരും അധികം ആലോചിച്ചിരിക്കുകയില്ല. ഇതല്ലാ സർവ്വകലാശാലക്കാരേയും മറ്റും വേണ്ടപോലെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാനുള്ള ചുമതല ഭാഷാപോഷിണിസഭയ്ക്കില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ആർക്കാണ് ഇതു്? ”

ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കു വിലങ്ങുതടിയായി നിൽക്കുന്നതിനേയല്ലാം ആളും തരവും നോക്കാതെ ഇങ്ങനെ കുർക്കശമായ ഭാഷയിൽ എതിർക്കുന്നതിനു വരഗീസ്സുമാപ്പിച്ചയെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ഭാഷാഭിമാനമല്ലതെ മറെറാന്നുമല്ല.

സാഹിത്യകാരന്റെ നിലയിൽ

വരഗീസ്സുമാപ്പിച്ച സാഹിത്യലോകത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠനായിത്തീർന്നതു് എഴുതിയല്ല, എഴുതിച്ചിട്ടാണ് എങ്കിലും അദ്ദേഹം തീരെ എഴുതിയിട്ടില്ലെന്നു പറയാനും നിവൃത്തിയില്ല. (1) ദർപ്പവിമർശനം അഥവാ യദുകലാരാലുപം ആടുകഥ, (2) എബ്രായക്കുടിനാടകം, (3) കലാഹിനീദമനകം നാടകം, (4) കീർത്തനമാല, (5) സച്ചരിത്രശതകം, (6) വിസ്തൃതജനനം പത്തുപുത്തം, (7) നാടകങ്ങളെക്കുറിച്ചൊരു പ്രസംഗം എന്നിവയാണു് വരഗീസ്സുമാപ്പിച്ചയുടെ പ്രധാന കൃതികൾ. വിക്ടോറിയ ചരിതസംഗ്രഹം, ഡയമൻഡ് ജൂബിലി, തുലാപരേഷദാനം എന്നു തുടങ്ങി മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ടെഴുതിച്ചു് വരഗീസ്സുമാ

പിളയുടെ അവതാരികകളോടുകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മറെറാരു കൂട്ടം പുസ്തകങ്ങളുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം പൂർവ്വമായാണ് “കണ്ടത്തിൽ വരഗീസ്സുമാപ്പിള എഴുതിയ” ഒന്നാം പാഠപുസ്തകം.

“ഭർപ്പവിളപ്പേട” ആട്ടക്കഥയെപ്പറ്റി ഇതിനു മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. (P. 18) ത്രിശിഷ്യന്റെ സൗന്ദര്യഭർപ്പത്തെ ഭർത്താക്കേതയായ സത്വഭാമയെ കൊണ്ടും, വിക്രമമത്തനായ ഗരുഡന്റെ അഹംഭാവത്തെ ഭക്തശിരോമണിയായ ഹനുമാനെക്കൊണ്ടും ശമിപ്പിച്ചു, “അഹങ്കാരി അധഃപതിക്കും” എന്നു തെളിയിക്കുന്ന ഒരു ഹൈന്ദവ പുരാണകഥയാണ് ആ ആട്ടക്കഥയിലെ ഇതിവൃത്തം. തന്റെ കൃതിയിൽ താൻ ചില പുതുമകളൊക്കെ വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവ് അവതാരികയിൽ അവകാശപ്പെടുന്നുണ്ട്. (1) സ്ഥലകാലവിഷയകപുരുഷന്റെ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്; (2) കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു വ്യക്തിത്വം വരുത്തുന്നതിൽ മനസ്സുവെത്തിയിട്ടുണ്ട്; (3) ഭാഷാപരമായ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി ലളിതമാക്കിയിട്ടുണ്ട്; (4) ഒരു യുദ്ധംകൊണ്ടോ, സ്വയംവരംകൊണ്ടോ തൃപ്തിപ്പെടാതെ അനുരണനീയമായ ഒരു സാരോപദേശത്തിൽ കഥ അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം കരുതൽ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്; (5) അഭിനയസമ്പ്രദായത്തിലും ചില പുതുമകൾ വരുത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്—ഇതൊക്കെയാണ്, “ഭർപ്പവിളപ്പേട” ത്തിന്റെ ഭീർഘമായ അവതാരികയിൽ, താൻ വരുത്തിയ പരിഷ്കാരങ്ങളായി ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. കഥയെ അഞ്ചുക്കുളായും ഓരോ അങ്കത്തെയും പലരംഗങ്ങളായും തിരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു്, ഗ്രന്ഥകർ

ത്താവു പ്രത്യേകം എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും, പ്രസ്തുത ആട്ടക്കഥയിൽ കാണുന്ന മറെറാരു പരിഷ്കാരമാണ്. ഇതൊക്കെക്കൊണ്ടു ഗ്രന്ഥകർത്താവു അവകാശപ്പെടുന്നത്, താൻ കഥകളിസമ്പ്രദായത്തെ പരിഷ്കരിക്കാൻ വളരെ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ്; പക്ഷേ, കൈ ആട്ടക്കഥകൾ വായിക്കുകയും ചിലതു് ആടിക്കാണുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ആ നൃത്യകലാവിഭാഗത്തിന്റെ സാങ്കേതികവശത്തേക്ക് എത്തിനോക്കാൻ വരഗീസ്സു മാപ്പിളയ്ക്കു സാധിച്ചിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ് പരമാർത്ഥം. പരിഷ്കാരങ്ങളെപ്പറ്റിയൊക്കെ വിവരിച്ചതിനുശേഷം, “സംഭാഷണങ്ങൾക്കു കൈകൂറുകളോടുകൂടി വായം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി കളിച്ചുകാണാൻ നമ്മുടെ തല്ക്കാലസ്ഥിതിക്കു നിർവ്വാഹമില്ലാതിരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അത്യന്തം വ്യസനിക്കാതിരിപ്പാൻ പാടില്ല” എന്നുകൂടി ഗ്രന്ഥകർത്താവു അവതാരികയിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നതിൽനിന്നു് ഇതു സ്പഷ്ടമായി തെളിയുന്നുണ്ടു്.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും “കഥകളിഭൂമം” കലശലായിരുന്ന അക്കാലത്തു് “ദർപ്പവിച്ഛേദ”ത്തിനും ശ്രമിച്ചാൽ ഒരുപക്ഷേ കറെ പ്രചാരംകിട്ടുമായിരുന്നു. അതിനു ഗ്രന്ഥകർത്താവുതന്നെ ഒരു വലിയ വിഷ്വാതം വരുത്തിവെച്ചു. ക്രിസ്തുവിനെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ഒരു മംഗളശ്ലോകമാണതു്. പ്രാധാന്യേന ക്ഷേത്രാദിസങ്കേതങ്ങളിൽ ആടുന്നവരും കടുത്ത യാഥാസ്ഥിതികരുമായ കഥകളിയോഗക്കാർക്കു് ഇതു് തീരെ സ്വീകാര്യമായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണല്ലോ. ക്രിസ്തുപാനികളുടെകൂട്ടത്തിൽ കഥകളിയോഗക്കാർ ഒട്ടില്ലതാനും. ഇവയെല്ലാവരിനും പുറമേ,

ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ചരിത്രത്തിലെ ഒരു ശതകം ഇതിവൃത്തമായി ഉള്ള ഒരു ശതകമായിട്ട് കൃഷ്ണപിന്നെ ആചാര്യൻ സ്മരിക്ക എന്ന് ഉള്ളത്, ക്രൈസ്തവകഥാപ്രതിപാദകമായ ഒരു നാടകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണനേയോ ശ്രീരാമനേയോ സ്തുതിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ, വെറും സഹൃദയത്വത്തിന്റെ പേരിൽ നോക്കിയാലും തീരെ അനുചിതവുമാണല്ലോ. ഈ ചകാരണങ്ങളാൽ ആ ആട്ടക്കഥയ്ക്ക് അന്തർഹിക്കുന്ന പ്രചാരംപോലും സിദ്ധിക്കാതെപോയി.

സാഹിത്യഗുണംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ മലയാളത്തിലെ മൂന്നാംതരം കഥകളികളുടെകൂട്ടത്തിൽ ചേരാനുള്ള അർഹത ദർപ്പവിച്ഛേദത്തിനുണ്ട്. “പൂർണ്ണഭൂരിതാപേ ജഗതി യദപേ വാസുദേവോവതീർണ്ണഃ കൃഷ്ണ ജീമൂതവർണ്ണോ” എന്നിത്യാദി ശ്ലോകങ്ങളും,

“നന്ദകുമാരകുന്ദഗോപൻ

നന്ദനീയഗുണപൂർണ്ണഭവൻ

സുന്ദരരൂപൻ ധന്യനരവിന്ദസുനാഭൻ

സുതപിശമനഹാസാഭൻ വിധിമുഖ

വൃന്ദാരകവൃന്ദൈരപി വന്ദ്യൻ ബഹുമാന്യൻ തവ

മന്ദസ്തീതത്തെക്കൊതിച്ചിടുന്നു - തവയാ

കന്ദർപ്പലിലകളാടിടുന്നു”

എന്നുതുടങ്ങിയ കമ്മിയും,

“പാമ്പിന്റെ ശത്രു നിജപക്ഷങ്ങളെപ്പരമവേഗാൽ കടത്തുവാനു, പരിചിന്നൊടുയർന്നു, പലതീരി കടന്നു, നദികൾക്കുമധികളുമുടനടന്നു പുറപ്പെട്ടമിതി ഗഗനഭൂമി ഗതി തുടർന്നു”

എന്നാരംഭിക്കുന്ന ദണ്ഡകവും മറ്റും പരിശോധിച്ചാൽ, പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ സാഹിത്യപരമായ മേന്മ വെളി

പ്പെടുന്നതാണ്. നാലും അഞ്ചും തരത്തിൽ പെട്ടേതെണ്ട ആട്ടക്കഥകൾപോലും മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം മനസ്സിലാക്കിയാൽ മാത്രമേ, “ദർപ്പവിഷ്ണുഭം” മൂന്നാംതരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നത് ആക്ഷേപാർഹമല്ലെന്നു കാണാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. എന്നു മാത്രമല്ല, ജീവചരിത്രകാരൻ സത്യത്തിന്റെ ഈർപ്പിപ്പാതയിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കുന്നതു ശരിയല്ലല്ലോ. പുസ്തകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും അവസാനത്തിലും വിശാഖം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിനെ സ്മരിച്ചുകാണുന്നതിൽനിന്നും, 1055-നും 1060-നും ഇടയ്ക്കാണ് — ഒന്നുകൂടി കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, 22-ാമത്തെയോ 23-ാമത്തെയോ വയസ്സിലാണ് — ചരിത്രനായകൻ ഈ കൃതി നിർമ്മിച്ചതെന്ന് നമുക്കു ധരിക്കാം.

‘പഴയ നിയമം’ ആദ്യപുസ്തകത്തിലെ 37 മുതൽ 45 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ അടങ്ങിയ കഥയാണ് ‘എബ്രായക്കുട്ടി’യിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. എബ്രായക്കുട്ടി എന്നുകൂടിപ്പേരുള്ള യോസെപ്പ് ദുസ്ഥഭാവങ്ങളും ദുഷ്ടനായുമായ വൈമാത്രേയസഹോദരന്മാരാൽ ആദ്യം കാട്ടിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതും ഒടുവിൽ വിദേശികളായ സാർത്ഥവാഹന്മാർക്ക് അടിമയായി വിലപ്പെടുന്നതും, പല ക്ലേശങ്ങളും അനുഭവിച്ചതിനുശേഷം ആ സത്ഗുണസമ്പന്നൻ അവസാനം നല്ലനിലയിലെത്തി തന്നെ ദ്രോഹിച്ചവരും ആപത്തിലകപ്പെട്ടവരുമായ സഹോദരന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതുമാണ് ഇതിലെ ഇതിവൃത്തം. നാടകത്തിന്റെ തന്മയത്വത്തിനുവേണ്ടി മൂലകഥയിലില്ലാത്ത ഒരു രണ്ടു കഥാപാത്രങ്ങളെ കവി ഇതിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഷേക്സ്പിയർമഹാകവിയുടെ Taming of the Shrew എന്ന നാ

ടകത്തിന്റെ അനുകരണമാണ് “കലഹിനീദമനകം.” കലാശീലയും ആർക്കും കീഴ്വഴങ്ങാത്തവളുമായ ഒരു ഭാര്യയെ അറുളുടെ ഭർത്താവ് ഹൃദയകാഠിന്യപരനായിട്ട് ദമനംചെയ്ത് അനുസരണശീലമുള്ള വളാക്കിത്തീർക്കുന്നതാണ് ഇതിലെ കഥ. കഥയുടെ അവതരണത്തിനായി ഒരു “പ്രസ്താവന” കവി സ്വന്തമായി എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

കേരളം മുഴുവൻ നാടകഭ്രാന്ത പിടിപെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലത്താണ് ഈ രണ്ടു നാടകങ്ങളും ആവിർഭവിച്ചത്. അന്നത്തെ നാടകങ്ങളെന്നല്ല മറ്റു കൃതികൾ പോലും സാഹിത്യലോകത്തിലെ ഇന്നത്തെ പുതിയ വെളിച്ചത്തിൽ തീരെ നിഷ്പ്രഭങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. അശ്രുതത്തിൽ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ നാടകങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. ഏകിലും, ആവിർഭാവകാലത്തു അവ സഹൃദയലോകത്തെ അത്യാന്തം ആകർഷിച്ചിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു നാടകങ്ങൾ തർജ്ജമ ചെയ്തതാണ് അന്നു മിക്കവരും ചെയ്തിരുന്നത്. അതിനു വിപരീതമായി ചരിത്രനായകൻ നിർവ്വഹിച്ച സ്വതന്ത്ര നാടകനിർമ്മാണം (എബ്രായക്കുട്ടി) പലരുടേയും പ്രത്യേകാഭിനന്ദനത്തിനു പാത്രമായി. ‘കലഹിനീദമനക’ത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഉണ്ടായിരുന്നു ഒരു പുതുമ. ഷേക്സ്പിയർ മഹാകവിയുടെ ആശയങ്ങളെ ആസ്പദിക്കാനുള്ള സൗകര്യം മലയാളികൾക്ക് ആദ്യമായി ലഭിച്ചതു പ്രസ്തുത കൃതിവഴിക്കാണ്.

‘മനോരമ നാടകക്കമ്പിനി’ എന്ന പേരിൽ ഒരു സംഘം ഏർപ്പെടുത്തി അഞ്ചും എട്ടും തവണ അഭിനയിച്ചുനോക്കിയതിനുശേഷം മാത്രമാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താ

വ്യാപാരം നാടകവും പുറത്തുവിട്ടത്. കോട്ടയും, ചെങ്ങന്നൂർ, തിരുവല്ല മുതലായ ഭിക്ഷുക്കളിൽ ഈ നാടകങ്ങൾ അഭിനയിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നാനാജാതി മതസ്ഥനായ പല മാനുഷന്മാരും നാടകം കാണാൻ വരാറുണ്ടായിരുന്നു. പല സ്ഥലത്തുവെച്ചും പ്രശസ്തനായ പലരും ഗ്രന്ഥകർത്താവീനേയും നടന്മാരേയും മുക്തകണ്ഠം അഭിനയിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ മനോരമാനാടകകമ്പിനി'യുടെ ആരംഭത്തെപ്പറ്റി ചരിത്രനായകൻ തന്നെ ഒരിടത്തു ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്.

“മനോമോഹനപ്രഭുതീകളായ പല സങ്കോതം മനോരമയാ പിണ്ഡിൽ അപ്പഴപ്പോൾ അവരവരുടെ അരങ്ങുകൾ ഇട്ടിട്ടുള്ളതുകൂടാതെ, മനോരമാപത്രത്തിന്റെ പംക്തികളും നാടകങ്ങളെക്കുറിച്ച് പക്ഷപാതത്തോടുകൂടിയതാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇങ്ങനെ ഈ ആഫിസിലെ പണിക്കർക്കും കുറേ ദിവസമായി ഒരു നാടകമഭിനയിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു മോഹം ജനിക്കയാൽ, തങ്ങളോടുകൂടി അനവധിയിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ ആളുകളിൽ അധികം ചേർന്നിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സഭ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ട് ഇപ്പോൾ മൂന്നു നാലു മാസമേ ആയിട്ടുള്ളു. ഈ സഭയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവർ ഒട്ടാഴിയാതെ ക്രിസ്ത്യാനികളായതുകൊണ്ട് അരങ്ങേറാത്തതിനാൽ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിനാടകംതന്നെ വേണമെന്നാഗ്രഹിക്കയാൽ, പഴയ നിയമം എന്ന വേദപുസ്തകത്തിൽ പ്രസിദ്ധമായ യോസേപ്പിന്റെ കഥയെ “എബ്രായക്കുട്ടി” എന്ന പേരോടുകൂടി പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു നാടകമാക്കിത്തീർത്തതിനെ, ആഫിസിൽ മുങ്ങാതെ പണിയുള്ളതിനിടയ്ക്ക് അപ്പഴപ്പോൾ രാത്രികാലങ്ങളിൽ കൂടി ഒരുവിധം അഭ്യസിച്ചു, സ്ഥലത്തുള്ളവരും ദൂരസ്ഥനായ പല സ്നേഹിതന്മാരുടേയും ഒഴാപ്പുത്താൽ ഉണ്ടായ ദ്രവ്യംകൊണ്ട് അത്ര താണതരത്തിലല്ലാത്ത ഏതാനും ഉപകരണങ്ങളുമുണ്ടാക്കി ഇക്കഴി

ഞെ തികച്ചൊഴു * രാത്രി അരങ്ങോരം കഴിച്ചിരിക്കുന്നു വയസ്സര മൂണ്, എരമത്തൂർ ഭട്ടതിരി, അഞ്ചിക്കൈരൾ ജഡ്ജി ടി. സി. പുനൻ, അസി: എഞ്ചിനീയർ കെ. കെ. കുരുവിള, കോട്ടയം മുൻസിഫ് കെ. നാരായണൻപണ്ടാല തുടങ്ങിയ പല മഹാനാ തം സന്നിഹിതരായിരുന്നു.”

മുൻസിഫ് നാരായണൻപണ്ടാല നാടകാഭിനയത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ, ഗ്രന്ഥകർത്താവും നാടക സംഘത്തിന്റെ നിയന്താവുമായ വരഗീസ്സമാപ്പിളയെ മുക്കുകയും പ്രശംസിച്ചു് ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തുകൊണ്ടായി. പിന്നീടൊരിക്കൽ, വൈക്കത്തപ്പാമി കഴിഞ്ഞെത്തിയ അരുമന ശ്രീനാരായണൻതമ്പിഅവർകൾക്കു കാണുവാനായി സഭക്കാർ പ്രസ്തുത നാടകംതന്നെ കോട്ടയത്തുവെച്ചു് വീണ്ടും അഭിനയിച്ചു. വിശിഷ്ടനായ അതിഥി, നാടകനിർമ്മാണത്തിലും നാടകസംഘരൂപവൽക്കരണത്തിലും വരഗീസ്സമാപ്പിളയെ വളരെ അഭിനന്ദിച്ചു സംസാരിക്കുകയും നടന്മാരിൽ ചിലരെ പ്രത്യേകം പ്രശംസിക്കുകയും അവർക്കു സമ്മാനിക്കാനായി 20 ക മാനേജരെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. “ഒടുവിലത്തെ രംഗത്തിൽ കണ്ണൻപൊഴിക്കാത്തവരായി ഇന്നത്തെ കാണികളിൽ ആരുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല” എന്നാണ് അദ്ദേഹം അവസാനം പ്രസ്താവിച്ചതു്. ഒരിക്കൽ തിരുവല്ലാ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിൽ വെച്ചു് “മനോരമാനാടകകമ്പിനി”ക്കാർ ഇതേ നാടകം അഭിനയിച്ചു അവസരത്തിൽ അന്നവിടെ സന്നിഹിതനായിരുന്ന കൊല്ലം പോഷ്ണാർ ആററകാൽ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകളും ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു അഭിനന്ദനപ്രസംഗം ചെയ്തുകൊണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഈ കമ്പിനിക്കാർ

തന്നെയാണ് 'കലഹിനിദമനക'വും പല ദിക്കിലും അഭിനയിച്ചത്.

പ്രസ്തുത നാടകങ്ങളെപ്പറ്റി അന്നു സഹൃദയലോകത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായം തെളിയിക്കുന്നതിനായി രണ്ടഭിപ്രായങ്ങൾ താഴെ ഉദ്ധരിക്കാം.

“എബ്രായക്കുട്ടി ഏഴുവനും വായിച്ചു. ആരംഭത്തിൽ അങ്കുരിച്ച രസം ഉത്തരോത്തരം പരിപുഷ്ടിയെ പ്രാപിച്ചു. അപ്പോഴെത്തിൽ പരമകാവ്യമായ ആരോഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ നാടകം, ചിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിസൂക്ഷ്മതയെക്കുറിച്ച് എനിക്കു വളരെ നാളായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിപ്രായത്തെ നൂതനമായി ദൃഢീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗുണവാന്മാരുടെ കഷ്ടാനുഭവങ്ങളെ ഉപക്രമിച്ച് അവയെ അത്യന്തം ശുഭഭാവങ്ങളാക്കി ഉപസംഹരിക്കുന്ന കഥാസന്ദർഭത്തിനുള്ള രസവിശേഷം ഇതിലധികം മറ്റൊരു നവീനനാടകത്തിലും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അധിഷ്ഠാനമുള്ള ഒരു കഥയെ സ്വീകരിച്ചതും വളരെ നന്നായി. ഗ്ലോകങ്ങൾക്കു കറ കറവാണെങ്കിലും ഉള്ളവയ്ക്കു ശബ്ദസൗഷ്ഠ്യവും അർത്ഥഭാഗിയും ധാരാളമായിട്ടുണ്ട്; ചില ഗ്ലോകങ്ങൾക്കു അനാദൃശമായ മാധുര്യവുമുണ്ട്. അത്യന്തേച്ഛിതമായി രണ്ടു മൂന്നു ദിക്കിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഗാനങ്ങൾ ഹൃദയംഗമങ്ങളായിരിക്കുന്നു. രംഗത്തിൽ ഈ നാടകത്തിന്റെ പ്രയോഗം നിരതിക്കയാഹ്ളാഭജനകമായിരിക്കും.”

കേരളചർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ.

“കലഹിനിദമനകം വളരെ കൈതുകത്തോടു കൂടിയാണ് ഞാൻ വായിച്ചത്. ഷേക്സ്പിയറുടെ ആശയം മലയാളീകരിക്കു ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കത്തക്കവിധം നിങ്ങൾ ഭാഗിയായി പാകർത്തിയിട്ടുണ്ട്. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പാതകൾക്കു ഒരു ഭാഗീരട്ടു നവരത്നമായത് ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു യോജിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് എ

ന്റെ അഭിപ്രായം. ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ, എബ്രായക്കുട്ടി എഴുതി തഴുകിയ ഒരു ഹസ്തത്തിന്റെ ലഘുവം ഇതിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. ശ്ലോകങ്ങൾ കുറഞ്ഞുപോയി എന്ന ഒരാക്ഷേപം ചിലർക്കുണ്ടാകാം. ഭാഷാപോഷണത്തിനുവേണ്ടി അക്ഷീണമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ എല്ലാ അഭ്യുദയങ്ങളും ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.”

അനന്തപുരത്തു മുത്തകോയിത്തമ്പുരാൻ.

ഈ രണ്ടു തമ്പുരാക്കന്മാരും പുസ്തകനിരൂപണവിഷയത്തിൽ കുറെ ഭാഷിണ്യശീലന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഒരു പ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു പറയുന്നവർ ഉണ്ടായേക്കാം. ചേണ്ട; അന്ന് നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായി പുസ്തകനിരൂപണം ചെയ്തിരുന്ന “വിദ്യാവിനോദിനി”യുടെ അഭിപ്രായം നമുക്കു പരിശോധിക്കാം. * ആ മാസിക മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു നാടകങ്ങളെപ്പറ്റി എഴുതിയ നിരൂപണങ്ങളിൽനിന്നു ചില ഭാഗങ്ങൾ താഴെ ഉദ്ധരിക്കാം.

എബ്രായക്കുട്ടി

“കേരളത്തിലെല്ലാംകൂടി മലയാളം മാതൃഭാഷയായിട്ട് ഇപ്പോൾ ഏകദേശം ഏഴുലക്ഷം ക്രിസ്ത്യാനികളുള്ള സ്ഥിതിക്കു” ഈ ജാതിയിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ അധികമായി പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് ഞങ്ങളായത്ത്പ്പെടുന്നത്. ക്രിസ്തീയ വേദവിഷയകമായി ചില ഭാഷാകവിതകൾ ഞങ്ങൾ വായിക്കുകയുണ്ടായി

* വിദ്യാവിനോദിനിയുടെ നിരൂപണസമ്പ്രദായം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനായി “കഥാമഞ്ജരി”യെപ്പറ്റി ആ മാസികയെഴുതിയ നിരൂപണത്തിലെ ഒരു ഭാഗം ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒടുവിൽ ചേർക്കുന്നുണ്ട്. “അനുബന്ധം നാലു” നോക്കുക.

ട്ടുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ, 'അജ്ഞാനകുറാര'മൊഴിച്ചു ശേഷമെല്ലാം ഭാഷാകവിതയുടെ ഗന്ധംപോലുമില്ലാത്തവരുണ്ടാക്കിയതാണെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ട്, ഭാഷാകവിതയുടെ കൂട്ടത്തിൽ എണ്ണത്തക്കതായിട്ടു് ആദ്യമായി ഒരു ക്രിസ്തീയ പുസ്തകം ഇങ്ങനെ പുറപ്പെട്ടതിനെക്കുറിച്ചു് ഞങ്ങൾ സന്തോഷിക്കുന്നു."

കലഹിനിദമനകം

"ഇതു് ഒരു തർജ്ജമയാണെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. ഗ്രന്ഥകർതാ മുഖത്തെ കഴിയുന്നിടത്തോളം പിൻതുടർന്നിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ അനുപദമായി ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കതന്നെ ചെയ്തിട്ടില്ല; ആകപ്പാടെ മുഖത്തിന്റെ മായവചത്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാൻ പാടുള്ളു്.....

ഈ നാടകത്തിൽ ഗ്ലോക്കങ്ങൾ ഇല്ലെന്നതന്നെ പറയാം. ഇതു് ഒരു വലിയ നൂതനതയാണെന്നതന്നെയാണു് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം....."നാടകങ്ങളിൽ ഗ്ലോക്കങ്ങൾ കുറഞ്ഞിരിക്കുമല്ലേ ഭംഗി? ഒട്ടും കൂടാതെ കഴിക്കതന്നെയാണു് നല്ലതു്" എന്നു് ഒരു കഥാപാത്രത്തെക്കൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറയിച്ചിട്ടുണ്ടു്.... ഗ്ലോക്കങ്ങൾ കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു" നല്ലതെന്നു് സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ "ഒട്ടുംകൂടാതെ കഴിക്കതന്നെയാണു് നല്ലതു്" എന്ന അഭിപ്രായത്തോടു് കാളിദാസനും ഷേക്സ്പിയറും ഞങ്ങളും യോജിക്കുന്നില്ല. *

വാക്യങ്ങൾക്കു് നല്ല ഭംഗിയും മിടുക്കുമുണ്ടു്.
വടക്കർക്കു തമിഴ്ക്കാത്ത ചില ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളുള്ളവയെ ഒരു

* ഈ കൂട്ടരാം യോജിക്കാതിരുന്നിട്ടും ഇന്നു നാടകങ്ങളിൽനിന്നു ശ്ലോകങ്ങൾ നിശ്ശേഷം മാഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ളതു നമുക്കനുഭവമാണല്ലോ. ഈ പരിഷ്കാരം വരതീസ്സുമാപ്പിച്ച കറെ മുൻകൂട്ടി കണ്ടു എന്നതു് അതുതന്നെ വാഗ്മലേ ?

നൂനതയായി ഗണിക്കുവാൻ പാടില്ല. ദേശഭാഷാഭേദങ്ങൾ സംഭാഷണങ്ങളിൽ അപര ത്യാജ്യങ്ങളാണെന്നതെന്നയല്ല ഭംഗിയുണ്ടായിരുന്നെന്ന്.”

അക്കാലത്തെ സ്ഥിതിക്ക്, വിദ്യാവിനോദിനിയുടെ ഈ അഭിപ്രായം തീർച്ചയായും ഒരു വലിയ പ്രശംസ നേടിയായിരുന്നു. ആ മാസികയുടെ കർക്കശമായ നിരൂപണരീതികൊണ്ട് മാത്രമല്ല, ഞാൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നത്. മനോരമയും വിദ്യാവിനോദിനിയും തമ്മിൽ അന്ന് അത്ര സുഖത്തിലല്ല കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നത്. മനോരമയുടെ ആരംഭകാലത്ത് റയസ്റ്റർ മുസ്സിന്റെ “മനോരമാവിജയം” എന്ന നാടകത്തെപ്പറ്റി വിനോദിനി എഴുതിയ ഒരു പ്രായവും അതിനു മനോരമ പറഞ്ഞ മറുപടിയും വായിച്ചു കൂടി ഇതു സ്പഷ്ടമാകും.

“ഇതിലെ ഗ്ലോക്കങ്ങളിൽനിന്ന് അർത്ഥമുണ്ടാക്കുന്നതിനേക്കാളധികം എളുപ്പം പാഠ പിഴിഞ്ഞു” വെള്ളമെടുക്കുന്നതിനാണെന്നാകുന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത്... ..മനോരമാവിജയത്തെപ്പോലെയുള്ള കവനങ്ങളെ ഒരു പ്രസിദ്ധ ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ തർക്കിരാജ്യത്തിലുണ്ടാകുന്ന കമ്പിളിയോട് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നത് വളരെ ഉചിതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ആ കമ്പിളിയിലുള്ള ചായം വേറെ ഒരു വിധത്തിൽ വിനയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ചിത്രമെഴുത്തുകോയിത്തമ്പാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും മറ്റും എഴുതുന്ന ചിത്രം പോലെ ഒരു നല്ല ചിത്രമുണ്ടാക്കാം. അതുപോലെതന്നെ മനോരമാവിജയത്തിലെ പദങ്ങളെ വേറെ ഒരു വിധത്തിൽ വിനയ്ക്കിച്ചാൽ, എഴുത്തച്ഛന്റെയും മറ്റും കൃതികളെപ്പോലെ ഒരു കൃതിയുണ്ടാക്കാം. ഇതിലധികമായ ഒരു പ്രശംസയ്ക്ക് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് അർഹതയുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നില്ല.”

വിദ്യാവിനോദിനി

“മനോരമാവിജയത്തെക്കുറിച്ചു വിദ്യാവിനോദിനിക്കു മാത്രം വികടമായ ഒരഭിപ്രായം തോന്നിയതിൽ അതുകൊണ്ടു.... ..
 “ഏറ്റവും വെളുത്തതായ ഗ്രന്ഥകർത്താവു പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ ഗർഭിതകുടുംബത്തിൽ രസികത്തരം ഗ്രഹിക്കാൻ സാധാരണ വായനക്കാർ ശക്തന്മാരാകുമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു” എന്നും മറ്റും വലിയ കോയിത്തമ്പുരാനും, പ്രസിദ്ധനാകും സമ്മതന്മാരുമായ മറ്റു പല വിദ്വാജ്ഞങ്ങളും പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസ്തുത കൃതിയെക്കുറിച്ചു വിദ്യാവിനോദിനിക്കു് ഈ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞുകൊടുത്ത വിദ്വാന്മാർ ആ പേരിന് അർഹന്മാരാണോ എന്നു വായനക്കാർതന്നെ വിധിക്കട്ടെ.”

മലയാള മനോരമ

ഈ നിരൂപണവും മറുപടിയും നിമിത്തം അല്പം ഉൾത്തിരക്കോടുകൂടി കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലമായിരുന്നതുകൊണ്ടും കൂടിയാണു്, അന്നത്തെ വിദ്യാവിനോദിനിയുടേ നിരൂപണത്തിനു കൂടുതൽ വില കല്പിക്കണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നതു്. ഇതിനെല്ലാറ്റിനും പുറമേ, ആ രണ്ടു നാടകങ്ങൾക്കും അന്നു് ഒന്നിലധികം പതിപ്പുകൾ വേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവവും പ്രത്യേകം പരിഗണനീയമാണു്.

സുറിയാനി ഭാഷയിലുള്ള ചില ക്രൈസ്തവ ഗാനങ്ങളെ ദൈവാരാധനയ്ക്കു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകവിധം നാട്ടുരാഗങ്ങൾക്കനുസരണമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി വരഗീസ്സുമാപ്പിച്ചു നിർമ്മിച്ച 51 ഗാനങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണു് “കീർത്തനമാല.” രീതി പറഞ്ഞുകൊടുത്തും പാടി ശരിപ്പെടുത്തിയും ഗാനനിർമ്മാണത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ സഹായിച്ചതു്, കണ്ടിയൂർ കൊച്ചുണ്ണുഭാഗവതരും പൂവത്തൂർ ഗീവരഗീസ്സുഭാഗവതരുംമാണെന്നു മുഖവുരയിൽനിന്നു മനസ്സിലാകുന്നു ഈ

കൃതിക്ക് അന്നു ധാരാളം പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു. എട്ടോ പത്തോ പതിപ്പുകൾ വേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ, ജനങ്ങൾ “കീർത്തനമാല”യെ അന്നു ഏതു മാത്രം ആദരിച്ചിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതകഥാ സംക്ഷേപം നൂറു പദ്യങ്ങളിലായി ഉൾക്കൊള്ളിച്ചതാണ് “സച്ചരിത്രശതകം.” സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ഒരു കവിതയായിട്ടാണ് അക്കാലത്തു് ആളുകൾ ഈ ശതകത്തെ കണക്കാക്കിയിരുന്നതു്. കവിയുടെ മരണശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടിയ കൈയെഴുത്തുപ്രതി മകൻ അതുപോലെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു് രണ്ടാമതൊന്നു മനസ്സിലുത്തി മിനുസപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു കൃതിയാണിതെന്നു് അതിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നിരുന്നിട്ടും, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി എഴുതിയ അവതാരികയിൽ കവിതയെപ്പറ്റി വളരെ നല്ല അഭിപ്രായമാണു് രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞാൽ, അന്നു് ആ കൃതിയെപ്പറ്റി സഹൃദയന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായമെന്താണെന്നു് ഏകദേശം മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ.

ക്രിസ്തുവിന്റെ അവതാരകഥ പത്തു ഭിന്നഭാവിധവൃത്തങ്ങളിലായി എഴുതിയതാണ് “വിസ്മയജനനം പത്തുവൃത്തം.” (ഇങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി പലരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ, വളരെയൊക്കെ ശ്രമിച്ചിട്ടും അതിന്റെ ഒരു കോപ്പി സമ്പാദിക്കാൻ എനിക്കുസാധിച്ചിട്ടില്ല.) സർക്കാർ പ്രസംഗസഭയുടെ ആവശ്യപ്രകാരം 1066 ൽ തിരുവനന്തപുരം സർക്കാർ ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളിക്കൂടത്തിൽവെച്ചു വരഗീസ്സുമാപ്പിള

ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗം പിന്നീട് ലഘുലേഖരൂപത്തിൽ അച്ചടിച്ചതാണ് "നാടകങ്ങളെക്കുറിച്ചൊരു പ്രസംഗം" എന്ന ലഘു കൃതി. ഭാരതീയ നാടകങ്ങളുടെ പൂർവ്വ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചു, ഇംഗ്ലീഷ് നാടകങ്ങളോടു് അതിനെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി, ഇംഗ്ലീഷിനെ അനുകരിച്ച മലയാളഭാഷയിലും പുതിയ നാടകങ്ങൾ ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ തെളിയിക്കുകയാണ് ഈ പ്രസംഗത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

വിക്ടോറിയാചക്രവർത്തിനി രാജഭാരം തുടങ്ങിയിട്ട് 50 കൊല്ലം തികഞ്ഞ അവസരത്തിൽ, ചക്രവർത്തിനിയുടെ അപഭാഗങ്ങളെ 108 പദ്യങ്ങളിലായി വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ട് കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ സംസ്കൃതത്തിലെഴുതിയ ഒരു കാവ്യം, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ, കുഞ്ഞികുട്ടൻതമ്പുരാൻ, കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ എന്നു തുടങ്ങിയ ചതുര കവികളെക്കൊണ്ട് തർജ്ജമ ചെയ്യിച്ചു സ്വന്തം അവതാരികയോടും വ്യാഖ്യാനത്തോടുംകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണ് "വിക്ടോറിയാചരിതസംഗ്രഹം." അതേ ചക്രവർത്തിനിയുടെ അറുപതുകൊല്ലത്തെ രാജഭാരം തികഞ്ഞ അവസരത്തിൽ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയെക്കൊണ്ടെഴുതിച്ച 'വിക്ടോറിയാചരിതം തീരുവാതിരപ്പാട്ട്' (ഈ പത്തിനാലുവൃത്തം), സ്വയം എഴുതിയ 'ചക്രവർത്തിനിയുടെ അറുപതുകൊല്ലത്തെ രാജഭാരം' എന്ന ദീർഘമായ അവതാരികയോടും ഇംഗ്ലീഷിലെഴുതിയ ഒരു മുഖവുരയോടുംകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണ് "ഡയമൻഡ് ജൂബിലി" എന്ന കൃതി. ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവ് 1066-ൽ നടത്തിയ 'തൂലാപുരഷോടന'ത്തെ വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ട് അന്നത്തെ കവികളെക്കൊണ്ടെഴുതിച്ച ഞാറിൽ ചിലപാനം പദ്യങ്ങൾ

ഒന്നിച്ചുകൂട്ടി, തുലാപുരുഷദാനത്തിന്റെ ചടങ്ങുകളെ വിസ്തരിച്ചുകൊണ്ട് വരഗീസ്സുമാപ്പിള എഴുതിയ ദീർഘമായ അവതാരികയോടുകൂടി പുസ്തകാകൃതിയിലാക്കിയതത്രെ 'തുലാപുരുഷദാനം'. 'ഒന്നാംപാഠപുസ്തകം' നിലത്തേഴുത്തും കൂട്ടിവായനയും പഠിക്കുന്ന കുട്ടികളെ ഉദ്ദേശിച്ചെഴുതിയ ഒരു പ്രാഥമികപാഠപുസ്തകമാകുന്നു. മംഗലാപുരം ബാസാമിഷ്യൻ പ്രസ്സിൽ ഭംഗിയായി അച്ചടിച്ച ഈ പാഠപുസ്തകത്തിന് അന്ന് അനേകം പതിപ്പുകൾ വേണ്ടിവരികയുണ്ടായി. കുന്നുകുഴിയിൽ കുരു ചിട്ട എഞ്ചിനീയറുടെ ഭാര്യയും, തന്റെ കുനിപ്പു സഹോദരിയുമായിരുന്ന അച്ചാമ്മയുടെ മരണത്തിൽ അനുശോചിച്ചുകൊണ്ടെഴുതിയ "ഇഷ്ടസോദരീവിലാപം" എന്ന ഒരു കൃതികൂടി ചരിത്രനായകന്റെ വകയായിട്ടുണ്ടത്രെ. അതും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

'കലഹിനിദമനകം' രണ്ടാംപതിപ്പിന്റെ മുഖവുരയിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ, ഷേക്സ്പിയറുടെ 'ഒഥല്ലോ' എന്ന നാടകം ചരിത്രനായകൻ തർജ്ജമ ചെയ്തുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അതു മുഴുമിപ്പിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം മേശയിൽ നിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയ കടലാസ്സുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ തർജ്ജമ രണ്ടുതേതാളും ഉള്ളതായി കാണപ്പെട്ടു. കിട്ടിയിടത്തോളം ഭാഗം 'ഉത്തരവ്' എന്ന പേരിൽ അന്നത്തെ ഭാഷാപാഠിനിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പല അവസരങ്ങളിലായി പലതരത്തിലുള്ള വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി വരഗീസ്സുമാപ്പിള എഴുതിയ അനേകം ലേഖനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യ സേവനത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലങ്ങളായിത്തന്നെ കണക്കാക്കേണ്ടതാണ്.

ഒരു പത്രത്തിന്റെ അച്ചടി, പത്രാധിപത്വം, വിതരണം, സാമ്പത്തികചുമതല, പൊതുക്കാര്യങ്ങൾ മുതലായ ബഹുമുഖമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലേർപ്പെട്ട്, വിശ്രമം എന്തെന്നറിയാതെ ജോലിയെടുത്തിരുന്ന വരഗീസ്സുമാപ്പിള ആ ജോലിത്തിരക്കിനിടയിൽ കുത്തിക്കുറിച്ചുണ്ടാക്കിയ കൃതികളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവു മുഴുവൻ പ്രതിഫലിച്ചിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. പുസ്തകമെഴുതുകയെന്നതിനേക്കാൾ പുസ്തകമെഴുതിക്കുകയെന്ന കർത്തവ്യത്തിലാണ് അദ്ദേഹം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധചെലുത്തിയിരുന്നത്. മറ്റു പലരെക്കൊണ്ടും നല്ല പുസ്തകങ്ങളെഴുതിച്ചു എന്നതിലും, മറ്റു പലരേയും സാഹിത്യകാരന്മാരാക്കി എന്നതിലുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിസ്വാർത്ഥമായ സേവനത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം നാം കാണുന്നത്. ഈ പരമാർത്ഥത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലായിരിക്കണം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെ നാം വീമർശിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നത്.

ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും

“ചിന്താശീലത്തോടുകൂടിയ സുന്ദരമുഖം, ഇടുതൂർന്ന മേൽമീശ, കൊഴുത്തുരുണ്ട ശരീരം, സ്വർണ്ണത്തിന്റെ നിറം, ഒത്ത നീളം” എന്നിങ്ങനെയാണ്, മൂലൂർ പത്മനാഭപണിക്കർ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ആകൃതി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. മുഖം ചിന്താശീലത്തെ ദ്വേഷാതിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നുവെങ്കിലും, എപ്പോഴും സ്മേരമായിരുന്നുവത്രെ. പത്രാധിപരുടെ സന്തതസഹചാരികളിലൊരാളായിരുന്ന കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി എഴുതിയ മൂന്നു ഹായാശ്ലോകങ്ങൾ സ്തുത്യർഹന്റെ മനോഹരമായ മൂന്നു തൂലികാചിത്രങ്ങളായി കണക്കാക്കാം.

ഭാഗ്യശ്രീവിലസും പ്രസന്നമുഖവും പാരിച്ച മേൽമിശയും
യോഗ്യതാം കലരുന്ന വാക്കമരീകിൽ ചൈനൊത്ത വാച്ചും തഥാ
അർക്കം സമ്മതമായ നല്ല നിലയും കോട്ടം തലേക്കെട്ടുമായ്
കണ്ടത്തിൽ വരഗിണ്ണമാപ്പിച്ച വീളങ്ങനാ മനോഹോചരൻ.

താവും മോദന മുണ്ടും തെളിവൊട്ട കസവൊ-

ട്ടേറയുള്ളോരു തുപ്പ-

ട്ടാവും മാത്രം ധരിച്ചങ്ങനെ ചെറുചിരിയും

പൂണ്ടുകൊണ്ടിങ്ങലെമ്പേ

പൂവും തോല്ക്കുന്ന പൂമൈദ്യുതിയൊടെവിടെയോ

സ്വസ്ഥനായ് യാത്രയായി-

പ്പോവുംമട്ടായ് വീളങ്ങന്നിതു മമ ഹൃദയ-

ത്തട്ടിലാഴ്ത്തിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു.

മൽമൽമുണ്ടുനടുത്തതിന്നുപരി നേർച്ച-

തൊന്നു ബത ചേർത്തഹോ!

തന്മനസ്സിനു രുചിച്ചു ഷർട്ടുമഥ കോട്ട-

മിട്ടു പരിതുഷ്ടനായ്

നന്മ ചേർന്നു ചെറുതൊപ്പിവെച്ചു ചെയിനൊത്ത

വാച്ചതു ധരിച്ചിതാ

മന്മനസ്സിൽ വിലസുന്നു മാനുജനസത്ത-

മൻ മമ സുഹൃത്തമൻ.

ചരിത്രനായകന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി പറയു
മ്പോൾ ഒന്നാമതായി ഓർമ്മയിൽ വരുന്നത് അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ അചഞ്ചലമായ രാജഭക്തിയാണ്. അന്നും
രാജഭക്തിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഭിന്നഭിപ്രായക്കാരെങ്ങാ
യിരുന്നു. “രാജാവു കാണപ്പെട്ട ദൈവ”മാണെന്നു വിശ്വ
സിക്കുന്നവരും അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു് എന്തെങ്കിലും ബ
ഹുമാനിയോ സമ്മാനമോ കിട്ടുന്നതു വലിയ കാര്യമായി

കരുതുന്നവരുമായ ഒരുക്കൂട്ടർ; രാജാവ് വ്യവസ്ഥാപിത നിയമങ്ങൾക്കു വിധേയനായ ഒരു ഭരണാധികാരി മാത്രമാണെന്നും, അദ്ദേഹത്തിൽ ദിവ്യത്വമാരോപിക്കേണ്ട ആചര്യമൊന്നുമില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ നിരൂപണത്തിനു വിധേയനായ ഒരാളായിട്ടുമാത്രം അദ്ദേഹത്തെ കരുതിയാൽ മതിയെന്നും പറയുന്നവരും, രാജകീയ ബഹുമാതികളേയും മറ്റും നിസ്സാരമായി കണക്കാക്കുന്നവരുമായ മറ്റൊരു കൂട്ടർ; പുറമേ ഉല്പതിഷ്ഠത്വം നടിച്ചു് രാജാവിന്റെ മഹത്വത്തെ നാക്കുകൊണ്ടു നിഷേധിക്കുകയും, അതേ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നുള്ള ബഹുമാതികളും മറ്റും ആനുകൂല്യങ്ങളും കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് ഉള്ളുശൊണ്ടു കൊതിക്കുകയും, കിട്ടിയാൽ രണ്ടുകൈയും നീട്ടി വാങ്ങിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മൂന്നാമതൊരുക്കൂട്ടർ. വരഗീസ്സുമാപ്പിള ഇവരിൽ ഒന്നാമത്തെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ട ഒരാളായിരുന്നു

അന്നന്നു നാടുവാണിരുന്ന മഹാരാജാക്കന്മാരെ അകമഴിഞ്ഞാരാധിക്ക എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവായിരുന്നു. “ഭർഗ്ഗവിഷ്ണുഭം” ആട്ടക്കഥയുടെ ആരംഭത്തിലും അവസാനത്തിലും വിശാഖം തിരുന്നാൾ മഹാരാജാവിനെ അനുസ്മരിച്ചിട്ടുള്ള വിവരം നമുക്കു മനസ്സിലായല്ലോ. മൂലംതിരുന്നാളിനെപ്പറ്റി പറയുകയാണെങ്കിൽ, വരഗീസ്സുമാപ്പിള അദ്ദേഹത്തെ ദൈവത്തെപ്പോലെയാണു് കരുതിയിരുന്നതെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള മിക്ക സ്ഥാപനങ്ങളുടേയും പേരിനുമുമ്പിൽ “ശ്രീമൂലം” എന്നോ “തിരുമൂലവിലാസം” എന്നോ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുള്ളതുതന്നെ ഇതിനു് ഒന്നാംതരം ഒരു തെളിവാണ്. “ശ്രീമൂലവിലാസം വള്ളംകളി”പോലും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ

ഉൾപ്പെട്ടും കൊല്ലത്തോരും തിരുനാൾ ദിവസങ്ങളിൽ മഹാരാജാവിനെപ്പറ്റിയുള്ള അനവധി മംഗളാശംസാ പദ്യങ്ങളടങ്ങിയ “തിരുനാൾ വിശേഷാൽപ്രതികൾ” പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായം ആദ്യമായി നടപ്പിൽ വരുത്തിയതും “മലയാളമനോരമ”യാണ്.

ഭാഷാപോഷിണിസഭയ്ക്കും മനോരമയ്ക്കും പല ആനുകൂല്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുത്തിരുന്ന ശ്രീമൂലം തിരുനാൾ മഹാരാജാവ് വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ആരാധനാ പാരമ്പര്യത്തിൽ അതുളതമിപ്പ്. മഹാരാജാവിനു ചരിത്രനായകന്റെ നേരെയുള്ള വാത്സല്യവും അതിരറ്റതായിരുന്നു. ഒന്നിലധികം തവണ കാണപ്പെടവയും, ഒരിക്കൽ രത്നചചിതമായ ഒരു സ്വർണ്ണമോതിരവും, മറെറാറിക്കൽ ഒരു വീരശൃംഖലയും മഹാരാജാവ് പത്രാധിപർക്കു സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൊല്ലത്തോരും ജനുവരിമാസത്തിൽ ഒരു പവൻ വീതം അദ്ദേഹത്തിനു പതിവായി കൊടുക്കുന്നതിനും മഹാരാജാവ് ഏർപ്പാട് ചെയ്തിരുന്നു. എന്തെങ്കിലും ഭരവസരം കിട്ടിയാൽ തന്റെ ഭക്തിപ്രദർശിപ്പിക്കാൻ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ സമ്മേളനങ്ങളിൽപെച്ച് രാജഭക്തിപ്രമേയംകൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തിപ്പെടാതെ പ്രത്യേകം മംഗളപത്രം വായിച്ചു പാസ്സാക്കി മഹാരാജാവിനു അയച്ചുകൊടുക്കുകപോലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ നാലാം സമ്മേളനത്തിൽ വായിച്ചു പാസ്സാക്കിയ മംഗളപത്രത്തിലെ ഒരു ഭാഗം നോക്കുക :

“ഈ സംസ്ഥാനത്തിലെ പൊന്നുതമ്പുരാക്കന്മാർ വിദ്യാപ്രചാരത്തിലും വിദ്യാപരിപാലനത്തിലും എല്ലാ കാലത്തും അത്യന്തം തല്പരന്മാരായിരുന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് നിസ്സംശയമാകുന്നു. മല

യാളുകൾക്കിടയിൽ പേരുകേട്ടിട്ടുള്ളവരായ ക്ഷേത്രസ്വാമി, ഉണ്ണായിവാരിയർ മുതലായവർ കൊട്ടാരത്തിൽ ആശ്രിതന്മാരായിരുന്നു. പ്രസിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവരാണെന്നു വിശേഷിച്ചു തിരുമനസ്സറിയിക്കണമെന്നില്ല. ഈ പരമ്പരാധർമ്മത്തെ അനിതരസാധാരണമായ വിധത്തിൽ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും പരിപാലിച്ചുവരുന്നതിൽനിന്നു് ഉത്ഭവിച്ച ഈ സഭ സർവ്വഥാ തിരുമനസ്സിലെ കൃപാകടാക്ഷത്തിനു പാത്രമായിരിക്കുന്നു. ഇതുവരെ കല്പിച്ചുനൽകിയിട്ടുള്ള ഗുണത്തിനായും ഇതിന്റെ വാർഷികയോഗങ്ങൾക്കു പതിവായി സഹായധനം തരുവിട്ടുവരുന്നതിനായും ഈ സഭവകാശികൾ ചെയ്തുവരുന്ന പ്രോത്സാഹനത്തിനായും സഭക്കാർ തിരുമനസ്സിലെ നേരെ വളരെ കൃതജ്ഞരായിരിക്കുന്നു.”

ഇങ്ങോട്ടു സഹായംചെയ്യേണ്ടതു് അവരുടെ ഒരു കടമ; അങ്ങോട്ടു കൃതജ്ഞതയോ, ബഹുമാനമോ കാണിക്കുന്നതു് പോരായ്മ; ഈ മനുഷ്യമിതിക്കാരനായിരുന്നില്ല വരഗീസ്സുമാപ്പിള. സഹായംവാങ്ങിക്ക, കൃതജ്ഞത പ്രദർശിപ്പിക്ക, കൂടുതൽ സഹായം ലഭിക്കാനിട വരുത്തുക—ഇതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നയം. ഈ പരിപാടി സഭയുടെ വിജയത്തിനു് ഏതൊരു സഹായകമായിത്തീർന്നുവെന്നു മേലുദ്ധരിച്ച മംഗളപത്രഭാഗംതന്നെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഒഴുതാതിരുന്നതായിരുന്നു വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ മറ്റൊരു വിശിഷ്ടഗുണം. സ്വന്തം കുടുംബാംഗങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ മറ്റുള്ളവരുടെ നേരേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദാരമായ ഹസ്തം എപ്പോഴും നീണ്ടുകൊണ്ടാണിരുന്നതു്. ജാതിമതഭേദമെന്യെ അനവധിവിദ്യാർത്ഥികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ടു പഠിച്ചു പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. കണ്ടത്തിൽ കുടുംബാംഗങ്ങളിൽ പലർക്കും ചരിത്രനായകൻ ഒരു കല്പവൃക്ഷം

തന്നെയായിരുന്നു. അന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ കോട്ടയത്തു താമസിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയ പലരും പിന്നീടു് വളരെ ഉയർന്ന നിലയിലെത്തിയിട്ടുണ്ടു്. തന്റെ കൂടെ താമസിപ്പിച്ചു് സാഹിത്യവിഷയകമായും സാമ്പത്തികമായും സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ സംഖ്യയും ഒട്ടും കുറവല്ല. ചരിത്രനായകൻ "കുഞ്ഞു്" എന്ന ഓമനപ്പേരിൽ വിളിച്ചുവന്നിരുന്ന കെ. എം. കൊച്ചിപ്പൻമാപ്പിള എഴുതിയ ചരമപദ്യങ്ങളിൽ ഒരെണ്ണം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു് പലതുകൊണ്ടും ഉചിതമായിരിക്കും.

താതൻ പാത്താൻപതാണ്ടായ് ഭുവനതലമുപേ-

ക്ഷിച്ചുപോയിട്ടിതെന്നാ-

ലാതങ്കാ ഞാനുമെൻ സോദരരുമുപപിതാ-

വാം രചനായകന്റെ

ഭേദം കൂടാത്ത സംരക്ഷയിലിതുവരെയും

പാർക്കയാലോർക്കപോലും

ചെയ്യില്ലിങ്ങച്ഛനുജോരിലുമധികസുഖം

പൂണ്ടു വർത്തിച്ചു ഞങ്ങൾ.

പരോപകാരശീലത്തെപ്പറ്റി പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല. അതു് ഔദ്യോഗ്യത്തിന്റെ അടുത്ത ചങ്ങാതിയാണല്ലോ. ഉപദേശംകൊണ്ടോ ശിപാർശകൊണ്ടോ ശക്തിക്കനുസരണമായ ഭാഗംകൊണ്ടോ മറ്റുള്ളവർക്കു് എന്തെങ്കിലും ഉപകാരംചെയ്യാൻ കിട്ടുന്ന സന്ദർഭത്തെ ചരിത്രനായകൻ ഒരിക്കലും പാഴാക്കിക്കളഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. മനോരമപത്രാധിപരുടെ ശിപാർശകൊണ്ടു് ഉദ്യോഗവും ഉദ്യോഗക്കയറ്റവും കിട്ടിയവരുടെ സംഖ്യ കണ്ടുവന്നുമല്ല. ഇക്കാഴ്ചയിലും അദ്ദേഹം ജാതിമതഭേദം ഒട്ടും കണ

ക്കാക്കിയിരുന്നില്ല. ഒരു കാര്യത്തിൽ മാത്രം വരഗീസ്സമാപ്പിള പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു : തന്റെ പരോപകാരശീലം അപാരത്തിൽ ചെന്നു വീഴാതിരിക്കാൻ.

പത്രാധിപരുടെ പുഞ്ചിരിതൂകുന്ന മുഖവും ഫലിതം കലർന്ന വാക്കും ഒരിക്കൽ കാണുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളവരായ പിന്നെ അതു വിസ്മരിക്കുമായിരുന്നില്ല. സാമ്പത്തികക്ഷേമംകൊണ്ടു മനസ്സു വേദനിക്കുന്ന അവസരത്തിൽപ്പോലും ആ വേദന പുറമേ കാണിക്കാതിരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന മനഃസ്ഥൈര്യവും സഹിഷ്ണുതയും മാതൃകായോഗ്യമായിരുന്നു. കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ ഒരു പദ്യമാണ്, ഈ അവസരത്തിൽ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നത്.

ഫലിതരസമൊലിക്കും ഭംഗിചർന്നുള്ള വാക്കും
കലിതരുചിയൊടൊക്കും കണ്ണുകൊണ്ടുള്ള നോക്കും
ചിതമൊട്ടു നിഖിലർക്കും ചിത്തമൻപോടലിക്കും
സ്തിതമതുമുടനോർക്കും ഞാൻ മരിക്കുംവരെക്കും.

സ്ഥിരോത്സാഹം, സ്ഥിരപരിശ്രമശീലം, കൃത്യനിഷ്ഠ, ആശ്രിതവാത്സല്യം, ദീനദയാലുതപം മുതലായവ വരഗീസ്സമാപ്പിളയുടെ സഹജങ്ങളായ മറ്റുചില സ്വഭാവഗുണങ്ങളായിരുന്നു. പത്രപ്രവർത്തനം, കവിസമാജം, ഭാഷാപോഷിണി മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ചു വാചരണങ്ങളിൽ ഇവയ്ക്കൊരോന്നിനും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ സുലഭങ്ങളാകയാൽ വീണ്ടും അതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ പ്രത്യേകം പ്രതിപാദിക്കണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

പൊതുക്കാര്യപ്രസക്തി

ഒരു പൊതുക്കാര്യപ്രസക്തൻ എന്ന നിലയിൽ വരഗീസ്സമാപ്പിളയെ നാം ഒന്നാമതായി കാണുന്നത്

ചെങ്ങന്നൂർവെച്ചാണ്. തന്റെ അഭിരുചിക്ക് യോജിക്കാത്ത—തന്നിൽ അന്തർലീനമായി കിടക്കുന്ന പ്രബലതരമായ ഉത്സാഹശക്തിക്ക് അനുജ്വലമല്ലാത്ത—നാമമാത്രമായ ഒരു സർക്കാർ ജോലിയിൽ കുടുങ്ങിപ്പോയ ചരിത്രനായകൻ, ആ അസ്വതന്ത്രജീവിതത്തിൽ ശ്വാസമുട്ടി ദിവസം കഴിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ, വെറും ഒരു ഉല്ലാസത്തിനായിട്ടാണ് പൊതുക്കായ്ക്കത്തിൽ ചാടി വീണതെങ്കിലും, ഒടുവിൽ അത് ബഹുമുഖമായി പടർന്ന് നാടിനും നാട്ടാർക്കും അതിരറ്റ സൽഫലങ്ങളെ പ്രദാനം ചെയ്തതായുണ്ടായി. ചെങ്ങന്നൂരും സമീപപ്രദേശങ്ങളിലുമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനിയുവാക്കളെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് “സദാചാരസംഹാരസംഘം” എന്ന പേരിൽ സ്ഥാപിച്ച സമാജത്തെയാണ് ഞാൻ ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ആത്മീയവും ലൗകികവുമായ അഭിവൃദ്ധിയെ ലക്ഷ്യംകരിച്ചുള്ള പ്രസംഗങ്ങളും പ്രബന്ധപാരായണവുമായിരുന്നു പ്രസ്തുത സംഘത്തിന്റെ പ്രധാനമായ കൃത്യം. സംഘാംഗങ്ങൾ സന്മാർഗ്ഗപരമായ ജീവിതത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കണമെന്ന നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഭാഷാവിഷയകമായി ചിന്താക്കം നിന്നിരുന്ന സ്വസ്ഥമായ ഗോത്രങ്ങളിൽ തദ്വിഷയകമായ ഉണർവും ഉത്സാഹവും ജനിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു വരഗീസ്സുമ്പിളയുടെ മറ്റൊരുദ്ദേശം. വാചാപ്രസംഗങ്ങൾക്കും പ്രബന്ധപാരായണത്തിനും സമാജയോഗങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനമായ സ്ഥാനം നൽകിയത് അതുകൊണ്ടാണ്. ചരിത്രനായകന്റെ ഈ ഉദ്ദേശം വേണ്ടപോലെ ഫലിക്കുകയുണ്ടായു. സംഘത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചും പ്രബന്ധം വായിച്ചും പരിശീലനം നേടിയ പലരും ചില്ലാലത്തു് വളരെക്കാലം മനോരമയിൽ ലേഖകനായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാ

നികൾ സ്വനാമധേയങ്ങളോട് ചേർത്തു് “മാപ്പിള” എന്ന വാക്കുകൂടി ഉപയോഗിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതു പ്രസ്തുത സംഘാന്തനെന്നാണു്. അതിനുശേഷമാണു് ആ സമ്പ്രദായം സാധാരണമായിത്തീർന്നതു്.

ചെങ്ങന്നൂർ വിടുന്നതുവരെ വരഗീസ്സുമാപ്പിളതന്നെയായിരുന്നു പ്രസ്തുത സംഘത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ. നാട്ടുകാരുടെ സഹായസഹകരണങ്ങളോടുകൂടി സംഘത്തിനു സ്വന്തമായി ഒരു ചെറിയ കെട്ടിടമുണ്ടാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. താമസിയാതെ ആ കെട്ടിടത്തിൽവെച്ചു ചെറിയ നിലയിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ ആരംഭിക്കപ്പെട്ടു. അന്നത്തെ ആ ചെറിയ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളാണു് ഒടുവിൽ ഇന്നത്തെ ഫൈസ്കൂളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടതു്. ഫൈസ്കൂളിനു വേണ്ട സ്ഥലം വാങ്ങുന്നതിനും ഗവർണ്മെണ്ടിൽനിന്നു് അതതു കാലത്തു വേണ്ട ആനുകൂല്യങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്നതിനും ശ്രമിച്ചതു് വരഗീസ്സുമാപ്പിളയല്ലാതെ മറ്റൊരുമല്ല. പ്രസ്തുത പാഠശാലനിമിത്തം ചെങ്ങന്നൂരിനുണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധി എഴുതിഅറിയിക്കാവതല്ല. “വരഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകളുടെ സ്വദേശം തിരുവല്ലായാണെങ്കിലും, ആ താല്പര്യനേക്കാൾ ഈ ചെങ്ങന്നൂർ താല്പര്യനേയും ഇവിടത്തെ ജനങ്ങളേയും അദ്ദേഹം നിർവ്വാജം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതു് ഈ താല്പര്യന്റെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള കാരോ സംഗതികളാൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണു്” എന്നു പരിത്രനായകൻ പരേതനായ കാലത്തു് “ചെങ്ങന്നൂർ ലേഖകൻ” മനോരമയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു് ഈവക പരമാർത്ഥങ്ങളെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം.

കോട്ടയം എം. ഡി. സിമ്മനാരി ഹൈസ്കൂൾ വരതീസ്സുമാപ്പിളയുടെ നാമധേയവുമായി കറേക്രൂടി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥാപനമാണ്. അതിന്റെ പിന്നിൽ നീണ്ട ഒരു ചരിത്രംതന്നെയുണ്ട്. ഇപ്പോൾ പ്രസ്തുത ഹൈസ്കൂളിരിക്കുന്നതുകൂടാതെ ഇരുപത്തിരണ്ടിൽ ചിലപാനം ഏക്കർ സ്ഥലം ക്രാഫോർഡ് എന്ന പേരായ ഒരു കാപ്പിത്തോട്ടക്കാരൻ ധാരയുടെ വകയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം യൂറോപ്പിലേയ്ക്കു പോയപ്പോൾ പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തിന്റെ ക്രയവിക്രയാവകാശം അന്ന് അലപ്പുഴ കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്ന ഡാരാ എന്ന ഒരു സാമ്പിൻ മുക്താർവഴി നൽകിയിരുന്നു. ക്രാഫോർഡ് പിന്നീട് തിരികെ വരികയുണ്ടായില്ല. നിധിയരീകൽ മാണിക്കത്തനാടം പുലിക്കോട്ട് മാർ ദിവന്നാസേപ്പാസ്സു മെത്രാൻ കൂടി മേൽ കാണിച്ച സ്ഥലം ജാതൈപുക്യസംഘത്തിന്റെ പേരിൽ തീർവാക്കി. പക്ഷേ, അവരുടെ ഉദ്ദേശമൊന്നും നടപ്പിൽ വന്നില്ല. സ്ഥലം തരിശായി അങ്ങിനെ കിടന്നുപോന്നു.

ഈ വളപ്പിലുണ്ടായിരുന്നതും ആറുപാർപ്പിലും തെ ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നതുമായ ഒരു കെട്ടിടത്തിലാണ് പുലിക്കോട്ട് മെത്രാന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി വരതീസ്സുമാപ്പിള മനോരമ ആരംഭിച്ചത്. അതിനുമുമ്പുതന്നെ മെത്രാൻ, ഡാരാസായ്പ്പ് തമ്മിൽ വളരെ അടുത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ, സാമ്പിൻനിന്നു കിട്ടുന്ന പണംകൊണ്ട് പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തു് ഒരു ഹൈസ്കൂൾ സ്ഥാപിക്കണമെന്നും അതിനു് “ഡാരാ മെമ്മോറിയൽ ഹൈസ്കൂൾ” എന്നു പേരിടണമെന്നും മെത്രാൻ തീരുമാനിക്കുകയും, കെട്ടിടത്തിനു് അടിസ്ഥാനക്കല്ലിടുന്നതിനു് സാമ്പിനെ ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തു. 1963-ൽ

വലിയ ആഡംബരങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു സ്വീകരണത്തിനു വിധേയനായി സാസ്ത്ര് സ്ട്രൂക്ചറിന്റെ ശിലാസ്ഥാപനകർമ്മം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അടിത്തറ കെട്ടാൻ മാത്രം മതിയായ 1400 ക മാത്രമേ സാസ്ത്രിൽ നിന്നു കിട്ടിയുള്ളൂ. അപ്പോഴേയ്ക്കും സാസ്ത്ര് ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കു പോകയും അവിടെവെച്ച് അപ്രതീക്ഷിതമായി ചരമപ്രാപിക്കുകയുണ്ടായു്. അതോടുകൂടി സ്ട്രിന്റെ പണിയും നിലച്ചു. “അടിസ്ഥാനമിട്ട അടിത്തറയും അരപ്പൊക്കം ഭിത്തിയും കെട്ടി ചില കുട്ടികളും ജനാലകളുവെച്ച് കാരം വെയിലുമേറും മഴനനഞ്ഞും, ഉള്ളിൽ അപ്പ, ആവണക്കു്, വട്ട മുതലായ ചെടികൾ മുളച്ചുവളർന്നു് ഭിത്തിക്കുമീതേ ഉയർന്നും, അങ്ങനെ കിടന്നിരുന്ന അശ്രീകരമായ കാഴ്ച എനിക്ക് നല്ലൊർമ്മയുണ്ടു്” എന്നാണു് അന്നത്തെ ആ സ്ഥലത്തിന്റെ നിലയെപ്പറ്റി മി: കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള പറയുന്നതു്. * ഇങ്ങിനെ ‘അശ്രീകര’മായി കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള ബംഗ്ലാവിൽ വെച്ചായിരുന്നു മനോരമയുടെ ജനനം.

അധികം താമസിയാതെ ജൂൺകെട്ടിടം പൂർത്തിയാക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ വരഗീസ്സ് മാപ്പിളയുടെ ശ്രദ്ധ പതിയുന്നതിനിടയായി. കോട്ടയം സി. എം. എസ്സ്. ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന യാക്കോബായ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഞായറാഴ്ച പള്ളിക്കൂട്ടത്തിൽ ഹാജരായി വേദപാഠത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളണമെന്നു സ്ട്രൂക്ചുറികാരികൾ നിർബന്ധിച്ചതാണു് ഇതിന്നു കാരണം. ഈ നിർബന്ധം യാക്കോബായക്കാരിൽ പലരുടേയും പ്രതിഷേധത്തിന്നു ഇന്നു കാണുന്ന എം. ഡി. സിമ്മ

* മനോരമ ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് 1124 ചിങ്ങം 27-ാംനു്

നാരി ഹൈസ്കൂളിന്റെ പെട്ടെന്നുള്ള ആവിർഭാവത്തിന്, കാരണമായിത്തീർന്നു. സ്കൂളിന്റെ പണികഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ പൂർത്തിയാക്കുന്നതിന് ആ പ്രവസാനം അക്ഷീണമായി പരിശ്രമിച്ചത് വരഗീസ്സമാപ്തിയെയാണ്. ഓരോ പള്ളിയിലും ചെന്നും ധനവാന്മാരെ കണ്ടും സ്കൂൾപണിക്കു വേണ്ട പണമുണ്ടാക്കാൻ അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ച ക്ലേശം കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ആ ഹൈസ്കൂളിന്റെ ഒന്നാമത്തെ മാനേജരും അദ്ദേഹംതന്നെയായിരുന്നു. സ്കൂൾ തുടങ്ങിയതിനുശേഷവും ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ച സാമ്പത്തികക്ലേശങ്ങൾക്കു കൈയും കണക്കുമില്ല. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹംതന്നെ ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിനെ നേരിട്ടു കണ്ട് ഗവർണ്മെന്റനുവാദം വാങ്ങി ഒരു ലക്ഷം രൂപയുടെ ഒരു ഷോട്ടി നടത്തിയതിനുശേഷമേ ആ സ്കൂളിനു സ്വന്തംകാലിൽ നിൽക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അന്നത്തെ ചരിത്രമായിരുന്ന പഴമക്കാർ “എം. ഡി. സിമ്മനാരി ഹൈസ്കൂൾ” എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഇന്നും ഒന്നാമതായി കാർക്കുന്നത് വരഗീസ്സമാപ്തിയെയാണ്.

തിരുമൂലപുരം ബാലികാമഠത്തിന്റെ കഥയും ഇതിൽനിന്ന് ഒട്ടും ഭിന്നമല്ല. ഇടക്കാലത്തു് ദേഹാസ്വാസ്ഥ്യം നിമിത്തം ചരിത്രനായകൻ കുറച്ചുകാലം തിരുവല്ലായിൽ ചെന്നു താമസിച്ച വിവരം നമുക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടല്ലോ. അടങ്ങിയൊതുങ്ങി ഇരിക്ക എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന് തീരെ അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. എപ്പോഴും പൊതുജനോപകാരപ്രദമായ എന്തെങ്കിലും പ്രവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നാലേ അദ്ദേഹത്തിനു സുഖമുള്ളൂ. ഡാക്ടർമാരുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു

വിശ്രമിക്കാനായി തിരുവല്ലയ്ക്കു പോയ വരഗീസ്സമാപ്പിള തിരുമൂലപുരം ബാലികാമഠത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായിത്തീർന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. അന്ന് വെറും കുനായി ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ആ സ്ഥലം വിലയ്ക്കുവാങ്ങി ബാലികാമഠത്തിനായി ഒരുക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടേണ്ടിവന്നു. സ്വന്തം കൈയിൽനിന്നു വളരെ പണവും ചെലവാക്കുകയുണ്ടായി. ഇതൊന്നു കൊണ്ടും മതിയാവാതെവന്നതിനാൽ ഒരു ലക്ഷം രൂപയ്ക്കുള്ള മറ്റൊരു ഷോടതിയ്ക്ക് ഗവർണ്മെണ്ടിൽനിന്നും അനുമതിവാങ്ങി. “തിരുമൂലവിലാസം ഷോടതി” എന്ന പേരിലാണ് അത് നടത്തപ്പെട്ടത്. ആറുങ്ങൾ മുത്ത തമ്പുരാനായിരുന്നു രക്ഷാധികാരിണി; കേരള വർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ നിർവ്വാഹകസംഘാദ്ധ്യക്ഷനും. 79 ധനു 15-ാംനു യായിരുന്നു നരക്കെട്ടു. അക്കാലം മേടം 27-ാംനു - കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെക്കൊണ്ടു്, ഒരു വമ്പിച്ച പൊതു യോഗത്തിൽവെച്ചു്, ബാലികാമഠത്തിന്റെ “ഗൃഹപ്രവേശ”കർമ്മവും നിർവ്വഹിച്ചിട്ടു.

അന്നുരാത്രി വമ്പിച്ച ഒരു മിത്രസമ്മേളനവും കാപ്പിസല്ലാരവും നടത്തപ്പെട്ടു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, സാഹിത്യകാരന്മാർ, പൗരപ്രമാണികൾ എന്നിങ്ങനെ വളരെ മാനുഷന്മാർ അതിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും ഒരുക്കൊല്ലത്തോളംകാലമായി ആരോഗ്യം ക്ഷയിച്ചു കിടപ്പിലായിരുന്ന വരഗീസ്സമാപ്പിള അന്ന് ഉന്മേഷം നടിച്ചുകൊണ്ടു സുഹൃത്തുക്കളുടെ ഇടയിൽ ചുറ്റിനടന്ന് കൾലാനേപഷണം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ഇതു തന്റെ ഒടുവിലത്തെ സുഹൃൽസമ്മേളനമാണെ

ന്ന്, ഒരു പക്ഷേ അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നിരിക്കാം.

തിരുവല്ല എം. ജി. എം. ഹൈസ്കൂളിന്റെ ആവിർഭാവവിഷയത്തിലും വരഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു നേട്ടമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഇന്നത്തെപ്പോലെ പ്രചാരമില്ലാതിരുന്ന അക്കാലത്ത്—അരശ്ശതാബ്ദത്തിന് മുൻപ്—നാലു ഹൈസ്കൂളുകളുടെ സ്ഥാപകനാകാൻ സാധിച്ച ചരിത്രനായകൻ വിദ്യാഭ്യാസവിഷയകമായി രാജ്യത്തിനു ചെയ്ത ഉപകാരം പുത്രമാത്രമാണെന്നു നിർണ്ണയിക്കുക അസാദ്ധ്യമാണ്. ആ ഹൈസ്കൂളുകളിൽ പഠിച്ചു ഉയർന്നനിലയിലെത്തിയ ആയിരക്കണക്കിനുള്ള യുവതീയുവാക്കന്മാർ ഇന്നു നമ്മുടെ നാടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലായി പഠിലസിക്കുന്നുണ്ട്. തങ്ങൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം നൽകിയ ആ പാഠശാലകൾ കണ്ടത്തിൽ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ പരിശ്രമഫലമായി രൂപമെടുത്തവയാണെന്നു അവരിൽ എത്രപേർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ആരറിഞ്ഞു?

തിരുവല്ല ഇന്നത്തെ നിലയിലേക്ക് ഉയർന്നതിനുള്ള പ്രധാന കാരണക്കാരൻ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയാണെന്നു തീർച്ചയായിപ്പറയാം. തിരുമൂലപുരം കാളച്ചന്ത, ശ്രീമൂലവിലാസം വള്ളംകുളി എന്നിങ്ങനെ നാനാജാതിമതസ്ഥർക്ക് ഒരുപോലെ പ്രയോജനകരവും ഉല്ലാസപ്രദവുമായ പല ഏർപ്പാടുകളും ആ നാട്ടിലുണ്ടായത് വരഗീസ്സുമാപ്പിള മുഖാന്തിരമാണ്. എല്ലാ പരിഷ്കാരങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചും ആദ്യത്തെ കാൽവെപ്പിനാണ് ബുദ്ധിമുട്ട്; പിന്നീടുള്ള പുരോഗതി അത്രത്തോളം ഭയ്യരമല്ല. ഈതരം മനസ്സിലാക്കിയാൽ

മാത്രമേ, ചരിത്രനായകൻ തിരുവല്ലായുടെ പരിഷ്കരണത്തിൽ വഹിച്ച പങ്ക് ഇന്നതാണെന്നു കാണാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

കോട്ടയം പട്ടണത്തിനും വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ നേരെ ഒരു വലിയ കടപ്പാടുണ്ട്. സെൻറിന് ഒന്നര രൂപ വിലയ്ക്ക് സ്ഥലം കിട്ടാൻ പ്രയാസമില്ലാതിരുന്ന അക്കാലത്തു് കോട്ടയം ഒരു വേദം ഗ്രാമത്തിന്റെ നിലയിലാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതു്. ആ നിലയിൽ നിന്നു് അതു് ഒരു പട്ടണമെന്ന നിലയിലേക്കു് ഉയർന്നതിനു് പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിലും, മനോരമയുടെ ആവിർഭാവത്തിനും ആ കാരണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസ പരമായും വ്യവസായപരമായും വാണിജ്യപരമായും ആ പട്ടണത്തിനു പിന്നീടുണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധി മനോരമയുടെ ചരിത്രവുമായി കൂടിക്കുഴഞ്ഞാണ് കിടക്കുന്നതു്. വരഗീസ്സുമാപ്പിള പത്രാധിപർ എന്നപേരും പറഞ്ഞു് ആപ്പിസ്സിനുള്ളിൽ കുനിഞ്ഞിരുന്നു കാലം കളയുന്ന പ്രകൃതക്കാരനായിരുന്നില്ലെന്നു് നമുക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടല്ലോ. പ്രവൃത്തിനിരതനായ ഒരാൾക്കു പലതും ചെയ്യാൻ പാറിയ ഒരു പരിസരമായിരുന്നു അന്നത്തേതു്. കടുബാംഗങ്ങളിൽ പലരേയും തന്റെ കൂടെ താമസിപ്പിച്ചു പഠിപ്പിച്ചും പഠിപ്പുകഴിഞ്ഞ പലരേയും ഒരോ തൊഴിലിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചും ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനു് ചരിത്രനായകൻ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന ഉത്സാഹം കോട്ടയത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ചില കൊച്ചുലകളെ ഉല്ലാദിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. ഈ പ്രേരണയുടേയും പ്രോത്സാഹനത്തിന്റേയും ഫലമായി ആ കടുബാംഗങ്ങളിൽ പലരും വാണിജ്യ

വ്യവസായാദികളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനിടയായി. ഇവരുടെ ഉയർച്ച മറുഭൂമിവാർക്കു മാത്രമായിത്തീർന്നു. ഇതുതന്നെയാണല്ലോ ഉൽകർഷസോപാനം.

“കേരളവർമ്മ കീർത്തിമുദ്ര”യ്ക്കു വേണ്ട മൂലധനം പിരിച്ചുണ്ടാക്കി മദ്രാസ്സു സർവ്വകലാശാലക്കാരെ ഏല്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ആദ്യമായി ആലോചനകൊണ്ടു വന്നതും കാര്യം സാധിക്കുന്നതുവരെ മുൻകൈയെടുത്തു പ്രവർത്തിച്ചതും വരഗീസ്സുമാപ്പിള തന്നെയാണ്. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനിഷ്ഠനെന്നു തന്നെ കണ്ടായിട്ടുള്ള സഹായ സഹകരണങ്ങളെ കാർത്തു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിത്യസ്തോദകമായി എന്തെങ്കിലും കേരർപ്പാടുചെയ്യണമെന്നുദ്ദേശിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് കീർത്തിമുദ്രയുടെ കാര്യം ചരിത്രനായകന്റെ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയമായത്. കാര്യം തീരുമാനിച്ച ഉടനെ അദ്ദേഹം ഒന്നാമതായി ചെയ്തത് ശ്രീമൂലം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിനെ ചെന്നു കണ്ടു അനുമതിയും അനുഗ്രഹവും വാങ്ങിക്കുകയാണ്. മഹാരാജാവ് ഫണ്ടിലേക്കു നല്ല ഒരു സംഖ്യ സംഭാവനചെയ്തു. ഉദ്ദേശിച്ച സംഖ്യ പിരിച്ചുണ്ടാക്കുന്നതിനു വരഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്ക് പിന്നെ അധികമൊന്നും പ്രയാസപ്പെടേണ്ടിവന്നില്ല.

1073-ലാണ് ഈ ആലോചന തുടങ്ങിയത്. അക്കാലം കോട്ടയത്തുവെച്ചു ഭാഷാപോഷിണി സഭയുടെ അഞ്ചാമത്തെ സമ്മേളനം കൊണ്ടാടിയ അവസരത്തിൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തന്റെ അദ്ധ്യക്ഷ പ്രസംഗത്തിൽ ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്.

“സർവ്വകലാശാലകളിലെ പരീക്ഷകളിൽ മലയാളം ഒഴിച്ചുള്ള പല ഭാഷകളിലും വിശേഷയോഗ്യതയ്ക്കു മുദ്ര സമ്മാനം

ഉള്ളതുപോലെ മലയാളത്തിനും ഉണ്ടായാൽ കൊള്ളാമെന്നു വളരെ നാളായി ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചുതുടങ്ങിട്ട്. എന്റെ പേരിനോടു ചേർത്തതന്നെ അപ്രകാരം ഒരു മദ്രാസമ്മാനം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഇപ്പോൾ മി: വരഗീസ്സുമാപ്പിള ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള ഉദ്യമത്തിന്റെ സാഫല്യത്തിനായി മഹാരാജാവു മുതലായ പല മഹാനാഥർ ചെയ്ത സഹായത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ എത്രയും കൃത്യമായിരിക്കുന്നു."

എന്നാണു് അന്നു് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്. അക്കാലത്തു് ഇങ്ങനെയുള്ള സ്റ്റാർക്കങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായം കേരളത്തിൽ ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ചരിത്രനായകനാണു് ആ പാരമ്പര്യം ഇവിടെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. ആ സപർണ്ണമുദ്ര, ബി. എ. യു. മലയാളത്തിൽ ഒന്നാംക്ലാസ്സിൽ ഒന്നാമനായി പാസ്സാകുന്ന വിദ്യാർത്ഥിക്ക് ഇന്നും കൊല്ലത്തോരം കിട്ടിവരുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ, വരഗീസ്സുമാപ്പിളയെ ആരും ഓർക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രം.

ക്രൈസ്തവ മഹാജനസഭ, മലങ്കര സുറിയാനി സാമൂഹിക സമ്മേളനം, തിരുമൂലം പള്ളി എന്നിങ്ങനെ സ്വസ്ഥമായതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയേയും സൗകര്യത്തേയും ഉദ്ദേശിച്ചു് വരഗീസ്സുമാപ്പിള ആരംഭിച്ച സംരംഭങ്ങൾ അനവധിയുണ്ടു്. പിന്നീടു് ശാഖോപശാഖമായി പടർന്നുപിടിച്ച സാമൂഹിക സംഘടനകൾക്കു മാർഗ്ഗദർശിയായിത്തീർന്നതു് ചരിത്രനായകൻ ആരംഭിച്ച ഈ സഭയും സമ്മേളനവുമാണു്. ആ വക കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഇവിടെ വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

അച്ചടിപരിഷ്കാരം

അച്ചുക്കൂടങ്ങളുമായി അടുത്തു ചരിയപ്പെടുന്ന ആളുകൾക്കു മാത്രമേ മലയാളത്തിലെ അച്ചടി എത്ര

മാത്രം വൈഷമ്യമേറിയതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ചെറുതും വലുതുമായി (26 + 26) 52 അക്ഷരങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷിലെ അച്ചടി നിർവ്വഹിക്കാം. അച്ചുനിറത്തുകാർക്ക് 52 കള്ളികളിൽ മാത്രം കൈയോടിച്ചാൽ മതി. മലയാളത്തിന്റെ സ്ഥിതി അതല്ല. നാനാവിധങ്ങളായ കൂട്ടക്ഷരങ്ങളും ഉകാരം, ഉരുകാരം, ഗുകാരം മുതലായവയുടെ ചിഹ്നങ്ങളോടുകൂടിയ ലിപികളും ഉൾപ്പെടെ അറന്നുറോളം അക്ഷരങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാധാരണ കണക്കാണു് ഈ പറഞ്ഞതു്. വിഷമം പിടിച്ച കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ എല്ലാം വാർക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഇരുന്നൂറോളം അക്ഷരങ്ങൾ ഇതിനുപുറമേ വേറേയും വേണ്ടിവരും. അത്രത്തോളം അക്ഷരങ്ങൾ വാർത്തെടുക്കുക, അച്ചുനിറത്തുകാർ അത്ര അധികം കള്ളികളിൽ വേഗത്തിൽ കയ്യോടിച്ചു് അച്ചു നിറത്തുക—ഇതു രണ്ടും ഒരുപോലെ വിഷമം പിടിച്ച ജോലികളാണു്. മലയാളത്തിൽ അച്ചുപിഴ ഒഴിയാബാധയായിത്തീർന്നതിനുള്ള പ്രധാന കാരണവും ഇതുതന്നെ.

അച്ചടിപരിഷ്കാരത്തിനുള്ള ശ്രമം വളരെ മുൻപു മുതൽക്കു തന്നെ കേരളത്തിൽ തുടങ്ങിയതായി കാണുന്നുണ്ടു്. സംസ്കൃത പദങ്ങൾ മലയാളത്തിലേക്കു പകർത്തുന്ന അവസരത്തിലാണു് ഈ പരിഷ്കാരം ഒന്നാമതായി വേണ്ടിവന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. പങ്കം, രംഗം, പമ്പ, അംബ, ഭംഗം എന്നു് മറ്റുമുള്ള വാക്കുകൾ ഇങ്ങനെ പരിഷ്കരിച്ചുണ്ടായവയാണു്. സംസ്കൃതത്തെ കണ്ണമടച്ചു സരിയെന്നാണെങ്കിൽ ആ വാക്കുകൾ പങ്കം, രംഗം, പമ്പ, അംബ, ഭംഗം എന്നു രൂപത്തി

ലാൺ എഴുതേണ്ടത്. പക്ഷേ, ആ രൂപം ആദ്യം മുതൽ തന്നെ അച്ചുകൂടക്കാർ ഉപേക്ഷിച്ചതായി കണക്കാക്കുന്നു. ഈ നിസ്സാരമായ പരിഷ്കാരംകൊണ്ട് കുറയ്ക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ എണ്ണം അൻ പതിൽ കുറവല്ല. അച്ചുകൂടക്കാർക്ക് ഇത്രയും അച്ചുകുറു കുറഞ്ഞുകിട്ടുക എന്നത് എത്രമാത്രം ആശ്വാസമാണെന്നോ?

അച്ചുകുറു കുറയ്ക്കുന്ന വിഷയത്തിലുള്ള രണ്ടാം ഘട്ടം വാല്പീകി, പട്ടിനാഭൻ, പ്രഗല്ഭ മുതലായ പദങ്ങളിലാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. സംസ്കൃതത്തിലെ മേൽക്കാണിച്ച പദങ്ങൾ വാത്മീകി, പത്മനാഭൻ, പ്രഗത്ഭത എന്നിങ്ങനെ ഇപ്പോൾ രൂപാന്തരപ്പെട്ടവരികയാണ്. അധികം താമസിയാതെ അവയ്ക്കു തത്വങ്ങളെന്നനിലയിൽ സാർവത്രികമായ സ്ഥാനം പ്രചാരവും കിട്ടുമെന്നുവേണം വിചാരിക്കാൻ.

രകാരത്തിന്റെ അർദ്ധാക്ഷരം (ർ) ആദ്യമായി ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽനിന്ന് ആ അർദ്ധാക്ഷരം വേർതിരിച്ചുച്ചുടിക്കുന്ന പരിഷ്കാരം ഇപ്പോൾ പതുക്കെ നടപ്പിൽവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സർപ്പം, അക്കൻ, കർപ്പം മുതലായ വാക്കുകൾ, സർപ്പം, അക്കൻ, കർപ്പം എന്നീ രൂപത്തിലാണ് ഇന്ന് ചില അച്ചുകൂടക്കാർ അച്ചടിക്കുന്നത്. ഈ പുസ്തകം അച്ചടിക്കുന്ന “ദീപം പ്രസ്സ്”തന്നെ ആ പരിഷ്കാരം അംഗീകരിച്ചു കൂട്ടത്തിലാണ്. പുസ്തകത്തിന്റെ 160-ൽ പരം പേജു വായിച്ചുകഴിഞ്ഞ നിങ്ങൾ ഒരുപക്ഷേ ഇതുവരെ അതു മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കയില്ല. അത്ര നിഷ്പ്രയാസമായിട്ടാണ് ആ പരിഷ്കാരം വരുത്തിട്ടുള്ളതെന്നർത്ഥം. ഇതുകൊണ്ട് കുറഞ്ഞുകിട്ടിയിട്ടുള്ളത് 60

അച്ചുകളാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുമോ ?

കൂട്ടക്കുരങ്ങളെ ചന്ദ്രക്കലയിട്ടു വേർതിരിച്ചെഴുതുന്നതും അച്ചുകൾ കായ്ക്കാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗംതന്നെയാണ്. അതും ഇപ്പോൾ നടപ്പിൽവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതം, ഖണ്ഡം, തൃപ്തി, നിഷ്പ്രയാസം, അപ്സരസ്സ് മുതലായ പദങ്ങൾ സംസ്കൃതം, ഖണ്ഡം, തൃപ്തി, നിഷ്പ്രയാസം, അപ്സരസ്സ് എന്നിങ്ങനെ പിരിച്ചെഴുതുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു തരക്കേടും വരാനില്ല. പലരും ആ വിധം എഴുതാനും അച്ചടിക്കാനും തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഈ പരിഷ്കാരം നടപ്പിൽവന്നാൽ പുരുഷിയതു പത്തൈഴ പതച്ചുകൾ കുറഞ്ഞുകിട്ടുമെന്നാണ് അക്കാർത്തതിൽ പരിചയമുള്ളവർ പറയുന്നത്.

ഇതുപോലെ ഇനിയും ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ അച്ചടിയിൽ വരുത്താവുന്നതായിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്റേയും ഗുണത്തിന്റേയും ചിഹ്നങ്ങൾ വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ നിന്നു വേർപെടുത്തി ചേർക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പിൽ വരുത്തിയാൽ പുരുഷിയതു് 50 അച്ചുകളെങ്കിലും ആദായപ്പെടുത്താം. ഔചിതപൂർവ്വമായിരിക്കണം ആ പരിഷ്കാരം എന്നേയുള്ളൂ. പൂരം, മൂലം എന്ന വാക്കുകൾ പൂരമെന്നും മൂലമെന്നും അച്ചടിച്ചതുകൊണ്ട് എന്താണ് തരക്കേട്? എന്നാൽ കൂലം എന്നും തുലം എന്നും ഉള്ള വാക്കുകൾ കൂലം എന്നോ തൂവൽ എന്നോ അച്ചടിച്ചാലുള്ള നില അതല്ലതാനും. അതുകൊണ്ടാണ് പരിഷ്കാരം ഔചിതപൂർവ്വമായിരിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞതു്. പ്രത്യേകം അച്ചുകളില്ലാത്തതിട്ടോ ഒരു പരിഷ്കാരമാണെന്നുദ്ദേശിച്ചിട്ടോ എന്തോ ചില അച്ചുകൂട്ടക്കാർ ഹൃദയസ്തപ്തം എന്ന വാക്ക്

ഹൃദയസ്സുരക്സ് എന്നും, കൃഷ്ണന്റെ കൃപ എന്നത് ക്ഷുദ്രന്റെ ക്ഷുദ്ര എന്നും അർത്ഥമാക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇത് അർത്ഥപരിഷ്കാരമല്ല, ഭാഷാഭേദമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ഹൃദയസ്സുരക്സ്, കൃഷ്ണന്റെ കൃപ എന്നിങ്ങനെ പ്രകാരത്തിന്റെ ചിഹ്നം ചേർക്കുന്നതാണ് ഭേദം. ആ ചിഹ്നം വാർത്തെടുക്കുന്നതിൽ അല്പം ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നുമാത്രം.

ഈവക പരിഷ്കാരങ്ങളൊന്നും സമ്മതമില്ലാത്ത ചില കൂട്ടം നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇല്ലെന്നില്ല. പക്ഷ, രംഗ, പന്യാദിശബ്ദങ്ങൾ പോലും സംസ്കൃതത്തെ അനുകരിച്ച് മുകളിൽ കാണിച്ച രീതിയിൽതന്നെ അർത്ഥമാക്കണമെന്നാണ് അവരുടെ നിർദ്വേഷം. വള്ളത്തോൾ 1114-ൽ വിദ്യാവിനോദിനിപ്രസ്തിൽ അർത്ഥമാക്കിയ വാത്മീകിരാമായണവും, 1118-ൽ മംഗളോദയം പ്രസ്തിലാർത്ഥമാക്കിയ വാ: രാമായണം ഉത്തരകാണ്ഡവും ഈ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച് അർത്ഥമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. വള്ളത്തോളിന്റെ നേരെയുള്ള ബഹുമാനംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം 60-ൽപരം പുതിയ അക്ഷരങ്ങൾക്കുള്ള അർത്ഥാണികൾ അവർ കൊണ്ടുവന്നതായി. ആ ഒരാറുപുസ്തകത്തിനു മാത്രമേ അതുപയോഗിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളൂ. പിറ്റേപ്പാലത്ത് വള്ളത്തോൾ സ്വന്തമായി ഒരു കൂട്ടം സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ ഈ പരിഷ്കാരം വേണ്ടെന്നുവെച്ചതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. വേറെ ഒരാൾക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗമില്ലാത്ത ആ പുതിയ അക്ഷരങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ അനാവശ്യമാണെന്ന് അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. വരഗീസ്സുമാപ്പിള പറയുന്നതുപോലെ “പുഷ്പമെന്റും ശൈലം, പുഷ്പമെന്റും ശൈലം, തമ്പി ചൊല്ലുപടിയും ശൈ

പ്രലാം" എന്നാണ് ഇപ്പോൾ അച്ചുകളെ സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമെന്നു തോന്നുന്നു.

മലയാളത്തിലെ അച്ചടിയെ സംബന്ധിച്ച ഈ വക പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി അറുപതുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു തന്നെ—അന്നു കേരളത്തിൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെ അച്ചശ്രേഷ്ഠങ്ങൾ അത്ര അധികമില്ലായിരുന്നു എന്നു പ്രത്യേകം കാർക്കണം—വരഗീസ്സുമാപ്പിള ആലോചിക്കയും, പരിഷ്കരണത്തിനുവേണ്ടി ശ്രമിക്കയും ചെയ്തതായി കാണുന്നുണ്ട്. (മനോരമ ഒന്നാം ലക്കത്തിൽതന്നെ ഭാർഡ്, നീഷ്കളങ്ക , നീഷ്പക്ഷം, തസ്കരൻ എന്നിങ്ങനെ കൂട്ടക്കുരങ്ങൾ പിരിച്ചുച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം.) തദ്വിഷയകമായി ആ ഭാഷാഭിമാനി എഴുതിയ “മലയാളമച്ചടി” എന്ന ലേഖനം വായിച്ചാൽ * അദ്ദേഹം ആ വിഷമപ്രശ്നത്തെപ്പറ്റി എത്ര ഗാഢമായും ശാസ്ത്രീയമായും ചിന്തിച്ചിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാം. പക്ഷേ, ആ കാഴ്ചത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ കരബലം പാറിപ്പോയി. പരിഷ്കരണവിഷയത്തിൽ കണ്ണമടച്ചു തമിഴിനെ അനുകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു എന്നുള്ളതാണ്. എല്ലാം ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിൽ സാധിക്കാമെന്നു വിചരിച്ചതായിരുന്നു മറ്റൊരു കുഴപ്പം. ഈ രണ്ടു കാരണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ ശ്രമത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു.

“കൂട്ടക്കുരങ്ങളെ പിരിക്കുമ്പോൾ ചന്ദ്രക്കലയല്ല, വൃത്താകാരമായ ഒരു കത്താണ് അക്കുരങ്ങളുടെ മുകളിലിടേണ്ടത്” എന്നായിരുന്നു വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ അഭിപ്രായം. അങ്ങനെയുള്ള അക്കുരങ്ങൾ അദ്ദേഹം വാർപ്പിക്കയും ചെയ്തു. “വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ കത്ത്” വായന

* “അനുബന്ധം മൂന്ന്” നോക്കുക.

ക്കാർക്കു തലക്കുത്തുണ്ടാക്കുന്നു ” എന്നു ചിലർ പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയതിനാൽ ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ആ നിർബന്ധം ഉപേക്ഷിച്ചു് ചന്ദ്രക്കലതന്നെ മതിയെന്നുവെച്ചു. പക്ഷേ, കൂട്ടക്കുരങ്ങളെയെല്ലാം അദ്ദേഹം ഒരുപോലെ കണക്കാക്കി. നഷ്ടം എന്ന വാക്ക് നഷ്ടം എന്നു പിരിച്ചെഴുതുന്നതുപോലെയല്ലല്ലോ “തത്ത” എന്ന വാക്ക് “തത്” എന്നു പിരിച്ചെഴുതുന്നത്. ഈ വൈഷമ്യം അദ്ദേഹം കാർത്തിപ്പെന്നു തോന്നുന്നു. “കൊട്ഠാര ത്തിൽ ശങ്ക്രണ്ണി” എന്നു ചുട്ടിച്ചു് “കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി” എന്നു വായിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു് മലയാളീകളിൽ ആർക്കും തന്നെ രസിച്ചു എന്നു വരികയില്ല. ‘മനോരമ’ അച്ചുകൂടത്തിലുടിച്ച ഒരു പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി ഒരിക്കൽ വിദ്യാപിനോഭിനി താഴെ കാണും വിധം ഒരഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുണ്ടായി.

“ഈ പുസ്തകം കൊട്ടയത്തു മനോരമ അച്ചുകൂടത്തിലാണ് അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നത്. അച്ചടി ആകപ്പാടെ തരക്കേടില്ല എന്നാൽ മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു് തെണ്ണെങ്കിലും തേയാതെ കഴിഞ്ഞാൽകൊള്ളാമെന്നു വിചാരിച്ചു് അസംബം മഹാമാർ അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഈ അച്ചുകൂടക്കാർ അവരുടെ പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിൽതന്നെയാണ് ഇപ്പോഴും അച്ചടിക്കുന്നത്. ചിലേടത്തു പഴയ രീതി ഇല്ലെന്നില്ല. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യ ഭാഗത്തു് പേരെഴുതിയിരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ് : “നൈഷധം-ഗദ്യപ്രബന്ധം”. എങ്കിലും പിന്നത്തെ കടലാസ്സിൽ സ്വന്തം തോതിൽ ചാടിവിണ് “അനുരാഗാത്പത്തി - സുവയമ്വരമ് - വനപരവേശമ് - കാർകുകോടകദമ്ഗനമ് ” ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങൾ തീരെ അസംബംതന്നെയെന്നു ഞങ്ങൾ പറയാൻ കാണുന്നുള്ളു.”

കൂട്ടക്കുരങ്ങളെ പിരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ “തെങ്ങിനും കവുങ്ങിനും തളപ്പൊന്ന്” എന്ന നില സ്വീകരിച്ചതാണ്— സമാനവൃജനങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായ കൂട്ടക്കുരങ്ങളേയും ഭിന്നവൃജനങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായ കൂട്ടക്കുരങ്ങളേയും ഒരുപാലെ കണക്കാക്കിയതാണ്— ശക്തിയായ ഈ എതിർപ്പിന് കാരണമായിത്തീർന്നതെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണ്. ഇത്ര എതിർപ്പുണ്ടായിട്ടും വരഗീസ്സുമാപ്പിള അതൊന്നും അത്ര വകവെച്ചിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ ഭാഷാപാഷിണിസഭയുടെ മൂന്നാമത്തെ സമ്മേളനത്തിൽവെച്ച് “മലയാളമനോരമ വക അച്ചുശ്രുടത്തിൽ സഭവക സഞ്ചികകളും മറ്റും അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിൽ കൂട്ടക്കുരങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കണമെന്നു കമ്പിനി മാനേജർ സഭാസിക്രട്ടറിയുമായ വരഗീസ്സുമാപ്പിള അപർകളോട് ഈ യോഗം ആവശ്യപ്പെടുന്നു” എന്നു ഒരു പ്രമേയം പാസ്സായതിനുശേഷം മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം ആ ശ്രമത്തിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങിയതു്. അന്നു ചരിത്രനായകൻ ആരംഭിച്ച ആ ശ്രമം ഇങ്ങനെ പരാജയപ്പെട്ടുവെങ്കിലും, അന്നത്തെ ആ ആരംഭമാണ് പിൻഗാമികൾക്കു മാർഗ്ഗദർശിയായിത്തീർന്നതെന്നുള്ള വാസ്തവം വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല.

അവസാനകാലം

1073 ൽ വരഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു പിടിപെട്ട സുഖക്കേടിനെപ്പറ്റി മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. കോഴിക്കോട്ടേയും തിരുവനന്തപുരത്തേയും ചികിത്സകൾ ഏതു തല്ക്കാലത്തേയ്ക്കു വിട്ടുമാറി എങ്കിലും, പണ്ടത്തെ ആരോഗ്യം അദ്ദേഹത്തിനു വീണ്ടുകിട്ടിയിരുന്നില്ല. മനോരമ, എം. ഡി. സിമ്മനാരി ട്രൈസ്റ്റം

എന്നിവയുടെ ഭാരിച്ച ചുമതല നിമിത്തം കൂടാകൂടെ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന സാമ്പത്തികക്ഷേമം അദ്ദേഹത്തെ വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിച്ചിരുന്നു. കനിഷ്ഠസഹോദരിയുടേയും പ്രിയപുത്രിയുടേയും അക്കാലപരമം ഇവകമാനസികക്ഷേമങ്ങൾക്കു മകടംചാർത്തി. ആധി അചികിത്സ്യമായ വലിയ വ്യാധിയാണല്ലോ. ചരിത്രനായകന്റെ കാര്യത്തിൽ വ്യാധിയോടുകൂടി ആധിയും ചേരുകയാണുണ്ടായത്. മിക്കവാറും അദ്ദേഹത്തിന്റെ താമസം തിരുവല്ലായിൽതന്നെയാണെന്നുള്ള നിലയിലായി. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, മനോരമ, ഭാഷാപോഷിണിസഭ, ഭാഷാപോഷിണി മാസിക എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച വിചാരം എപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നു. അവയെ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങൾക്കായി അനാരോഗ്യത്തെ വകവെക്കാതെ എത്രദൂരം സഞ്ചരിക്കുന്നതിനും എന്തു ത്യാഗം സഹിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം എപ്പോഴും സന്നദ്ധനായിരുന്നു.

1078 അപസാനം വരെ കഷ്ടിച്ച് ഇങ്ങനെയൊക്കെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. 1079 ആരംഭമായപ്പോഴേക്കും വരഗീസ്സുമാപ്പിള വീണ്ടും കിടപ്പിലായി. അക്കാലത്തും ഡാക്ടർമാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ വകവെക്കാതെ അദ്ദേഹം പലതും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്: ഭാഷാപോഷിണിയുടെ ഏഴാം സമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനായി തലശ്ശേരിയിലേക്കുണ്ടായ യാത്ര, തിരുമൂലവിലാസം ബാലികാമഠത്തിന്റെ ഉൽഘാടനത്തെ സംബന്ധിച്ച വേണ്ടിവന്ന അശ്രാന്തപരിശ്രമം മുതലായ സാഹസങ്ങൾ ഈകൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവയാണ്. ഉൽഘാടനച്ചടങ്ങു കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം അദ്ദേഹം തീരെ കിടപ്പിലായിരുന്നു എന്നുതന്നെ പറയാം. സുഖക്കേടു മഞ്ഞ

പിത്തമാണെന്ന് ആദ്യവും മുൻപുണ്ടായ മലേറിയയുടെ അവശിഷ്ടമാണെന്ന് പിന്നീടും ഇംഗ്ലീഷ് ഡാക്ടർമാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പിത്തത്തിന്റെ സുഖക്കേടാണെന്നായിരുന്നു നാട്ടുവൈദ്യന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. രണ്ടുതരം ചികിത്സയും നടത്തിനോക്കി. പറയത്തക്ക ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ദിവസംചെല്ലുംതോറും ആൾ ചടച്ചു വിളർത്തുവന്നു. ബാല്യകാലത്തിന്റെ ഉൽപ്പാദനത്തിനുശേഷമുള്ള നിലകളെടുത്തതന്റെ ആയുജ്ജ്വലത്തെപ്പറ്റി ചരിത്രനായകൻതന്നെ സംശയാലുപായിത്തീർന്നുവെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. മിഥുനം പകുതിയായപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് ചികിത്സ മതിയാക്കി നാട്ടുചികിത്സ തുടങ്ങി. “കോരപ്പുള” എന്ന പേരുവെച്ചു മനോരമയിൽ ലേഖനങ്ങളെഴുതിയിരുന്ന പ്രസിദ്ധ ലേഖകൻ മിഥുനം 16-ാംനു അയച്ച ഒരു കത്തിൽ, “എനിയ്ക്കു ക്ഷീണം ധാരാളം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന് പന്തളം കൃഷ്ണവായുരുടെ ചികിത്സ തുടങ്ങി. നാട്ടുചികിത്സയിൽ വല്ല ഭേദഗതിയും കണ്ടെക്കുമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എല്ലാം ദൈവകാര്യവുംപോലെ വരട്ടെ” എന്നു ചരിത്രനായകൻ എഴുതിക്കൊണ്ടു. അന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി വളരെ മോശമായിത്തീർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അക്കാലത്തെ നിലയെപ്പറ്റി കോ: ശങ്കുണ്ണി എഴുതിയ ഒരു പദ്യമാണ് താഴെ പകർത്തുന്നത്.

മെന്യുഷ്യാ! ഹാ മെലിഞ്ഞും മുഖമതു വിളറി-

ച്ചോര തീരെക്കറഞ്ഞും

കൈയും കാലും കഴഞ്ഞും കഥ പലതു നിന-

ച്ചുള്ള വല്ലാതുലഞ്ഞും

പെയ്യും വൻമാരി മഞ്ഞുംപെട്ടമളവുടേന

മേനി മുടിപ്പൊതിഞ്ഞും

വയ്യെന്നായ് ശക്തി മാഞ്ഞും മമ സഖി മരുവി

തൻ ഭവിക്കുത്തറിഞ്ഞും

കേരളപ്രഭുവിനയച്ച എഴുത്തിൽ “എല്ലാം ദൈവകാരുണ്യംപോലെ വരട്ടെ” എന്നു ചരിത്രനായകനും, പ്രസ്തുത പദ്യത്തിൽ “തൻഭവിഷ്യത്തറിഞ്ഞാണദ്രുഹം കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നത്” എന്നു കോ: ശങ്കുണ്ണിയും പറഞ്ഞു കാണുന്നതിൽ നിന്നും, ആ സുഖക്ഷേടിൽനിന്നും രക്ഷപെടുന്നകാലും സംശയമാണെന്നും എല്ലാവരും തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നു വേണം അനുമാനിക്കാൻ. അത്രമാത്രം അവശമായിരുന്നു വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ അന്നത്തെ നില.

മലയാളഭാഷയ്ക്കും ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനും വേണ്ടി തന്റെ ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചിരുന്ന ആ മഹാനഭാവൻ 1079 മിഥുനം 23-ാംതിയതി ഇഹലോകത്തോട് യാത്രപറഞ്ഞു. 47 വയസ്സുമാത്രമായിരുന്നു അന്നും അദ്രുഹത്തിന്റെ പ്രായം. ഏതൊരത്യാഹിതം!

മരണശേഷം

വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ അകാലചരമം കേരളത്തെ മുഴുവൻ ദുഃഖസമുദ്രത്തിൽ ആഴ്ത്തിക്കളഞ്ഞു. ഏതാനും ആഴ്ചക്കാലത്തേയ്ക്കും അനുശോചന സന്ദേശങ്ങളുടേയും അനുശോചനപ്രമേയങ്ങളുടേയും ബഹളമായിരുന്നു. ചരമവാർത്തയെപ്പറ്റി കേട്ടപ്പോൾ “എന്റെ വലതുകൈ ഒടിഞ്ഞുപോയി” എന്നാണ് ചലിയുകോയിത്തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞത്. കേരളത്തിലെ പത്രങ്ങളെല്ലാം വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ സേവനങ്ങളെ മുകുകണ്ഠം പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു മുഖപ്രസംഗങ്ങളെഴുതി. രണ്ടു മുഖപ്രസംഗങ്ങളിൽനിന്നു ചില വരികൾവീതം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്, അന്നു ചരിത്രനായകനെപ്പറ്റി

കേരളീയർക്കുണ്ടായിരുന്ന മതിപ്പ് എത്രമാത്രമായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു സഹായകമായിരിക്കും.

“മി: വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ മരണത്തിൽ മനസ്സാപപ്പെടാത്ത മനുഷ്യർ മലയാളത്തിൽ കേവലം നിരക്ഷരകക്ഷികളായി വല്ല ഭാണംകേറാമൂലയിലും കിടക്കുന്നവരല്ലാതെയായിരിപ്പാൻ എളുപ്പമില്ല. ബാലുചാരിപ്പട്ടത്തിൽ കിടന്നു കഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ശരിയായ രക്തപ്രസാദത്തിനും ഗാത്രത്തിന്റെ സുഷുപ്തമായ പുഷ്ടിക്കും തക്കവണ്ണമുള്ള മഹാമാരുടെ സാഹിത്യശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വിരൂപത്തെ സംഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു പാനീയവീശേഷം പോലെ മി: വരഗീസ്സുമാപ്പിള പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്.”

നസ്രാണിദീപിക

“മി: വരഗീസ്സുമാപ്പിള ഒരു വലിയ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനോ ഒരു കോടീശ്വരനോ ഒരു മഹാകവിയോ ഒരു വലിയ പണ്ഡിതനോ അല്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും, നമ്മുടെ മഹാ'ന്മാരിലൊരാളായി ഗണിക്കത്തക്ക യോഗ്യതയും പ്രസിദ്ധിയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതുനിർവ്വിവാദമാണ്. മലയാളഭാഷാപോഷണത്തിനായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളവരെ എണ്ണുന്ന കൂട്ടത്തിൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തീരുമനസ്സിലെക്കഴിഞ്ഞാൽ മി: വരഗീസ്സുമാപ്പിളയെത്തന്നെ സംശയംകൂടാതെ പറയാവുന്നതാണ്.”

സുന്ദനാനന്ദിനി

ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനുംവേണ്ടി ജീവിതം ബലികഴിച്ച വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ നാമധേയം ശാശ്വതസ്മരണീയമാക്കിത്തീരത്തക്കവിധം എന്തെങ്കിലും ഒരു സ്തോരകം എർപ്പെടുത്തണമെന്നുള്ള ഒരാലോ

ചന്ദ്രൻ അന്നു ചിലർക്കുണ്ടായതായി കാണുന്നുണ്ട്. കടത്തു നാട്ടു് ഉദയവർമ്മയായിരുന്നു ഇതിന്റെ അവതാരകൻ. അദ്ദേഹം അന്നു മനോരമയിലെഴുതിയ ഒരു ലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകാണുന്നു:—

“എനിക്കു പ്രത്യേക താല്പര്യത്തിലും വളരെ സ്നേഹത്തിലുമായിരുന്ന വരഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകളുടെ അത്പ്രന്തദുസ്സഹമായ ദേഹവിയോഗവർത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ മനോവികാരം ഇന്നപ്രകാരമെന്നു പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ പ്രയാസം. പൊതുജനക്ഷേമകാംക്ഷിയായും പരശുയിൽ അനസൂയനായും ഉള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപകടമില്ലാത്ത ആ സ്ഥിരോത്സാഹത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്കുള്ള ബഹുമാനവും മതിപ്പും ചിലപ്പോഴൊന്നുമല്ല. കേരളത്തിൽ എത്രയോ വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഉത്തമരീതിയിലുള്ള മാതൃകയെ അനുകരിക്കുന്നതിന്നു മലയാളമനോരമ കാര്യമായി പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണു്. വരഗീസ്സുമാപ്പിളയെപ്പോലെ അത്ര സഹനശീലമുള്ള ഒരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഭാഷാപോഷിണി ഇപ്പോൾ ഏതു നിലയിലായിരിക്കുമെന്നു കണ്ടെങ്കിലേ അറിഞ്ഞുകൂട്ടൂ. സ്വന്തം നിലകൊണ്ടുതന്നെ സജ്ജന സമ്മതനായ ഒരാൾ മഹാമനസ്സുകൊണ്ടും പരോപകാര തല്പരതകൊണ്ടും പ്രവൃക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം അജാതശത്രുവായിത്തീരാൻ ഇടയുള്ളു. ചുരുക്കിപ്പറയാം: വരഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ അത്പ്രാന്തപരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമായി മലയാളഭാഷ അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിമാർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു പടികൂടി കയറിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിൽ ഞാൻ അശേഷം സംശയിക്കുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരാളെ ആരും അത്രവേഗത്തിൽ മറക്കാൻ സംഗതിയില്ലെങ്കിലും, ലോകരീതിക്കു് എന്തെങ്കിലും ഒരു സ്തോരകം എർപ്പെടുത്തേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണെന്നു് എനിക്കഭിപ്രായമുണ്ടു്. കേരളത്തിൽ മുഴുവനും ഈ അഭിപ്രായം ആദരണീയവും സ്വീകാ

യുവമായ ട്രല്ലാതെ ഒരിക്കലും വരാനിടയില്ല. സ്റ്റാരകം ഏതുരൂപത്തിൽ ചേണമെന്നുള്ളതു് ഒരു സാമാന്യയോഗത്തിൽവെച്ചു വഴിയേ തീർച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. എന്റെ അകൃത്രിമ സുഹൃത്തുക്കളിൽവെച്ചു് അഗ്രേസരനായ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനവർകൾ മുതലായ പല മഹാനാഥരും ഇക്കാർയ്യത്തിൽ അനുകൂലിക്കുമെന്നും എനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ടു്. ഈ ഒരു പ്രവൃത്തി ശരിക്കു നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതു ശേഷമുള്ളവരുടെ ഒരു പ്രധാന കൃത്യമാണെന്നാവച്ചു ഞാൻ ഇത്രത്തോളം എഴുതാൻ ഇടവന്നിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ അഭിപ്രായത്തെ അംഗീകരിച്ചു പുറപ്പെടുന്നതായ ഏർപ്പാടിൽ എന്നാൽ കഴിവുള്ള എല്ലാ സഹായങ്ങളും ചെയ്യാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമുണ്ടെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഭാഷാഭിമാനികളും സാഹിത്യപ്രണയികളുമായ മാനുഷന്മാർ ഇതിലേക്കു് പുറപ്പെട്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള അപേക്ഷയോടുകൂടി തൽക്കാലം ഒരു നൂറരൂപ എന്റെവകയായി വരിയിടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു."

ഈ അഭിപ്രായത്തെ എല്ലാവരും സ്വാഗതചെയ്തു. 1079 കർക്കടകം 15-ാംനു മറിയപ്പിള്ളി വലിയതമ്പുരാന്റെ ക്ഷണമനുസരിച്ചു് മാർ ദിവന്നാസേപ്പാസ് സിമ്മനാരിയിൽവെച്ചു് ദിവാൻപേഷ്കാർ കെ പി ശങ്കരമേനോൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഒരു യോഗംകൂടുകയും, സ്റ്റാരകം തീർച്ചയായും ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നും അതു് എല്ലാ ജാതിമതസ്ഥന്മാർക്കും സംബന്ധിക്കുകയും ഉപയോഗപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഏതെങ്കിലും വിധത്തിലായിരിക്കണമെന്നും, അതിന്റെ സ്വരൂപം പണപ്പിരിവുകളുടെതിനുശേഷം നിശ്ചയിച്ചാൽ മതിയെന്നും തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. പണപ്പിരിവിനായി മറിയപ്പിള്ളി വലിയതമ്പുരാൻ,

മാർ ദിവന്നാസേപാസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, കേ. സി. നാരായണൻ നമ്പ്യാർ എന്നു തുടങ്ങി 34 പേരടങ്ങിയ ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിയമിച്ചു. മൂലം തിരുന്നാൾ മഹാരാജാവ്, കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ എന്നിവർ 200 ക. വീതവും, കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മ തമ്പുരാൻ, മാർ ദിവന്നാസേപാസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, ഇ. ജെ. ജോൺ ബി. എ. ബി. എൽ. എന്നിവർ 100 ക. വീതവും, ചിത്രമെഴുത്തു രവിവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ, മാവേലിക്കര ഉദയവർമ്മ രാജാ ബി. എ., മറിയപ്പിള്ളി വലിയതമ്പുരാൻ, കെ. പി. രജരമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ. എന്നിവർ 50 ക. വീതവും വാടാനം ചെയ്തതുൾപ്പടെ രണ്ടായിരത്തോളം രൂപ അന്നുതന്നെ സംഭാവനപ്പിസ്റ്റിൽ പെട്ടതായി കാണുന്നുണ്ട്. “പലതും പുതുതായി സ്റ്റാർകുനിധിയിലേക്കു സംഭാവനകൾ വാടാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു” എന്നു മനോരമയിൽ പിന്നീട് ഒരു കുറിപ്പ് ചേർത്തു കാണുന്നു.

മുൻസിപ്പൽ ഓഫീസർമാൻ സുബ്രഹ്മണ്യപുരൂർ, വക്കീൽ കൃഷ്ണമനോര, മുത്തുകോയ തങ്ങൾ, രാരിച്ചൻ മുപ്പൻ, പത്രാധിപർ സുബ്ബറാവു മുതലായി നാനാജാതി മതസ്ഥരുമായ ഏതാനും മാനുവൽ ചേർന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച നോട്ടീസ്സനുസരിച്ച് 1080 ചിങ്ങം 19 അനു- കോഴിക്കോട്ടു ടൗൺ ഹാളിൽവെച്ചു മന്ദിര കൃഷ്ണൻ നായരുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ ഒരു വമ്പിച്ച പൊതുയോഗം, കോട്ടയത്തുവെച്ചു പാസ്സാക്കിയ സ്റ്റാർകു പ്രമേയത്തെ അംഗീകരിക്കയും, പണപ്പിരിവിയനായി ഒരു കമ്മിറ്റിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു. കൽക്കത്തയിലെ “മലയാളി യുവജനസമാജം

വും സ്റ്റാർക്കത്തെ സഹായിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതുപോലെ കേരളത്തിലും പുറമേയുമുള്ള വേറെ ചില കൂട്ടരും സ്റ്റാർക്ക നിശ്ചയത്തോടനുക്രമിക്കുകയും പണ പിരിവ് തുടങ്ങുകയും ചെയ്തതായി അന്നത്തെ പത്രറിപ്പോർട്ടുകൾകൊണ്ട് മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്.

പിന്നീട് നടന്ന സംഗതികളെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചതിൽ കിട്ടിയ വിവരങ്ങളാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്:-

“ചന്ദ്രിപ്പുമാപ്പിളസ്റ്റാർക്കഫണ്ട്” സംബന്ധിച്ചുള്ള ചുമതലകൾ വെനറഡർ ആർച്ച് ഡീക്കൻ പാൽമർ അദ്ധ്യക്ഷനായുള്ള ഒരു കമ്മിറ്റി ഏറ്റെടുത്തു. സംഭാവനകൾ വാശാനം ചെയ്തവരിൽനിന്ന് അവർ സമ്മതിച്ചിരുന്ന സംഖ്യകൾ വസ്തുൽ ചെയ്യുന്നതിന്നു പല പ്രയാസങ്ങളും വളരെ കാലതാമസവും നേരിട്ടു. എന്നു മാത്രമല്ല, കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങളിൽ ചിലർ മരിക്കുകയും, പലരും ഉദ്യോഗത്തിനായും മറ്റും വിദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു യാത്രയാവുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടും, കാലാന്തരത്തിൽ എത്ര സംഗതിയിലും ഉണ്ടാകാവുന്ന അശ്രദ്ധയോ അലസതയോ കൊണ്ടും സ്റ്റാർക്കത്തെ സംബന്ധിച്ചു തുടർന്നു നടപടി നടത്താതെ പിന്നെയും ഏതാനും വർഷങ്ങൾ കടന്നുപോയി. ഇതിനിടയ്ക്ക് ആർച്ച് ഡീക്കൻ പാൽമർ ഈ രാജ്യത്തിലെ ജോലി അവസാനിപ്പിച്ചു സ്വദേശമായ ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോകയും, അവിടെവെച്ച് അപ്രതിക്ഷിതമായി ചരമമതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

പാൽമർ സായ്പിൻറെ അതൃപ്തസാഹചര്യം നിമിത്തം പിരിഞ്ഞു കിട്ടിയ സംഖ്യയുടെ വിവരം ഭാതാക്കളുടെ പേരുകൾ സമീതം അപ്പഴപ്പേൾ മനോരമയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും സംഖ്യ സൂക്ഷിതമായി മാറ്റിവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ചന്ദ്രിപ്പുമാപ്പിള ആരംഭിച്ച അന്നകം സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അവസാനത്തേതും അതി

പ്രധാനമായ തീരുവല്ലാ ബാലികാമരം ഹൈസ്കൂളിന് അതപ്ര
 വശമായ ചില കെട്ടിടങ്ങൾ പണിചെയ്യിക്കാൻ പണമില്ലാതെ
 സ്കൂൾ ഭാരവാഹികൾ വല്ലാതെ വിഷമിക്കുന്ന ഒരു സന്ദർഭം
 ആയിട്ടുള്ളു വന്നുചേർന്നു. സ്റ്റാർകന്തിനുവേണ്ടി പിരിച്ച സംഖ്യ
 ബാലികാമരത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിലേയ്ക്കു വിനിയോഗിക്കുന്നത്
 അതപ്രകാരം ഉചിതമായിരിക്കുമെന്നു സ്റ്റാർകസംരംഭത്തിന്റെ പ്രധാ
 ന പ്രവർത്തകനായിരുന്ന ഇലഞ്ഞിക്കൽ ജോൺ വക്കീൽ അഭി
 പ്രായപ്പെടുകയും, സംഭാവന ചെയ്തവരിൽ അന്നു ജീവിച്ചിരുന്ന
 എല്ലാവരേയും ഈ അഭിപ്രായം അറിയിക്കുകയും, അതിനെപ്പറ്റി
 അവർക്കുള്ള നിർദ്ദേശം എഴുതിയയയ്ക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെടുകയും
 ചെയ്തു. മുമ്പടി അയച്ചു എല്ലാവരും ജോൺവക്കീലിന്റെ അഭി
 പ്രായത്തോടു പൂർണ്ണമായി അനുകൂലിക്കയാൽ, സ്റ്റാർകഫണ്ടിലേ
 യ്ക്കു പിരിഞ്ഞുകിട്ടിയിരുന്ന സംഖ്യ—അതുവരെയുള്ള പലിശ
 യുൾപ്പെടെ നാലായിരം രൂപ—ബാലികാമരം ട്രസ്റ്റികളായ റവ:
 ഫാദർ ജോർ (കൽക്കത്തയിലെ ഓക്സ്ഫോർഡ് മിഷന്റെ
 സുപ്പീരിയർ), ഇ. ജെ. ജോൺ (ഐ.എസ്.എസ്. വക്കീൽ), എം.
 എ. ചാക്കോ (റിട്ട: പോലീസ് കമ്മീഷണർ, കൊച്ചി) എന്നീ
 വരെ എളിച്ചു. ബാലികാമരത്തോടനുബന്ധിച്ചു അന്ന് അവർ
 പണിയിച്ച കെട്ടിടങ്ങൾക്ക് നാലായിരത്തിയെണ്ണൂറു രൂപ ചെലവു
 വായി. ഈ കെട്ടിടങ്ങൾ ചരിത്രനായകന്റെ സ്റ്റാർകമായിട്ടാ
 ണ് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. അഥവാ, സുഗൃഹീതനാമായായ
 കണ്ടത്തിൽ വാതിൽക്കൽപ്പിള്ളയ്ക്കു് എന്തിനാണു് പ്രത്യേകിച്ചൊരു
 സ്റ്റാർകം ?

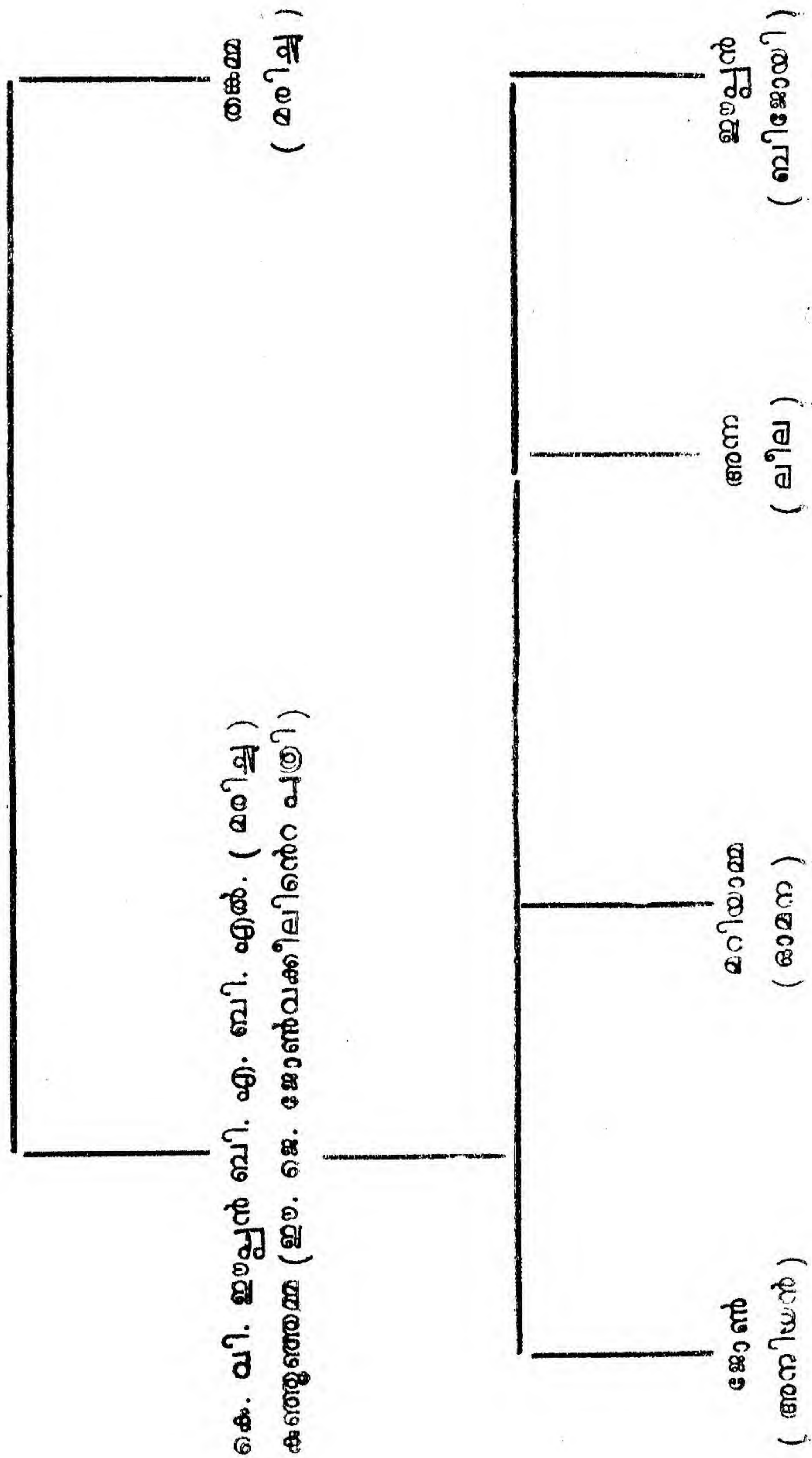
കീർത്തിഭേദത്തിൽ ജരാമരണാദികൾകൊണ്ടു—

അഭാകന ഭീതിയൊട്ടും തട്ടാത്ത മഹാത്മാക്കൾ,

തങ്ങളുചരിച്ചുള്ള ശാശ്വതസ്മരണീയ—

കർമ്മങ്ങൾ വഴിയായി വിജയിച്ചുതരുന്നു.

വരഗീസുമാപ്പിള ശ്രീ മറിയമ്മ

മിസ്സസ് വാത്രിസ് മാറ്റിള

അനുബന്ധം ഒന്ന്⁶

രഥബന്ധം

			ഞ്ചി	ര			
		വ	ല	ന	സു		
	മാൻ	കാ	ലി	ജ	ദാ	ത്രാ	
മ	ല	യാ	ള	മ	നോ	ര	മാ
	ഖ	പ	ഗ	താ	ഭ്യാ	ധി	
		കൃ	മം	ക്ക	ഗം		
			സു	ണം			

മാൻ വഞ്ചിരസുത്രാമാ വലകാലനദാരധി
കൃപയാലിജനോഭ്യാഗം സുമംഗളമതാക്കണം

അനുബന്ധം രണ്ടു്

സമസ്യകളും പൂരണങ്ങളും

ബാക്കി മൂന്നു വരികൾ പൂരിപ്പിക്കാനാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് ഒരു പദ്യത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വരിമാത്രം കാണിക്കുന്നതിന്നാണു് സമസ്യ എന്നു പറയുന്നതു്. സാധാരണമായി നാലാമത്തെ വരിയായിരിക്കും സമസ്യ. സംസ്കൃതഭാഷയിൽനിന്നാണു് ഇതിന്റെ പാപ്പാടു്. ഭരണപയാനുകൂല്യം, ലിംഗവചനവിഭക്തിപ്പെരുത്തം മുതലായ സൗകര്യങ്ങൾ സഹായത്തിനുള്ളതു കൊണ്ടു് ആ ഭാഷയിൽ ഇങ്ങനെ വിചിത്രങ്ങളായ ചിത്രപ്രശ്നങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയും. “പിപീലികാ ദന്തി വരഃ പ്രസൂതഃ” എന്ന സമസ്യതന്നെ നോക്കുക. “എറമ്പു് ആനത്തലവനെ പ്രസവിക്കുന്നു” എന്നാണു് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. ഈ വരിയെ യോജിക്കുന്നവിധത്തിലായിരിക്കണം ബാക്കി മൂന്നു വരികൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതു്. അതങ്ങനെയാണു് സാധിക്കുക? സംസ്കൃതക്കാർക്കു് അതിന്നു യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല.

കാ ഖാദതേ ഭൂമിതതാൻ മനുഷ്യാൻ?
കം ഘന്തി സിംഹഃ പ്രകടപ്രഭാവഃ?
കരോതി കിം വാ പരിപൂർണ്ണഗർഭാ?
പിപീലികാ ദന്തിവരഃ പ്രസൂതേ.

എന്നു് അവർ അതിനെ നീഷ്പ്രയാസം പൂരിപ്പിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ മൂന്നുവരികളും കാരോ ചോദ്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണു്. യഥാക്രമം ആ മൂന്നു ചോദ്യങ്ങളുടെ ഉത്തരങ്ങളാണു് നാലാമത്തെ വരിയിലെ—സമസ്യയിലെ—കാരോ പദവും. സംസ്കൃതക്കാരുടെ വ്യാകരണം ഇതിന്നു നെററിച്ചുട്ടിക്കാതെ സമ്മതമുളളും. കാ, കം, മുതലായ ചോദ്യസൂചകങ്ങളായ പദങ്ങളുടെ ലിംഗവചനാദികൾ ഉത്തരാഗ്രാമണത്തിന്നു വളരെ ആനുകൂല്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മലയാളഭാഷയിൽ സമസ്തകുലാവിർഭവിച്ചത് സംസ്കൃത
 ണെ അനുകരിച്ചാണെങ്കിലും, കാർവ്വഭാഗത്തിൽ അവ സംസ്കൃത
 ത്തിൽനിന്നു വളരെ അകന്നാണ് നിൽക്കുന്നത്. എറമ്പിൻ്റെ
 ആനയെ പ്രസവിക്കാനുള്ള സൗകര്യവും മറ്റും മലയാളത്തിലില്ല.
 'ഒരു ശ്ലോകത്തിൻ്റെ നാലാമത്തെ വരി എടുത്തുകാട്ടി ബാക്കി
 മൂന്നു വരികൾ എഴുതാൻ പറയുക' എന്നുള്ള നില മാത്രമേ മലയാ
 ളത്തിലെ സമസ്തകൾക്കുള്ളൂ. പ്രസ്തുതിനു വിചിത്രത കുറയുമെ
 ന്നർത്ഥം. എങ്കിലും രസികന്മാരായ കവികൾ ചില പൊടി
 കൈകളൊക്കെ പ്രയോഗിച്ചുനോക്കാറില്ലെന്നില്ല. “ആരും
 പിന്നെയൊരാൾ മുണ്ടുവശണിച്ചിടുമ്പൊഴേഴായ്
 വരും” എന്ന സമസ്തയുടെ കാർവ്വംതന്നെ നോക്കുക. കൊട്ടാര
 ത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയാണ് ഇതിൻ്റെ പ്രയോക്താവ്. അദ്ദേഹം അതു
 പൂരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി മനോരമകാണ്ഡ കാണുന്നില്ലാത്തതിനാൽ,
 അദ്ദേഹം എന്താശയം ഉള്ളിൽ കുരുതിക്കൊണ്ടാണ് ആ സമസ്ത
 പ്രയോഗിച്ചതെന്നു നമുക്കു തീർത്തുപറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മറ്റു
 രണ്ടുപേരുടെ പൂരണപദങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കാം.

എം. മകുപാണിവാർയുടെ പൂരണമാണ് ഒന്നാമത്തേത്.
 മറ്റു പലരും ഇതേ ആശയംവെച്ചുകൊണ്ടാണ് ആ സമസ്ത പൂരി
 പ്പിച്ചത്.

ചീരും പന്നശങ്കാലവും ചുടലവെണ്ണീരും വിഷം വെണ്മതി-
 ക്കീരും നൽകരിചർമ്മവും കനലണിക്കണ്ണം പെരുങ്കാളമേൽ
 ഏരും താർശരവൈരി ശങ്കരനലങ്കാരങ്ങളിച്ചൊന്നതി-
 ന്നാറും പിന്നെ.....

നടുവത്തച്ഛൻനമ്പൂതിരി ഒരു ചെറിയ പൊടിക്കൈകൂടി
 പ്രയോഗിച്ചാണ് പ്രസ്തുത സമസ്ത പൂരിപ്പിച്ചത്. അതേവണ്
 ണെ സമസ്താപൂരണങ്ങളിൽ വായനക്കാരെ കൂടുതൽ ആകർഷി
 ച്ചത് ആ പൂരണമായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരാരും കരുതാത്ത
 ഒരു പുത്തനാശയം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടെഴുതിയതിനാലാണ്
 അതു കൂടുതൽ ആകർഷകമായിത്തീർന്നത്.

കൂറം നന്മയുമേറിട്ടും പ്രിയതമേ! പൊൻപണ്ടമുണ്ടാക്കിയാൽ
 മാറും സങ്കടമെങ്കിലിന്നതിനിതാ നാലുണ്ടിതൊരപ്പവൻ;
 ഏറും ഭംഗി ചലർന്നിട്ടും കുവനിനിക്കാൽക്കാലതായ് കയ്യിലി-
 ന്നാറും പിന്നെ

ഇങ്ങനെ രസികന്മാർക്കു കുറച്ചൊക്കെ മനോധർമ്മപ്പെട്ടി-
 യിട്ടു തേച്ചുമിനുക്കാമെന്നെയുള്ളു. പദപ്രമേഴ്തി ശീലിക്കുന്നവർക്കു
 ഒരൊന്നാന്തരം ചവിട്ടുപടിയാണിതു്. മനോരമയിലെ കവിതാ
 പംക്തിയിൽ ആതിച്ചൻനായർമുതൽ കേരളകാളിദാസൻവരെ
 യുള്ള കൂട്ടർ സമസ്തപൂരണങ്ങളുഴരിയിരുന്നു. “കുക്കും
 മനുജനുടെ ചരിത്രം വിചിത്രം നിനച്ചാൽ” എന്ന
 ഒരു സമസ്ത ഒരിക്കൽ കിളിക്കോട്ടു കേശവപ്പണിക്കൻ മനോര-
 മയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. അതിനു കീട്ടിയ പൂരണങ്ങളിൽ
 ചിലതാണു് താഴെ ചേർക്കുന്നതു്.

ആരും കാണാതൊളിച്ചുങ്ങനെ നിശയിലൊരേടത്തുചെന്നല്ലവിത്തം
 പാരം കൂടും ഭയാൽ കട്ടിടുമൊരു കളവിനത്തുതം തെല്ലമില്ല;
 സാരംഗാക്ഷീജനത്തിൻ ഹൃദയധനമനേകം ജനം നോക്കിനില്ക്കും--
 നേരം കൂസാതെ “കുക്കും മനുജനുടെ ചരിത്രം വിചിത്രം നിനച്ചാൽ.”

ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ

കല്യാണത്തോളമേററും മഹിമയൊടു വിളങ്ങീടുമാസ്സൽകവീന്ദ്രൻ-
 കുലുപ്പുന്നാമ്പുകീർത്തിപ്രചുരിമയതിലേറുന്ന ദുർമ്മോഹവായ്പാൽ
 കെല്ലേറുന്നായവർക്കുള്ളൊരു കൃതിയിലെഴും സൽപദം സ്വപ്രബന്ധേ
 ചേർപ്പാനപ്പാടു “കുക്കും”

കെ. സി. കേശവപിള്ള

പോലീസ്സാക്ടേറിയുണ്ടേ, കളവുകൾ തെളിയിച്ചിടുവാനാളുണ്ടേ,
 കാലേ ശിക്ഷിച്ചമർത്തുന്നതിനധികൃതരാം യോഗ്യരൊട്ടേറിയുണ്ടേ,
 ചേലോടെന്നിട്ടുമുള്ളിൽ ഭയലവരഹിതം നല്ല മത്സ്യാഹ്നമാകും
 കാലത്തും ചെന്നു “കുക്കും”

അഴകത്തു പത്മനാഭകുറുപ്പ്

കഷ്ടിച്ചുഷ്ടിക്കു മുട്ടെങ്കിലുമൊരു കുറവെന്നില്ല കാശൊന്നു കയ്യിൽ
കിട്ടുന്നേരം കിടങ്ങിൽക്കയറി വയറുപൊട്ടെക്കടിച്ചുങ്ങുമിങ്ങും
മുട്ടിപ്പെട്ടെന്നു വീണിട്ടിടവഴിമുഴുവൻ കള്ളു തന്നുള്ളചിന്തി-
ക്കഷ്ടം തേട്ടിച്ചു “കക്കം”

പി. വി. നാരായണനമ്പ്യാർ

കല്ലും മുളയും ചവിട്ടിക്കഴലിഞ്ഞു പൊടിയായ്ക്കുരിയ്ക്കത്തു പാറ-
ക്കല്ലിന്മേൽ തട്ടിവീണിട്ടുടനടലു നരങ്ങിക്കഴങ്ങിപ്പുറങ്ങി
ചെല്ലുന്നേരത്തു കിട്ടില്ലൊരുപണ, മടിക്കൊണ്ടുവരുന്നീടു,മീമ
ഒട്ടല്ലാമോർക്കാതെ “കക്കം”

കിളിക്കോട്ട കേശവപ്പണിക്കർ

കണക്കോൽവച്ചുകേറിക്കളവു പലദിനം ചെയ്തറിഞ്ഞിട്ടൊക്കും
നിന്ദയ്ക്കും സജ്ജനാനാം കുറിയതടവുകൾക്കും പരം പാത്രമായി
വന്നിട്ടും വേഗമെല്ലാം പരിചിന്തൊടു മറന്നാത്തമോഹാസനായി
പ്പിന്നീടും ചെന്നു “കക്കം”

കുട്ടിക്കുഞ്ഞു തങ്കച്ചി

താൻ കേമൻ, മറ്റു നാട്ടാരവിലവുമൊരുപോൽ ബുദ്ധിയില്ലാത്തകൂട്ടം
താൻചെയ്യും മോഷണം മറെറാവനുവരുന്നൊളം ധരിക്കില്ല തെല്ലും,
എന്നെല്ലാമോർത്തു മറ്റുള്ളവരുടെ രസികൻകാവ്യഭാഗങ്ങളെല്ലാം
ചുമാതങ്ങോട്ടു “കക്കം”

ഒരു ആധുനികൻ

സമസ്തകളുടേയും തൽപുരങ്ങളുടേയും സാമാന്യമായ
സമ്പ്രദായം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു” ഇത്രത്തോളമുള്ള വിവരണം മതി
യാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

മനോരമയുടെ ഒന്നാംപക്കത്തിൽ ചേർത്ത മൂന്നു സമസ്തകൾ
ഒന്നോ രണ്ടോ പേർ മാത്രമെ പൂരിപ്പിച്ചതായി കാണുന്നള്ള. ആ
പുരങ്ങളിൽ യാതൊരു രസികതയും കാണുന്നില്ലതാനും. സമ
സ്തപുരണസമ്പ്രദായം മലയാളത്തിൽ പുത്തനായി ആവിർഭ
വിച്ചതായിരുന്നു എന്നുള്ളതോ, സമസ്തകളുടെ വൈചിത്ര്യരാഹി
ത്യമോ, അഥവാ രണ്ടുകൂടിയോ, ഇതിനു കാരണമായിത്തീർന്നി
രുന്നിരിക്കാം.

അനുബന്ധം മൂന്നാം

മലയാളമച്ചടി

(കെ. ഐ. വരഗീസ്സ് മാപ്പിള)

മലയാളത്തിൽ അച്ചടി ആദ്യമായി നടപ്പിലാക്കിയത് ചർച്ച മിഷൻ പാദിരിമാർ ആണെന്നുള്ളത് പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇവരിൽ ഒന്നാമതിവിടെവന്നവരിൽ ഒരുവനായ റവറൻഡ് ബെ യിലിസായ്ക്ക് അവർകൾക്ക് തന്റെ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിക്ക് പ്രഥമമായി വേണ്ടത് ഒരു അച്ചടിപ്പാ സ്ഥാപിക്കയാണെന്നാണ് തോന്നിയത്. അതുനും പരോപകാരനിരതനും മഹാമനസ്സുനുമായിരുന്ന ഈ മിഷനറിയുടെ പ്രവൃത്തിസ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതായിരുന്ന ഈ കോട്ടയത്തു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാർമ്മയെ നിലനിർത്തുന്നവയായി ഇന്നും കാണാനുള്ള അനേകം സ്ഥാപനകളിൽവെച്ചു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ 'അച്ചടിപ്പാ'യെപ്പോലെ എല്ലാത്തരം ആളുകളുടേയും ദൃഷ്ടികളെ ആകർഷിക്കുന്നതായി ഒന്നുമില്ല. യൂറോപ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ അച്ചടി മുൻപേതന്നെ നടപ്പുള്ളതായിരുന്നു എങ്കിലും, ബെയിലിസായ്സിന് തന്റെ അച്ചടി സ്ഥാപിക്കണമെന്ന് തോന്നിയകാലത്തു് ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ വിശേഷിച്ചു് ഒരാവുമില്ലായിരുന്നു എന്നാണ് ഇവിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെകൂടെ ഇതിൽത്തന്നെ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള ചില വൃദ്ധന്മാരായ പണിക്കർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഇക്കാലത്താണെങ്കിൽ ഈ അറിവില്ലായ്മകൊണ്ടു് അത്ര വലിയ തരക്കേടൊന്നും വരാനില്ല. അന്നും അച്ചടി എന്നുള്ള പ്രത്യേക പ്രവൃത്തിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അധികമായ ബുദ്ധിമുട്ടു് ഒന്നും നേരിട്ടിരിക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. അച്ചടിയന്ത്രങ്ങൾ ഇന്നത്തെപ്പോലെ എളുപ്പവും സൗകര്യവും ഉള്ളവയായിട്ടല്ല എങ്കിലും അതിനുവേണ്ട സാധനസാമഗ്രികളെടുക്കുക എന്നായി അന്നും ബിലാത്തിയിൽ വിലയ്ക്കു കിട്ടുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുമാത്രം മലയാളഭാഷയ്ക്കു പ്രയോജനകരമായ

അച്ചടിനടത്താൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതിലേയ്ക്കു മലയാളമക്ഷരങ്ങളുടെ സ്വരൂപങ്ങളുള്ള ആണിയച്ചുകൾ (Types) ആണ് പ്രധാനമായി വേണ്ടത്. അനേകഭാഷകളിലെ ആണിയച്ചുകളും വിൽക്കാൻ തയ്യാറുള്ള ബിലാത്തിക്കച്ചവടക്കാരുടെ കൈവശം ഇന്നും മലയാളമച്ചുകൾ ഇല്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ബെയ്ലി സാപ്പിൻ വേണ്ടിയിരുന്ന ഈ അച്ചുകൾ അദ്ദേഹംതന്നെ ഇവിടെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു് ചെയ്തത്.

ഇങ്ങനെ അക്ഷരങ്ങളുണ്ടാക്കിച്ചപ്പോൾ ഇദ്ദേഹം അന്നത്തെ കയ്യെഴുത്തുമാത്രം അതിന് ആധാരമാക്കാതെ ഇംഗ്ലീഷിൽ നടപ്പുള്ളപോലെ അച്ചടിയക്ഷരങ്ങളുടെ ആകൃതി ഭേദപ്പെടുത്തിയില്ലെങ്കിലും, താഴെപ്പറയുന്ന ചില സാങ്കേതികങ്ങളെക്കൂടി അല്പം ആലോചിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ ഇപ്പോൾ മലയാളഭാഷയിൽ അച്ചടി എത്രയൊമടങ്ങ് അധികമായും ഭംഗിയായും നടക്കുമായിരുന്നു.

അച്ചടിക്കു് എത്രയും പ്രധാനവും സാധിക്കാൻ പ്രയാസവും ആയിട്ടുള്ള കേരണ്ണം അച്ചുകൾ ഉണ്ടാക്കുകയാണെന്നുള്ളതു് അതിൽ അല്പമെങ്കിലും പരിചയമുള്ളവർക്കു് ഒക്കെയും അനുഭവസിദ്ധമാണ്. ഈ പ്രയാസപ്പെട്ട പണിയുടെ അടുക്കുകൾ കാരോന്നായി ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നതുതന്നെ വളരെ പ്രയാസമുള്ള ഒരു പ്രവൃത്തിയാകുകൊണ്ടു് അതിനായി ഞാൻ തുനിയുന്നില്ല. കാരോപ്രത്യേക സ്വരൂപങ്ങളോടുകൂടിയ കാരോ അക്ഷരങ്ങളും വേറെ വേറെ ഉരുക്കുകൊണ്ടുള്ള ആണികളിന്മേൽ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയതിന്റെരശ്മി ചെമ്പുശലാകകളിന്മേൽ അടിച്ചെടുത്തു് അപയിൽ നിന്നാണു് ഒരുവക ഈയൊക്കൊണ്ടു് ആണികളായി വാർത്തെടുത്തു് അച്ചടിച്ചു് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഈ മൂന്നു ലോഹങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള പണികളും അത്യന്തം സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയും വളരെ ക്ഷമയും നല്ല വാസനയുമുള്ള പണിക്കാരാൽ അല്ലാതെ ഒരുവിധമായിട്ടെങ്കിലും സാധിക്കാൻ പ്രയാസമാണു്. യൂറോപ്യന്മാരിൽ വളരെ

സാമർത്ഥ്യമുള്ള പണിക്കാരുള്ളതു കൂടാതെ അവർക്കു സഹായത്തിന് അനേകംതരം യന്ത്രങ്ങളും ആയുധങ്ങളും ഉണ്ട്. യൂറോപ്പിൽ പ്രായേണ എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഇംഗ്ലീഷ് അച്ചടിച്ചുകാണുന്ന ഒരേതരം അക്ഷരങ്ങളുമാണ്. ഈ അക്ഷരങ്ങൾ എണ്ണത്തിൽ ഇരുപത്താറേയുള്ളൂ എന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഒരേവടിവിലും വലിപ്പത്തിലുംതന്നെ ചെറിയതെന്നും വലിയതെന്നും രണ്ടുതരം ഉള്ളതു കൂടാതെ ഏതാനും ചില കൂട്ടക്ഷരങ്ങളും സംഖ്യകളും വിരാമങ്ങളും ഉൾപ്പെടെ ഏറിയാൽ നൂറുക്ഷരങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ യൂറോപ്യഭാഷകളിൽ ഏതുതരം വാചകങ്ങളും അച്ചടിക്കാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഉരുക്കിന്മേൽ കൊത്തിയുണ്ടാക്കുക മുതലായ അതിദുർഘടങ്ങളായ ഏറിയൊരു പണികൾ എല്ലാം ഈ ഭാഷകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നൂറുപ്രാവശ്യം ചെയ്താൽ മതിയെന്നു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ.

മലയാളത്തിൽ അക്ഷരങ്ങൾ അൻപത്താറെന്നാണ് പറയുന്നത്; എങ്കിലും ഇപ്പോൾ നിലത്തേഴുത്തു പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾ പോലും ഇതു സമ്മതിക്കാറില്ല. അച്ചടിക്കാതെ ചോദിച്ചാൽ അൻപത്താണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുപോലും സംഖ്യകൊണ്ടും മതിയാകയില്ലെന്നു പറയുംചെയ്യും. മലയാളത്തിലെ അക്ഷരങ്ങൾ സംസ്കൃതഭാഷയിൽനിന്ന് എടുത്തിട്ടുള്ളവയാണെന്നാണല്ലോ വെച്ചിറക്കുന്നത്. സംസ്കൃതത്തിൽ ഇല്ലാത്തവയായി ഏകാരം, ഓകാരം, ഈ സ്വരങ്ങളുടെ ഹ്രസ്വങ്ങളും (എ, ഒ) ഴ, റ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു വ്യഞ്ജനങ്ങളും തമിഴിൽനിന്നു വന്നവയായിട്ടും നടപ്പുണ്ട്. അക്ഷരങ്ങൾ ഇരട്ടിച്ചും മററക്ഷരങ്ങളോടു ചേർന്നും ഉണ്ടാകുന്ന ദ്വിതപങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തെ അനുസരിച്ചാണെങ്കിൽ വല്ലതും ഒരു നിയമം ഉണ്ടായിരുന്നേനെ. ചില അക്ഷരങ്ങൾ ചില അക്ഷരങ്ങളോടു ഒരിക്കലും ചേർന്നുകൂടാത്തവയായിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്ന് വിനാശികത്തോടും എന്നപോലെ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നൂതനവദ

ങ്ങളെ എഴുതുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ക്ക, ക്കാ, സ്ക, റ്റ, ട്റ, ഡ്റ ഇവയിൽ ഒന്നെങ്കിലും സംസ്കൃതവ്യാകരണനിയമം അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ സബ്സ്ക്രിപ്ഷൻ (Subscription) ഗ്ലാഡ്സ്റ്റോൺ (Gladstone) ആബ്സ്ട്രാക്റ്റ് (Abstract) [ഇങ്ങനെയുള്ള പുതിയ വാക്കുകൾ മലയാളത്തിൽ എഴുതേണ്ടിവരുമ്പോൾ എത്ര അക്ഷരങ്ങൾവിതം കൂട്ടിച്ചേർക്കണമെന്നു എണ്ണിത്തന്നെ തിട്ടപ്പെടുത്തണം. ഈവക പുത്തനായി പുത്തനായി ചേർന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയവുമില്ല ഇനി ഈ കാരോന്നിനും ഉകാരം, ഉരകാരം, ഋകാരം ഇതാക്കെയും ചേർക്കേണ്ടതായിട്ടു വരും. വള്ളി, പുള്ളി മുതലായവയും കയ്യഴുത്തിൽ ചിലർ അക്ഷരങ്ങളോടു കൂട്ടിക്കൂട്ടാറുണ്ടെങ്കിലും അച്ചടിയിൽ മുൻപിനാലേ ഇവയെ പ്രത്യേകം കാരോന്നായിട്ടാണു് വെച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു് മലയാളത്തിൽ അച്ചടിനടത്തുന്നവർ സാധാരണ എത്ര അക്ഷരങ്ങൾ കരുതിയിരിക്കണമെന്നു് ഒരുവിധം ഉദ്ദേശിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. അന്നന്നു് ഉണ്ടാകുന്ന പുതിയ പുതിയ വാക്കുകൾക്കു് പുതിയ പുതിയ അക്ഷരങ്ങളും വേണ്ടിവരുന്നതാകകൊണ്ടു് അച്ചടിക്കാർക്കും ഈ സംഗതിയിൽ ഇതുപോലെ ഒരു മാർഗ്ഗത്തെ ഒരു കണക്കുചില. ഒരുവിധം മുതൽ മുക്കി നടത്തപ്പെടുന്ന അച്ചടിയാപ്പിസുകളിൽ ഒരു വലിപ്പത്തിൽ 300 മുതൽ 600 വരെ അക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കയാണു് പതിവു്. ആയിരംവരെ ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിരുന്നാലും ചിലപ്പോൾ ചില പുതിയ അക്ഷരങ്ങൾ പിന്നെയും ഉണ്ടാക്കേണ്ടതായിട്ടേ വരൂ.

ഏതെങ്കിലും അക്ഷരം ഇരട്ടിക്കയോ മറ്റൊന്നിനോടു യോജിക്കയോ ചെയ്യുമ്പോൾ മേലുകീഴുമായിട്ടും, ഇടവും വലവുമായിട്ടും ഇങ്ങനെ രണ്ടുവിധത്തിൽ എഴുതാറുണ്ടു്. ക, ങ്ങ, ണ്ണ ഈ ദ്വിതീയങ്ങൾ ക, ങ്ങ, ണ ഇവയെ ഇടവും വലവുമായിട്ടു് രണ്ടു പ്രാ

വർഗ്ഗം എഴുതിട്ട് ഉണ്ടായവയാണെന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ അറിയാം. ത, ന, മ, വ, റ, ജ ഇവയുടെ സ്വരൂപങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായും ഇരിക്കുന്നു. ട, ണ, ങ്ഗ, യ, ല ഇവ് മേലുംകീഴുമായി ചേർന്നിട്ട് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ദ്വിതപങ്ങൾ. ച അച്ചടിയിൽ കീഴിൽ ഇരട്ടിച്ചിട്ടാണ് ഇപ്പോൾ അധികം കാണുന്നത്. എങ്കിലും കയ്യെഴുത്തിൽ പ്രായേണ മേലത്തേക്കുനി ഇരട്ടിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ക, ഞ, ണ, ന, വ, റ, ഇങ്ങനെ അനന്താസികങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ദ്വിതപങ്ങൾ ഒട്ടാഴിയാതെ ഇടവും വലവുമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. സംസ്കൃതപദങ്ങളെ എഴുതുന്നതിൽ മാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുന്ന മറ്റു കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ രണ്ടുവിധത്തിലും എഴുതിക്കാണുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും മലയാളത്തിൽ അധികം ആവശ്യമുള്ള മേലഴുതിയ തമിഴക്ഷരങ്ങളിൽ ആകൃതികൊണ്ട് കുറേ അധികം അനുസരകരും ഉള്ളവയൊഴികെയുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ ഒക്കെയും ഇടവും വലവുമായിട്ടാണ് എഴുതിവന്നിട്ടുള്ളതെന്നു തെളിവാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈവിധത്തിൽ കൂട്ടിയെഴുതുന്നതിൽ പല അക്ഷരങ്ങളുടേയും ആദ്യസ്വരൂപം അല്പാല്പം ഭേദപ്പെടുപോയിട്ടുള്ളതായും കാണുന്നുണ്ട്. മേല്പറഞ്ഞതുപോലെ പുതിയ പുതിയ പദങ്ങൾ വരുമ്പോൾ അവയെ എഴുതുവാനായി ആവശ്യപ്പെടുന്ന പുതിയ കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ഇടവും വലവുമായി എഴുതിയാൽ പലതിനും അസ്പഷ്ടത വരാവുന്നതാകുകൊണ്ടായിരിക്കാം അവയെ അധികവും മേലും കീഴുമായിത്തന്നെ എഴുതിക്കാണുന്നത്. എന്നാൽ എഴുതുന്നവർക്ക് അഞ്ചോ പത്തോ അക്ഷരങ്ങളേയും കൂട്ടിയെഴുതുന്നതിന് അവരുടെ മനസ്സുമാത്രം ഉണ്ടായാൽ മതി. അച്ചടിക്കാർക്ക് ഇത് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്നതല്ല. അക്ഷരപ്പെട്ടിയുടെ അനേകം കള്ളികളിൽ ഒന്നിലും ഇല്ലാത്ത ഒരക്ഷരം കയ്യെഴുത്തുപകർപ്പിൽക്കണ്ടാൽ ഉടനെ അതിന്റെ സ്വരൂപം മേൽവിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ഉരുക്കിന്മേൽ കൊത്തിയുണ്ടാക്കി ചെമ്പുശലാകയിന്മേൽ അടിച്ചു് ഈയത്തിൽ വാർത്തെടുത്തുകില

ല്ലാതെ കഴിയുന്നതല്ല. ഈ വീധത്തിൽ അക്ഷരം ഉണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ കുറയാതെ മൂന്നുദിവസം വേണ്ടിവരും. ഈ പണികൾ ഒരു വീധമായിട്ടെങ്കിലും ചെയ്യാൻ വശമുള്ള പണിക്കാരെ കീട്ടുകതന്നെ അത്ര എളുപ്പമല്ല. വളരെ ഞെരുങ്ങിക്കിട്ടുന്നപക്ഷം, അവർക്കു കൂലി വളരെ അധികമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതുമല്ലല്ലോ. ഇത്രമേൽ കഷ്ടപ്പെട്ടും അധികച്ചിലവു ചെയ്തും ഉണ്ടാക്കുന്ന അക്ഷരം ആ ഒരു പ്രാവശ്യമല്ലാതെ പിന്നെ ഒരിക്കലും ആവശ്യപ്പെടാതെയും വരാം.

ഇതു കൂടാതെ അച്ചടിയുടെ ഭംഗിക്ക് പ്രധാനമായിട്ടു വേണ്ടതിൽ ഒന്ന് അക്ഷരങ്ങളുടെ വടിവിലും വലിപ്പത്തിലും സമതമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. അക്ഷരങ്ങൾ മേലും കീഴുമായി ചേർക്കുന്നപക്ഷം രണ്ടുവശത്തുമുള്ള അക്ഷരങ്ങളേക്കാൾ കീഴ്വരിയോ മേൽവരിയോ രണ്ടുമാ വളരെ അകന്നിരിക്കും. ഇത്രയും അഭംഗിയായി മററാന്നുമില്ല. വരികൾ തമ്മിലുള്ള അകലം ഒരേ അളവിലുള്ളതാകുകൊണ്ട് അക്ഷരങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ടിയിരുന്നാൽ ആ അക്ഷരം ഏതു വരിയിൽ വെക്കുന്നുവോ ആ വരി മാത്രം കണക്കിലധികം അകറ്റാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും വരുന്നതാകയാൽ ചിലപ്പോൾ ഇത് അസാധ്യവുമാണ്.

ഇങ്ങനെ മലയാളത്തിൽ അക്ഷരങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിനും വണ്ണത്തിനും യാതൊരുവക അളവും കണക്കുമില്ലാതെയിരിക്കുന്നതിനാൽ അച്ചടി നടത്തുന്നവർക്കുള്ള പ്രയാസം അവരല്ലാതെ ആരും അറിയുന്നില്ല. അക്ഷരവില്പകളെ അശേഷം സഹിച്ചുകൂടാത്ത പ്രകൃതിക്കാരും, അവരുടെ സ്വന്തമുതലയിൽ ഒരുച്ചടി നടത്തുന്നപക്ഷം അല്പദിവസംകൊണ്ട് “പുപ്പമെൻറം ശൊല്ലലാം, പുല്ലമെൻറം ശൊല്ലലാം, തമ്പി ശൊല്ലറപടിയും ശൊല്ലലാം” എന്നു സമ്മതിക്കുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. മലയാളത്തിൽ അച്ചടി ആദ്യം നടത്തിത്തുടങ്ങിയവരും ഇപ്പോഴും നടത്തു

നവരീൽ ഏറിയഭാഗവും തങ്ങളുടെ തൊഴിലിന്റെ നടപ്പിന്റേ
 ഓരോ ഭാഗയുടെ ശുദ്ധിയെ അധികം ഗണ്യമാക്കിയിട്ടുള്ളവരാ
 ണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അക്ഷരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഈ
 പ്രയാസംകൊണ്ട് മലയാളത്തിൽ അച്ചടി ധാരാളമായിട്ടും അതി
 നു മറ്റു ഭാഷകളിലുള്ള ഭംഗിയോടുകൂടിയും നടക്കുന്നില്ല. ഇക്കാ
 ലത്തെ ചില മലയാളം അച്ചടികൾ കണ്ടാൽ ഈ പ്രയോഗം
 ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ എത്രയോ ആളുകൾക്ക് കണ്ണിനു ദിനംപി
 ടിക്കാതെയിരിക്കുമായിരുന്നു എന്നുകൂടി തോന്നിപ്പോകുന്നുണ്ട്.
 ഇതെല്ലാം നല്ലതരത്തിലുള്ള ആണിയച്ചകൾ (Types) ഇല്ലാത്ത
 തിന്റെ ഭാഷമാണ്. പണം എത്രമാത്രം മുടക്കാം എന്നവിചാ
 രിച്ചാലും, ഇത് എങ്ങും വിലയ്ക്കുവാങ്ങാൻ കിട്ടുന്ന ഒരു സാധന
 മല്ല. ഒരു കണക്കുവെക്കാൻപാടില്ലാത്ത മലയാളമക്ഷരങ്ങൾ
 ഉണ്ടാക്കി വിൽക്കാനായിട്ടുതന്നെ ഒരാൾ തയ്യാറാകുമെന്നു തോന്നു
 ന്നില്ല. അച്ചടിക്കുന്നവർതന്നെ അക്ഷരം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതായി
 വരുന്നതുകൊണ്ട് അച്ചടിയിൽ വേണ്ടപോലെ മനസ്സീരുത്താൻ
 അവർക്കു ഇടകിട്ടുന്നില്ല. ഓരോ പ്രവൃത്തി ഓരോരുത്തർ ചെ
 യ്ക്കാൽ എല്ലാം ഒരുപോലെ ഭംഗിയായിരിക്കുമല്ലോ. നൂതനമായി
 അച്ചടി തുടങ്ങണമെന്നുള്ള ആളുകൾ വേറെ മാർഗ്ഗമില്ലായ്മയാൽ
 പരിചയവും വാസനയും ഇല്ലാത്ത പണിക്കാരെക്കൊണ്ട് അക്ഷര
 ങ്ങളുണ്ടാക്കിക്കുന്നതിനാൽ മലയാളമച്ചടിയ്ക്കു് ആകുപ്പാടെ വന്നി
 ട്ടുള്ള ആഭാസസ്ഥിതി അത്യന്തം ദുസ്സഹമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.
 അക്ഷരങ്ങളുടെ എണ്ണം കുറഞ്ഞും വലിയ കൂട്ടിക്കെട്ടുകൾ ആവശ്യ
 പ്പെടാതെയും ഇരുന്നാൽ പല വടിവിലും വലിപ്പത്തിലും ഉള്ള
 അക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ, അക്ഷരം ഉണ്ടാക്കുകതന്നെ തൊഴി
 ലായി ചിലർ പുറപ്പെടുവാനും അങ്ങനെ അക്ഷരങ്ങൾ കഴിയു
 ന്നതും നന്നായിരിപ്പാനും എളുപ്പമുണ്ടാകുമായിരുന്നു.

അക്ഷരങ്ങൾക്കു ചുരുക്കമുള്ള ഇംഗ്ലീഷിൽ ആണിയച്ചകൾ
 ഉണ്ടാക്കി വിൽക്കുമാത്രം പ്രവൃത്തിയായി ഓരോ പട്ടണത്തിൽ

എത്രയോ വ്യാപാരികളാണുള്ളത്! അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടെ കൈവശം അന്യോന്യം അനുരൂപമല്ലാത്ത എത്രയോതരം ഇംഗ്ലീഷ് അക്ഷരങ്ങളുടെ ആണിയച്ചുകൾ വാർത്ത തയ്യാറായി ഇരിപ്പുണ്ടെന്നുള്ളത് അവരുടെ വിലവിവരപ്പട്ടികകൾ നോക്കിയാൽ ആർക്കും അറിയാവുന്നതുമാണ്. ഈ അക്ഷരങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു ഓരോ ഫർമർമാരായ അച്ചടിക്കാർ ചെയ്തുകാണുന്ന വേലകളും എത്രയോ നേത്രാനന്ദകരങ്ങളും ലോകോപകാരപ്രദങ്ങളുമായിരിക്കുന്നു! മലയാളഭാഷയിലെ അക്ഷരങ്ങൾക്കുള്ള മേൽപറഞ്ഞ ഭോഷങ്ങൾകൊണ്ട് ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരവസ്ഥ മലയാളമച്ചടിക്കു ഒരുകാലത്തും ഉണ്ടാകുമെന്ന് സ്വപ്നപി ആഗ്രഹിക്കത്തക്കതല്ല. ഇതിന്റെ സഹസ്രാശ്വമെങ്കിലും ഭംഗിയുള്ള അച്ചടി മലയാളത്തിൽ കാണാറായി എങ്കിൽ എന്തുമാത്രം കൃതാർത്ഥതയായി!

അച്ചടിയക്ഷരങ്ങളുടെ എണ്ണം കുറയ്ക്കുവാനായി ഉകാരത്തെയും ഉഷകാരത്തെയും കുറിക്കുന്ന ചിഹ്നങ്ങൾ പ്രത്യേകം ഉണ്ടാക്കി, അക്ഷരങ്ങളുടെ വലത്തുവശത്ത് ഇകാരചിഹ്നങ്ങളായ വളളികൾ ചേർക്കുന്നതുപോലെ ചേർക്കാൻ പത്തുപത്തുണ്ടു കൊല്ലം മുൻപ് ഒരു ശ്രമം ഉണ്ടായതായി കാർമ്മയുണ്ട്. ഇത് വരാപ്പുഴ മിഷന്റെ വക അച്ചുകൂടത്തിലാണ് തുടങ്ങിയതെന്നു തോന്നുന്നു. റോമാക്കത്തോലിക്കാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ മാത്രം പ്രചാരമുള്ള ചില പുസ്തകങ്ങളിൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തെ പ്രയോഗിച്ചതായും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കാം മറ്റു അച്ചുകൂടങ്ങൾ ഇതിനെ അനുകരിക്കാനും കുറെയ്ക്കുയെങ്കിലും നടപാകുവാനും ഇടയാകാഞ്ഞത്. ഒടുവിൽ, ആരംഭിച്ച ആളുകൾതന്നെ ഇതിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു എന്നും തോന്നുന്നു. ഇപ്പോൾ ഈ പ്രയോഗം എങ്ങും കാണുന്നില്ല. ഇതു നടപ്പായി എങ്കിൽ അച്ചടിക്കാരുടെ ബുദ്ധിമുട്ടു വളരെ കുറയുമായിരുന്നു. എന്നാലും പുതിയ അക്ഷരങ്ങൾ പിന്നെയും ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഇന്നിന്ന ഇനങ്ങളിലായി ഇത്രയക്ഷരങ്ങൾ

വേണമെന്നുള്ള ഒരു തീർച്ചയായ കണക്കുണ്ടാകുന്നതുവരെ അച്ചടി സ്വാതന്ത്ര്യമായി നടത്തുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഇതിനെക്കുറിച്ച് ഇതിൽ പ്രവേശനമുള്ള പലർക്കും തോന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. എങ്കിലും ആദ്യമായി ഈ പ്രയാസത്തെ പരസ്യമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും അതിന്റെ നിവാരണത്തിന് ഒരു വഴി പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് ഞാനാണെന്നു തോന്നുന്നു.

കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ ഒടുവിലത്തെ അക്ഷരം ഒഴികെയുള്ളവയെല്ലാം സ്വരത്തോടുകൂടാത്ത അർദ്ധാക്ഷരങ്ങളാണെന്നു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. മലയാളത്തിൽ അന്യഭാഷാപദങ്ങൾ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുൻപിൽ റ്റ, ണ്, ത്, ന്, ൾ, ഇവയെ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. ക് എന്നൊരക്ഷരവും അമരേശവും മററുമെഴുതാനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താറുണ്ടു്. ഈ അർദ്ധാക്ഷരങ്ങൾക്കു് ഒട്ടൊഴിയായതെ മേൽപ്പൊട്ടു് ഒരു വെട്ടു് ഒരേ ആകൃതിയിൽ കാണുന്നതിൽനിന്നു് അർദ്ധാക്ഷരങ്ങൾ മുൻകാലത്തിൽ എങ്ങനെയാണു് എഴുതിവന്നതു് എന്നു് സംശയരഹിതമായി ഉൾക്കൊള്ളാം. തമിഴിൽ ഇപ്പോഴും ധാരാളമായി നടപ്പുള്ളതു് അക്ഷരങ്ങളുടെ മീതെ ഒരു കുത്തിടുകയാണു്. ആ ഭാഷയിൽ അച്ചടിച്ചുകാണുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ ദ്വിതീയങ്ങൾക്കു് ക്കയും പൂർവ്വാക്ഷരങ്ങൾക്കു് കുത്തിട്ടാണു് ഉണ്ടാക്കാറുള്ളതു്. മലയാളത്തിൽത്തന്നെ സിദ്ധരൂപം മുതലായ പുസ്തകങ്ങളിൽ അർദ്ധാക്ഷരങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു് ഈ പ്രയോഗംകൊണ്ടാണു്. ണ്, ന്, ൾ മുതലായവയും ആദ്യകാലത്തു് ണ, ന, ൾ, എന്നീ അക്ഷരങ്ങളുടെ മീതെ കുത്തിട്ടു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയാണെങ്കിലും, കാലക്രമേണ എഴുത്തുകാർ എളുപ്പത്തിനുവേണ്ടി അക്ഷരം എഴുതിയതിന്റെ ശേഷം കയ്യിളക്കി മീതെ കുത്തിടുന്നതിനു പകരം, അക്ഷരം അവസാനിച്ച ദിക്കിൽനിന്നു് കുത്തുവരെ ഒരു വെട്ടാക്കിത്തീർത്തതാണെന്നു് പ്രത്യക്ഷമാണു്. റ്റ, ത് ഇവ ട, ത, ഇവയുടെ അർദ്ധാക്ഷരങ്ങൾ ആകകൊണ്ടു് ഇവയും ഈ വിധത്തിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വ്യക്തമാണു്.

മലയാളത്തിലെ അക്ഷരങ്ങളുടെ എണ്ണം കുറയ്ക്കാനായി ഭാഷാ പദങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഇങ്ങനെ കത്തിടുക നടപ്പാക്കുന്നിടത്തോളം ഭാഷാവികാസം സൗകര്യപ്പെട്ട ഒരു മാർഗ്ഗമല്ലെന്ന് മേൽപറഞ്ഞ കാരണങ്ങളാൽ എനിക്കു തോന്നിയ കാലത്തു് അതു പരീക്ഷിക്കു നായി എന്റെ അധികാരത്തിൽ ഒരുച്ചുരുട്ടം ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഈ വിവരം അനുഭവിക്കുന്ന മലയാളപത്രങ്ങൾക്കു് ഒക്കെയും എഴുതിയയയ്ക്കയും അവരുടെ അഭിപ്രായം അറിയണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇതു സംബന്ധിച്ചുള്ള രേഖകളൊന്നും ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചിട്ടില്ലായ്കയാൽ ഇപ്പോൾ നിശ്ചയമായി പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല എങ്കിലും, “കേരളമിത്രം, കേരളപത്രിക, കേരളോപകാരി, നസ്രാണിദിപിക, മലയാളമിത്രം” ഈ പത്രങ്ങൾ എല്ലാം എന്റെ എഴുത്തു് ദയവായി സ്വീകരിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും അനുഭവമായി അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാർമ്മയുണ്ടു്. നടപ്പാക്കുന്നതു ഗവർണ്മെണ്ടുകൾ വേണമെന്നും പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചു തുടങ്ങുകയാണു് വേണ്ടതെന്നും ഇങ്ങനെ ആരംഭിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചല്ലാതെ പ്രയോഗത്തെക്കുറിച്ചു് ആർക്കും അഭിപ്രായഭേദം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നില്ല. എത്രമേൽ പ്രയോജനകരമായിരുന്നാലും ഒരു സംഗതി പുതിയതായിരുന്നാൽ അതിനെ സ്വീകരിക്കാൻ മനുഷ്യരിൽ പ്രത്യേകം ഈ നാട്ടുകാർക്കു് സ്വാഭാവികമായി ഒരു വൈമുഖ്യം ഉള്ളതാകുകൊണ്ടും, അഭിപ്രായം പറഞ്ഞ പത്രാധിപന്മാരിൽ അധികംപേരും വല്ല അച്ചുക്കുടക്കാരുടേയും ശമ്പളക്കാരോ അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ പത്രം ഏതെങ്കിലും അച്ചുക്കുടത്തിൽ കൂലികൊടുത്തു് അച്ചടിപ്പിക്കുന്നവരോ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടും, എന്റെ അഭിപ്രായത്തെ തൽക്കാലം ആരുംതന്നെ പ്രയോഗിച്ചുകാണാത്തതിനെക്കുറിച്ചു് എനിക്കു് അശേഷം ആശ്ചര്യമുണ്ടായില്ല. എന്റെ സ്വന്തം ശ്രമത്തിൽ ഉണ്ടായി നാലുകൊല്ലം മുൻപിൽ മലയാളത്തിൽ അച്ചടിവേലയും “മലയാള മനോരമ” എന്ന പത്രവും ആരംഭിച്ച “മലയാളമനോരമക്കമ്പനി”വക അച്ചുക്കുടത്തിലെ

കിലും ഇതു കാരാഞ്ഞു പരീക്ഷിക്കാതെ കഴികയില്ലെന്ന നിയമ യീച്ചു് ആദ്യം പത്രത്തിൽത്തന്നെ അപൂർവ്വമായി വേണ്ടിവരുന്ന കൂട്ടക്കുരങ്ങുകൾക്കു് മാത്രം ഈ പ്രയോഗം തുടങ്ങി. പരിചയക്കര വിനാൽ വായിക്കാൻവേണ്ടിവരുന്ന അല്പ പ്രയാസവും കേവലം നവീനത്വവും ഹേതുവായി പലരും വിരോധം പറയാൻ ഇടയാക്കു മെന്നു ഭയപ്പെട്ടു് ഇതേവരെ ഇതിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ഒരക്ഷരവും പരസ്യമായി പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അഭിമുഖ സംഭാഷണത്തിൽ പല മഹാനാരോധം പ്രസംഗവശാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചി ട്ടുണ്ട്. ജനസാമാന്യത്തിനു പരിചയം വരുന്നതുവരെ അത്ര രുചിക്കയില്ലായിരിക്കും എങ്കിലും, അച്ചടിക്കു വളരെ വളരെ സൗകര്യമുണ്ടാകുന്നതാകകൊണ്ടു് നടപ്പാക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്നല്ലാതെ ആരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി കാർക്കുന്നില്ല. അല്ലാതെ ഇതിനെക്കുറിച്ച് നടപ്പായിത്തുടങ്ങിയതിൽപ്പിന്നെ അന്യന്മാരിലും അധികമായും പരസ്യമായി അഭിപ്രായം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആദ്യകാലത്തു് എന്റെ ലേഖനത്തിനു വിരോധമായി ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത 'കേരള പത്രിക' മാത്രം 'മലയാളമനോരമ' അച്ചുക്കൂട്ടത്തിൽ അച്ചടിച്ച ഒരു പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായത്തിൽ 'കുത്തിടുന്ന' സമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ച് അത്ര സന്തോഷമില്ലാത്തവിധത്തിൽ എന്തോ പറഞ്ഞിട്ടില്ലയോ എന്നൊരു സംശയം മാത്രമുണ്ട്. ആദ്യത്തെ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞകാലത്തു് ഈ 'കേരളപത്രിക'യ്ക്കു് സ്വന്തമായി ഒരു ചുക്കൂട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുമാണു് കാർമ്മ.

മറാരിൽനിന്നും ഇത്രപോലും എതിരുകേൾക്കാൻ സാധനമില്ലാതെ ഈ നാലുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു് കുറഞ്ഞ പക്ഷം മെന്താണുവാദമുണ്ടെന്നു നിയമിക്കാം. എന്നു മാത്രവുമല്ല, സ്വന്തമായും അധികം പണം മുടക്കാതെയും അച്ചടിനടത്തുന്ന പല പത്രാധിപന്മാരും ഈ സമ്പ്രദായത്തെ അപ്പഴപ്പോൾ ആചര്യംപോലെ അനുകരിക്കുന്നതായും കാണുന്നുണ്ടു്. ഗ്ലാഡ്സ്റ്റൺ (Gladstone)

മൗണ്ട് സ്റ്റീവാർട്ട് (Mount Stewart) ഇങ്ങനെയുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകളെ അച്ചടിച്ചുകാണിക്കേണ്ടിവരുന്ന ദിക്കുകളിൽ എല്ലാ പത്രാധിപന്മാരും, ലക്ഷത്തിലധികം രൂപ മുടക്കിയിട്ടുള്ള അച്ചടിക്കാരും, ക്ലൈംഗ്യാനെ ഈ ചിത്രതന്നെയാണ് പ്രയോഗിക്കാറുള്ളത്. എന്നാൽ അർദ്ധാക്ഷരങ്ങൾക്കു തമിഴിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതനുസരിച്ച് സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ളത് അക്ഷരങ്ങളുടെ മീതെ വൃത്താകാരമായ ഒരു കുത്താണെന്നും, അതുകാരെ സൂചിപ്പിക്കാനായി പലരും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ചന്ദ്രക്കലയല്ല ഇതിനു വേണ്ടതെന്നും, കാർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ഈ ചന്ദ്രക്കലയുടെ പ്രയോഗത്തെയും അച്ചടിയിൽ പദങ്ങളെ വിഭജിക്കേണ്ട രീതിയേയും മറ്റും സംബന്ധിച്ച് കാരോരുത്തർക്ക് കാരോന്നായും പലർക്ക് ഒന്നുമല്ലാത്തെയും ഉള്ള നിയമത്തെയും കുറിച്ച് പല സംഗതികളും പറയാറുള്ളത് ഇനിയൊരു പ്രസംഗത്തിലേയ്ക്കു നീക്കിവെയ്ക്കുകയല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന് തോന്നുകയാൽ ഇവിടെ നിറുത്തുന്നു. അതിനകം മേൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ച് വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടേയും പ്രത്യേകം അച്ചുക്കൂടം മാനേജർമാരുടേയും അഭിപ്രായങ്ങൾ അറിയാൻ കാത്തിരിക്കുന്നു. അഭിപ്രായം പറയുന്നവർ അതിനു മുൻപായി ഈ പ്രയോഗം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള തമിഴ് പുസ്തകങ്ങൾക്ക് അന്യദ്രാവിഡഭാഷാ പുസ്തകങ്ങളേക്കാൾ അത്യാധികമായിട്ടുള്ള വൃത്തിയും ഭംഗിയും ഗാഢമായി പരിശോധിച്ചു മനസ്സിലാക്കണമെന്നും അപേക്ഷയുണ്ട്.

അനുബന്ധം നാലു്

കഥാമഞ്ജരി

ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും അസ്വാസ്ഥ്യമുള്ള സമയങ്ങളിൽ അപൂർവ്വമായി ചിലപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ശാശ്വതനിദ്രയിൽ സുഖസ്വപ്ന പരമാനന്ദം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേ, പെട്ടെന്ന് ഉണരുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന കഠിനമായ മനശ്ശലപം വായനക്കാർ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ഓവർക്കു് 'മയൂരസന്ദേശ'ത്തിൽനിന്നു് 'കഥാമഞ്ജരി'യിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന മനോഹികാരത്തിന്റെ സ്വഭാവം അറിയാവുന്നതാകുന്നു. 'ആട്ടക്കഥകളുടെ ഭാഷാസംക്ഷേപ'മായ ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തിൽ വിദ്യാവിനോദിനിയുടെ പക്ഷതി വച്ചപ്പതിൽ 75 ഭാഗങ്ങളു ഉള്ളവെങ്കിലും, അതിന്റെ ഗ്രന്ഥകാരനായ എൻ. ശങ്കുണ്ണിവാരിയരവർകൾ അതിൽ തിരിക്കിക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന സുഖലിതങ്ങളുടേയും അനുപപത്തികളുടേയും സംഖ്യ നോക്കിയാൽ ആർക്കും ആശ്ചര്യംതോന്നുന്നതാണ്..... ഈവക നൂറ്റനതകൾ വാസനയും ബുദ്ധിയും നിഷ്കർഷയും കുറവായിട്ടുള്ള മിക്ക ജനങ്ങൾക്കും വരുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. എന്നാൽ കുറുപതുവരിയിൽ പലമാതിരിയായി കുറുപതു തെറ്റുകൾ വരുത്തുക എന്നുള്ള അത്ഭുതകർമ്മം സാമാന്യന്മാരാൽ അസംഭവ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്.....ശങ്കുണ്ണിവാരിയരുടെ നിഘണ്ടുവിൽ മാത്രം കാണുന്നതായ പല പദങ്ങളും ഇതിലുണ്ട്. രാമരാവണോർ യുദ്ധം, രജാൽഗുണം, ഗാത്രവക്ത്രപാദം, സൗകന്യം, സമാപ്തിക്ക, ചേദോജ്ഞർ ഉത്പാദി.

ശങ്കുണ്ണിവാരിയരുടെ ദ്വീപിതകൃത്യലങ്കാരപ്രയോഗത്തിനു വാസുദേവപ്രളാഹിന്റെതിനേക്കാൾ ഭംഗിക്കുറവു് കട്ടുതന്നെയില്ല. കെട്ടിപ്പുസ്ഥിച്ചു, ദേവശഘസമൂഹം, ആര്യകുലവംശജാതൻ, സൈരസ്ഥിയായ കുബ്ജ എന്ന കൂനി, അജ്ഞാതവാസകാലത്തു് ജന്മം അറിയാതെ വേഷമുണർന്നവരായി താമസിച്ചു, ദമയന്തിക്കു രണ്ടാം

സ്വയംവരം പുനർവിവാഹം നിശ്ചയിച്ചു, ഭൂമിയിൽ പതിച്ചു ചത്തുവീണ മുതലായവ നോക്കുക.

വ്യാകരണവും നീലണ്ടവും അലങ്കാരവും പരിഷ്കരിച്ചതു കൊണ്ടുമാത്രം ശങ്കുണ്ണിവാരിയരവർകൾക്കു തൃപ്തിതോന്നിയില്ല. അദ്ദേഹം പുരാണകഥകളിലും ഇരുപതിൽ ചിലപാഠം പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കല്യാണസൗഗന്ധികത്തിൽ ഭീമസേനനെ മാറി അർജ്ജുനനെ നായകനാക്കി; ഭദ്രകാളിക്കും വിരഭദ്രനും അഭേദം കല്പിച്ചു; ബകവധത്തെ പാണ്ഡവന്മാരുടെ അജ്ഞാത വാസകാലത്തേയ്ക്കു നീക്കിവെച്ചു; മുചുകുന്ദന്റെ പിതൃത്വം മാണ്ഡാഗ്രിക്കും, ഭൃഷ്ഗന്റെ പിതൃത്വം അനിലരാജാവിനും, രാവണന്റെ പിതൃത്വം വൈശ്രവണരാജാവിനും കൊടുത്തു; രാവണവധം കഴിഞ്ഞു് അഭിഷേകത്തിനു വിദ്വീഷണനു പകരം സുഗ്രീവനെയും ക്കി—പരിഷ്കാരമാണല്ലോ ഇക്കാലത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷണം. പുരാണകഥകളെ മാത്രം അതിർന്നിന്നു് ഒഴിച്ചുവീടാൻ പാടില്ലെന്ന് ഇദ്ദേഹം വിചാരിക്കുന്നതിൽ യുക്തിയില്ലെന്നു പറയാൻ പാടില്ല.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായ മി: വാരിയർ മദിരാശി ഹൈക്കോടതിയിലെ ഭാഷാന്തരകാരനും, മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയിലെ മലയാളപരിക്ഷകനുമെന്നു കാണുന്നത് അത്ഭുതം അത്ഭുതാവഹമായിരിക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, സർവ്വകലാശാലയ്ക്കു് ഇത്തരത്തിലുള്ള വിദ്വാന്മാരെ മാത്രമേ വേണ്ടു എന്നു വല്ല പ്രതാപം ഉണ്ടോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇപ്പോഴത്തെ സർവ്വകലാശാലാബിരുദധാരികൾ മലയാളഭാഷയെ പൂർണ്ണമായി പഠിക്കുന്നതു് വെറുതേയല്ലെന്ന് ഈ പുസ്തകം കണ്ടതോടുകൂടി ഞങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. *

* ഈ നിരൂപണത്തിന്റെ ഫലമായി വാരിയരെ സർവ്വകലാശാലക്കാർ പരിക്ഷകസ്ഥാനത്തുനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കയുണ്ടായി.

ഈ പട്ടികമെഴുതുന്നതിൽ

ഉപകരിച്ച പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

1.	മലയാള മനോരമ	പഴയ വാളുങ്ങൾ
2.	നസ്രാണിദിപിക	ടി
3.	കേരളമിത്രം	ടി
4.	ഭാഷാപോഷിണി	ടി
5.	വിദ്യാവിനോദിനി	ടി
6.	മനോരമ ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്	
7.	കണ്ടത്തിൽ കുടുംബചരിത്രം (Dr. കെ. വി. മാത്യു)	
8.	കവിസഭാരഞ്ജനം നാടകം (ചങ്ങനാശ്ശേരി രവിവർമ്മ)	
9.	കവിസമാജയാത്രാശതകം (കെ. സി. കേശവപിള്ള)	
10.	മനോരമാവിജയം നാടകം (വയസ്കര മുസ്സ്)	
11.	സി പി. അച്യുതമേനോൻ (ജീവചരിത്രം)	
	(വി. കെ. അച്യുതമേനോൻ ബി. എ. എൽ. ടി.	
12.	റവ: ജോർജ്ജ് മാത്തൻ (കെ.എം. മാത്തൻതരകൻ എം.എ.	
13.	വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനം (കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ.	
14.	മൂർക്കോത്തു കാരന്റെ ഷഷ്ടിപൂർത്തി	
15.	പരിഷത്തിന്റെ ദ്വിതീയസമ്മേളനറിപ്പോർട്ട്)	
16.	ഭാരതവിലാസസഭാറിപ്പോർട്ട്	
17.	ഗീവരഗീസ് പാതിരി (ലേഖനം-ടി. കെ. ജോസഫ്)	
18.	ജീവിതസ്മരണകൾ (ലേഖനം-കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള)	
19.	ഉദയംപേരൂർ സ്മരണാദോസ്സ് നിശ്ചയങ്ങൾ	
	(പഴയ കൈയെഴുത്തു കോപ്പി)	
20.	ദർപ്പചിഹ്നം ആട്ടക്കഥ (കെ. ഐ. വരഗ്ഗീസ്സ് മാപ്പിള)	
21.	എബ്രായക്കുട്ടിനാടകം	ടി
22.	കലഹിനിദമനകം നാടകം	ടി
23.	സച്ചരിത്രശതകം	ടി
24.	കിർത്തനമാല	ടി
25.	നാടകങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസംഗം	ടി
26.	ഒന്നാംപാഠശാസ്ത്രം	ടി
	വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രിയുടെ അനുമതി	ടി ടി ടി